

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 20

Ple del Parlament

Sessió 14, segona i darrera reunió, dijous 12 de desembre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge 300-00040/15	3
Interpel·lació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea 300-00043/15	10
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'hivern demogràfic que pateix Catalunya i les polítiques urgents per a fer-hi front 302-00023/15	16
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials 302-00024/15	25
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació i la situació del mercat laboral 302-00029/15	36
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets laborals 302-00030/15	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'hivern demogràfic que pateix Catalunya i les polítiques urgents per a fer-hi front (continuació) 302-00023/15	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials (continuació) 302-00024/15	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació i la situació del mercat laboral (continuació) 302-00029/15	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets laborals (continuació) 302-00030/15	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport 302-00025/15	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge 302-00026/15	70

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de les polítiques de rehabilitació i l'aplicació de la Llei 11/2022, de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles	81
302-00027/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya	92
302-00028/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport (continuació)	103
302-00025/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'habitatge (continuació)	103
302-00026/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de les polítiques de rehabilitació i l'aplicació de la Llei 11/2022, de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles (continuació)	104
302-00027/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya (continuació)	105
302-00028/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 14.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat d'el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge

300-00040/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora consellera, avui tornem a abordar el problema de l'habitatge, que és un dels principals problemes que tenim a Catalunya, l'accés a l'habitatge.

A més, és un problema que cada vegada afecta un segment molt més ampli de la població. Afecta persones amb rendes mitjanes, mitjanes-baixes i famílies, i s'està estenent cada vegada més, i també els joves veuen com tenen cada vegada molta més dificultat a l'hora de poder accedir a l'habitatge, no poden pagar una hipoteca moltes vegades pels sous que tenen, tan baixos, i, per altra banda, tampoc tenen la possibilitat d'accedir a l'habitatge i, amb aquestes conseqüències, a un lloguer, i es troben que no poden emancipar-se. Aquesta és una situació molt greu a Catalunya i que especialment tenim a les grans ciutats. Grans ciutats i les zones metropolitanes són les que concentren principalment aquest problema.

Per què està passant? Perquè la demanda està creixent. La demanda està creixent molt fruit de que està augmentant molt la població. En aquest sentit, la població augmenta per la immigració, augmenta també perquè hi ha un moviment entre les poblacions i també a les grans ciutats, i augmenta especialment també perquè s'ha perdut molt poder adquisitiu de les famílies, que no poden accedir a aquest habitatge.

Llavors, tots aquests col·lectius accedeixen a l'habitatge per la via del lloguer, i llavors el lloguer... Qui el té, el lloguer? Qui té els pisos que es lloguen? Principalment, la propietat privada, petits i mitjans propietaris, que representen el noranta-u per cent de qui té tota aquesta bossa de lloguer. Per tant, aquí es distorsiona el discurs de l'esquerra, que diu que el principal problema són els grans tenidors o l'especulació.

Tenim un informe de l'àrea metropolitana que ens diu que el setanta-sis per cent dels propietaris només disposen d'un habitatge, i que només el 4,5 per cent dels propietaris tenen més de cinc habitatges. Aquesta és la situació. A Catalunya, els propietaris, quan compren un habitatge, ho fan no només per accedir a l'habitatge, sinó que també ho fan com una manera d'invertir, i la gent té seguretat. Aquesta és la situació. Aquests petits propietaris..., tothom accedeix a un habitatge, i llavors es troben, bé, que tenen una inversió. I a aquesta inversió en algun moment volen treure-li

una rendibilitat. Aquesta rendibilitat tenen tot el dret a treure-la i, per tant, el principal patrimoni d'una família és el seu habitatge. I, per tant, quan es fan polítiques contràries a la defensa de la propietat privada, s'està afectant a tots aquests propietaris, que són principalment la majoria dels catalans.

Per exemple, en tot l'entorn metropolità hi han uns 500.000 habitatges de lloguer en mans privades. D'aquests, la majoria estan en mans de propietaris..., d'un únic propietari; per tant, aquesta és la situació que tenim, 234.000, i molt pocs en mans dels que tenen 4,5 més propietaris..., quatre o cinc pisos, 13.000. Per tant, quan s'ha de fer una política s'ha de mirar el seu conjunt. I aquesta és la situació per la qual s'està encarint tant el preu de l'habitatge, perquè hi ha un desajust entre l'oferta i la demanda. Aquesta n'és la principal causa.

Què està passant? Que s'està ampliant molt, incrementant molt el que és la demanda, i, en canvi, l'oferta està caient. I per què està caient, l'oferta? I per què no hi ha suficient oferta? Per una banda, perquè la part de l'habitatge social de construcció pública és molt insuficient, no arriba al dos per cent. I, per altra banda, qui té la bossa més gran d'habitatge per llogar, que són els privats, estan amenaçats per les polítiques d'esquerra del Govern d'Espanya, prèviament la Generalitat de Catalunya i molts ajuntaments, que estan fent una política d'intervenció en el mercat que el que està fent és que aquestes persones es senten amenaçades i retiren el pis del mercat. I hi tenen tot el seu dret, i vostès no poden interferir per perseguir-los i obligar-los a que destinin el seu pis a un lloguer que consideren que és el que es necessita.

Per tant, aquí cal conjugar els drets dels propietaris i els dels inquilins. Els llogaters volen estabilitat, però és que els propietaris dels pisos també volen estabilitat. I, per tant, des d'aquesta perspectiva s'ha de fer una política d'equilibri, una política adequada que respecti els drets i els deures de tothom. Aquesta és la situació principal en que cal actuar a Catalunya. Per què? Perquè s'ha d'ajustar l'oferta i la demanda, i aquest desequilibri està causant moltíssims problemes.

I l'exemple paradigmàtic d'aquestes polítiques intervencionistes el tenim a la ciutat de Barcelona, on vam voler establir un règim d'accés a l'habitatge amb una intervenció molt directa, que Ada Colau en el seu moment va encapçalar aquest règim d'intervenció i va enfonsar el mercat. I amb les polítiques de la llei de la Generalitat més les polítiques de l'Ajuntament de Barcelona va caure l'oferta en més d'un trenta per cent i van pujar molt els preus de la ciutat, i quan es va intervenir, doncs, va caure també tota aquesta disponibilitat. I, a sobre, van aprovar la reserva del trenta per cent, que va impedir a molts constructors construir habitatges, molts per a lloguer o uns altres per a compravenda. I en vuit anys..., només seixanta pisos de protecció oficial, perquè ja tenien l'autorització.

Per tant, aquest desajust és el que està causant tots aquests problemes de dret a l'habitatge. Per tant, el mercat ja està absolutament distorsionat. Les causes són, com deia, aquest desequilibri entre oferta i demanda. L'OCDE ja ho diu: el principal problema d'accés a l'habitatge és quan es desajusta l'oferta i la demanda; llavors, aquesta situació fa impossible aquest accés.

La intervenció del mercat de lloguer. La intervenció del mercat de lloguer, amb tota aquesta reducció, de congelació de preus i de reducció del lloguer, el que està perjudicant moltíssim..., és que aquest lloguer, insuficient per a molts propietaris, és inequitat, no és equitatiu, perquè hi han persones que poden pagar un lloguer massa alt i no el paguen i, per tant, estan perjudicant també, en aquest cas, molts propietaris.

Nosaltres creiem que també hi ha una gran indefensió i una falta de seguretat jurídica, perquè la *ley de vivienda* de l'Estat el que està fent és sobreprotegir una de les parts i generar un desequilibri important. I el propietari, quan hi ha un impagament, no té capacitat de reaccionar, no té cap dret, no té defensa. I, per tant, aquesta inseguretat davant d'un impagament perjudica també..., que molts propietaris no posin el pis al lloguer. I aquesta és una situació molt greu.

Per altra banda, què fa també aquesta llei? Carrega al sector privat la responsabilitat social que tenen les administracions. Perquè hem parlat i vam tenir ocasió de parlar en una intervenció anterior en el sentit de: el dret a l'habitatge el té tothom, però qui ha de proveir aquest dret? Les administracions públiques, que són les que tenen l'obligació de garantir aquest dret, amb les polítiques socials i econòmiques. No es pot carregar al privat aquesta obligació, perquè és de la pròpia Administració. I, per tant, aquesta responsabilitat l'han de cobrir vostès o bé amb habitatge públic, social, o bé a través d'ajuts al lloguer, però no li poden carregar al privat aquesta responsabilitat. El Constitucional, el 8 d'octubre, amb aquella sentència, ja els hi va dir: «No poden tenir aquesta responsabilitat.»

Per altra banda, quin problema hi ha també a Catalunya, que és també molt greu? És tota la regulació del sòl. La reserva del trenta per cent està fent que no es construeixin pisos, i, per altra banda, la *ley de vivienda* estableix un quaranta per cent i, a més a més, una destinació específica també al lloguer. I tot això, què està fent? Que el mercat se l'està intervenint de manera que impedeix que es construeixin pisos i impedeix que es posin a disposició de lloguer, i, per tant, estan ofegant el mercat. Aquesta és una situació que..., creiem que totes aquestes polítiques estan anant en direcció contrària de la que han d'anar.

Per tant, nosaltres el que diem és el següent: el Partit Popular, què proposa? Sobre tot que es retiri la declaració d'àrea tensionada a Catalunya, que és la que està incidint en totes les distorsions del mercat. Que es generi seguretat jurídica. Mirin les causes per les quals la gent està retirant el pis; doncs corregeixin aquestes causes, no hi incideixin encara més i els persegueixin i els sancionin i busquin que el destinin al que vostès volen. Aquí la situació que s'ha de fer és protegir el propietari, protegir l'inquilí, que tinguin una relació de drets equiparable, perquè el que incompleix..., tingui defensa el que no incompleix. Aquesta és la situació més important que s'ha de fer.

I, per altra banda, el que també s'ha de fer és facilitar que hi hagin incentius econòmics i de foment perquè la gent tingui desgravacions fiscals quan dirigeix el seu pis a la situació que vostès volen. Per tant, tota la política que s'ha de fer és la contrària de la que estan fent. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I nosaltres li demanem que, primer, faciliti que la gent posi el seu pis a disposició del lloguer i, per tant, que hi hagi una eliminació d'aquesta intervenció en el mercat i d'aquesta reducció de preus; que li generi seguretat jurídica i equilibri entre tots quan el propietari té algun impagament i no pot fer front a aquesta acció que vol tenir perquè vostès li impedeixen, i després també que facilitin que es puguin construir pisos i que la Generalitat i els ajuntaments construeixin...

El president

Diputada, ha d'acabar...

Àngels Esteller Ruedas

...—ja acabo, senyor president— els pisos que es necessiten. Per tant, aquest és l'equilibri que considerem imprescindible perquè es pugui avançar i que es pugui garantir aquest dret a l'habitatge.

El president

Gràcies, diputada. Per fer la resposta, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputats, diputades... Sap, diputada, perquè n'hem parlat, de la meva voluntat per intentar —i ho faré—..., escoltar a tots els grups parlamentaris i a tots els actors vinculats a l'àmbit de l'habitatge per intentar desplegar aquelles polítiques que permetin que a Catalunya puguem assegurar l'accés a un habitatge assequible.

Però molt em temo, a la llum de la seva primera intervenció, que compartir compartir..., compartim, en tot cas, que manca efectivament ampliar aquest parc d'habitatge públic. I li explicaré, en tot cas, quina és la visió del Govern i l'acord que vàrem aprovar com a consell executiu perquè efectivament puguem arribar a aquest quinze per cent de parc d'habitatge públic a Catalunya.

Però, fixi-s'hi, vostè feia un diagnòstic..., li faig el que nosaltres veiem des del Govern. El mercat de l'habitatge assumeix problemes des de l'any 2008, fonamentalment. Des d'aquell any fins al 2020 a Catalunya hi ha hagut quaranta mil desnonaments anuals –moltes famílies de classes mitjanes i treballadores. Des del 2011 només s'han iniciat 1.400 habitatges anuals de protecció, quan aquests números els hauríem d'estar multiplicant per quatre, per cinc o per sis.

I, amb aquest panorama, amb aquest diagnòstic, vostè diu: «Confii'n en el mercat, que el mercat s'autoregula.» Miri, no, el mercat no s'autoregula. Vostè em diu: «No, des de l'estament públic no han d'intervenir, el mercat ja té les seves normes i ja protegeix.» No, no, això no funciona així. I, precisament amb les dades que li dic, vostè veu perfectament que si des dels estaments públics, i si més no és el capteniment d'aquest Govern..., s'ha d'intervenir, efectivament, ampliant el parc d'habitatge, però també amb normatives que permetin assegurar a Catalunya l'accés a un habitatge assequible.

Per tant, molt em temo que amb el diagnòstic i les polítiques..., ho veurem en el detall de la moció que presentin, eh?, però amb el detall de les polítiques difícilment ens podrem posar d'acord, excepte en què s'ha de fer per augmentar aquest parc d'habitatge públic.

I vostè deia, a més a més..., aquesta situació que jo li dibuixava, de només 1.400 habitatges anuals, de desnonaments, fins a quaranta mil desnonaments anuals, vostè deia, efectivament: «Hi ha un augment demogràfic que no pot fer més que empitjorar aquesta situació.» I vostè deia: «Moltes famílies estan perdent poder adquisitiu.» Vostè ja veu que les dades macroeconòmiques a Catalunya i a Espanya van bé i ens assenyalen com una de les economies que creix de manera molt positiva. Però, quin és el problema de les famílies? Que destinen fins al quaranta i el cinquanta per cent dels seus ingressos al lloguer.

Per tant, és aquest, el problema; no és que estiguin perdent poder adquisitiu, és que estan destinant més del cinquanta per cent, moltes famílies, al manteniment del lloguer. Per tant, sí que des dels estaments públics hem de marcar, a nivell legislatiu i normatiu, doncs, aquesta contenció de rendes per tal de començar a treballar en la voluntat d'aquest Govern i l'objectiu, que és que les famílies no hagin de destinar més del trenta per cent dels seus ingressos al lloguer.

Per tant, aquesta és la diagnosi que nosaltres fem i aquesta és la voluntat del Govern. Què hem fet? Primer, aprovar el pla territorial sectorial d'habitatge, que el que determina són àrees de demanda residencial forta i acreditada, i estàndards de reserva de sòl destinats a l'habitatge de protecció. Què estem buscant? Com li deia, doncs, aquest quinze per cent d'habitatge social. Quan parlem d'habitatge social..., és, com li deia, habitatge assequible. D'aquest quinze per cent, el nou per cent per a lloguer assequible, amb objectius de solidaritat urbana, de lloguer social –com li deia, fins al nou per cent–, d'assequibilitat. I recull també aquesta voluntat d'aquests cinquanta mil habitatges d'aquí al 2030.

Com aconseguirem aquests cinquanta mil habitatges d'aquí al 2030? Saben que la nostra voluntat és destinar 1.100 milions d'euros anuals –la major quantitat destinada mai– a polítiques d'habitatge i, comparativament amb la resta de comunitats autònomes, doncs, el projecte més ambiciós que hi ha en aquests moments, comparativament parlant.

Cinc-cents milions d'euros van a pagar ajuts de lloguer, a línies de tanteig i retracte, a línies de rehabilitació d'habitatges. I els altres 500 milions d'euros són un programa de l'Institut Català de Finances per tal de, precisament, incentivar la construcció

d'aquest nou parc d'habitatge públic, que, efectivament, és deficitari a totes llums en aquest moment a Catalunya: estem situats a un dos per cent..., ni arribem al dos per cent d'habitatge de protecció oficial per a lloguer assequible, i hem d'arribar a aquest nou i fins al quinze per cent del global de parc d'habitatge públic assequible. Aquests 500 milions d'euros van destinats, doncs, des de cooperatives fins a privats. Per tant, construcció delegada de tots aquests solars que tenim en aquests moments a Catalunya, que podrien arribar a dotar el parc d'habitatge públic de fins a vint mil habitatges, segons estimacions del propi departament.

Per tant, 500 milions d'euros destinats a programes, com li dic, de tanteig i re-tracte, de rehabilitació, d'ajuts al lloguer; 500 per a la construcció i, per tant, de finançament.

I 100 milions d'euros... Vostè apuntava el sector jove, efectivament, com un dels principals damnificats d'aquesta crisi que tenim a Catalunya respecte a l'habitatge. Doncs 100 milions d'euros van destinats, precisament, a joves que en aquests moments, efectivament, podrien pagar una hipoteca i, per tant, comprar un habitatge, però que no tenen la capacitat d'estalvi per a aquest vint per cent inicial que se'ls hi demana a l'hora de la compra d'habitatge. Aquests 100 milions d'euros van, precisament, a pagar aquest vint per cent inicial, sempre que sigui compra d'habitatge de segona mà. I també, a més a més, aquest habitatge passarà a una bossa d'habitatge de preu limitat, una figura similar a l'HPO, per tal de que no es pugui especular amb l'habitatge que s'ha ajudat des de lo públic i, per tant, amb recursos públics a la seva compra.

Aquest és un programa que, sincerament, tenim molta confiança en el seu funcionament. I, si així fos, doncs, podríem ampliar aquests 100 milions d'euros, que també provenen de l'Institut Català de Finances i que és el que hem batejat o coneixem com a Fons d'Emancipació Juvenil.

Hem iniciat també canvis, els canvis necessaris, i els estem implementant per reduir els temps de gestions burocràtiques. Vostè no n'ha fet esment, però és important. En aquests moments, a Catalunya, des de que tenim un solar fins que som capaços de lliurar les claus a les famílies perquè entrin en aquests pisos passen a l'entorn de seixanta mesos. És un període de temps totalment inassumible i, per tant, és del tot necessari reduir aquests temps. I tenim algunes propostes que ja varem aprovar en l'acord de govern, com, per exemple, aquestes llicències administratives prèvies a la definitiva, que ens poden escurçar aquests terminis fins a divuit, vint-i-quatre mesos. Per tant, actuacions també normatives que van en el camí de que, quan tenim el solar i tenim els recursos, les famílies no hagin d'esperar, com li dic, fins a seixanta mesos per poder entrar en aquests pisos. Ens sembla a nosaltres també que aquest és un àmbit important d'actuació.

Des d'Incasòl... Incasòl, en aquests moments, estava dotant o construint a un ritme que era del tot insuficient i, per tant, estem reestructurant els recursos que tenim a Incasòl perquè es dediqui fonamentalment a la promoció i construcció d'habitatge públic, també, per passar d'aquests dos-cents o tres-cents pisos anuals que en aquests moments estaven en capacitat de fer-se i poder arribar a aquests 1.100, 1.200 pisos anuals. Que Incasòl, en el seu màxim, pensem que també pot contribuir en aquest àmbit dels cinquanta mil habitatges en global.

Li estic intentant explicar les diferents línies. Jo crec que amb això he fet un dibuix general... Sí, perdoni, una última qüestió, en aquests segons que em queden. Si això ho concretem en dades, en aquests moments estem en disposició de tenir en producció pràcticament immediata –quan dic «immediata» estic parlant de dotze, divuit mesos– quatre mil habitatges, que ja estaríem en disposició de pràcticament finalitzar els propers divuit, vint-i-quatre mesos; fins a vint mil habitatges més també en un període..., 27-29, amb aquests solars que els ajuntaments posen a disposició d'aquesta reserva, i la resta són zones AREs que estan pendents d'alguna actuació urbanística i que ens podrien, per tant, arribar a aquests cinquanta mil habitatges que ens hem

compromès en aquest 2030. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, si li sembla, a la rèplica, doncs, li acabaré de donar detall d'aquestes qüestions o d'altres que em vulgui plantejar en aquesta intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Senyora consellera, el poder adquisitiu de les famílies està caient a Catalunya i a tota Espanya. El poder adquisitiu..., vostès sempre s'amaguen darrere de les xifres macroeconòmiques, però baixi a la realitat, al carrer, a parlar amb la gent. Per què el seu poder adquisitiu està caient? La inflació és un dels temes i els problemes principals, però els impostos que estan pagant els ciutadans..., als joves se'ls hi emporten una part molt important del seu sou. Per tant, aquesta és una situació molt greu que fa que les famílies tinguin molt menys poder adquisitiu, que els joves no tinguin suficient poder adquisitiu per accedir a un habitatge. I, per tant, aquesta és la situació principal de la situació del baix poder adquisitiu. Per tant, no s'amaguin darrere de polítiques macroeconòmiques.

Vostè m'ha dit tot l'habitatge que han de construir. Jo m'he centrat molt en el lloguer, perquè és el principal problema. Vostè m'ha dit les polítiques públiques que tenen previst fer, però, clar, aquestes polítiques públiques, com a molt, en dos, tres, quatre anys tindran algun resultat. Avui en dia no arriba al dos per cent, el parc d'habitatge de lloguer; no hi arriba. I vostès ja volen, en aquest sentit, cobrir amb el parc públic una part de la demanda.

I jo no és que digui que el mercat s'autoregula sol. Jo dic que l'oferta i la demanda són les regles que manen avui en dia, i el preu de l'habitatge puja o baixa en funció de si hi ha molta oferta o poca oferta en compensació amb la demanda. I aquesta és una realitat: quan hi han molts pisos, el preu baixa; quan hi han pocs pisos, el preu puja.

A Barcelona, quan hi ha un pis de lloguer, hi han cent persones esperant. Els portals ja no el posen ni tan sols al portal. Per tant, vostès han de comptar amb el sector privat, que és el que no m'ha mencionat, perquè és el que té els pisos. I han de comptar amb tothom, perquè si ells tenen els pisos i la majoria són propietaris individuals... Què necessiten? No han parlat amb ells. Per què els retiren o els posen a temporal? Per què? Perquè no hi ha seguretat jurídica i no tenen capacitat de reaccionar ni de defensar-se davant impagaments i ocupacions. I aquesta és la situació. Per tant, vostès han de resoldre aquest problema. El que no poden és, a sobre, perseguir-los i sancionar-los perquè no fan el que vostès volen. Per tant, aquesta és la situació.

Jo li estic preguntant què pensen fer. Han de comptar amb ells i els hi han de donar la seguretat jurídica, i, en tot cas... Naturalment que els inquilins... Han de protegir a tothom. És que hi han molts tipus. I tothom el que vol és estabilitat, i no creen les condicions perquè hi hagi estabilitat. I al propietari li han de donar incentius perquè pugui posar el seu pis a disposició i els hi surti a compte i sigui una estable relació contractual d'equilibri entre els dos. I amb els preus de referència el que estan impeding és que passi això.

I la rehabilitació, que és un tema molt important... No es fan rehabilitacions. Per què? Perquè si rehabilites més del cinquanta per cent has de destinar el trenta per cent a lloguer social. I aquest lloguer social és responsabilitat seva, no dels privats. I, per tant, vostè és la que ha de fer..., vostè i els ajuntaments, però amb les polítiques que estan fent ho estan impeding. I estan impeding que la gent que vol rehabilitar ho pugui fer, perquè li estan carregant un pes i una càrrega que no poden assumir. Per tant, eliminin aquestes càrregues. És lo que li estem demanant. Faciliti que hi hagin

pisos a disposició de la gent a través de polítiques d'incentiu i de facilitar les relacions. I el mercat es regula i hi ha un marc normatiu en el mercat, però un marc que dona flexibilitat i que dona marge entre les dues parts. I això no debilita ningú, tot el contrari, els reforça. I aquesta és la situació.

Per altra banda, li demano que no regulin els lloguers de temporada, perquè és un segment diferent al lloguer estable i també enfonsaran aquest lloguer. Perquè la persona que té un pis ara es refugia en el lloguer de temporada perquè l'altre lloguer no el tenen assegurat, la seva estabilitat, i com a mínim saben que tenen un temps que, si aquesta persona incompleix, doncs, no tenen aquestes condicions. I no hi ha frau, cada u destina el seu pis al que vol i considera. Si causen frau, naturalment que és irregular. *(Veus de fons.)* No, no, si hi ha un frau, que una persona utilitza un lloguer de temporada per un permanent, sí, però, si no, escolti'm, hi tenen tot el seu dret. Ara no enfonsin aquest mercat. Molta gent ve a estudiar, a escoles de negocis, sanitat, etcètera, i necessita aquest tipus de pis. Per tant, hi han moltes tipologies. I vostès estan obviant i no estan protegint una part, que és el que està posant els pisos a disposició. Ja li dic, a Barcelona demarcació, la que hi ha ara principalment..., és que tots estan en mans de privats: d'un pis, el setanta-sis per cent, i de cinc pisos, només el 4,5.

Per tant *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, nosaltres el que li demanem –i acabo, senyor president– és dir-li –en la moció ja ho reflectirem–: comptin amb tothom. No criminalitzin el privat que posa pisos a disposició del lloguer. Tots es necessiten, els propietaris i els llogaters. Tots han de tenir una relació d'equilibri. I vostès han de comptar amb tothom i mirar les causes que estan fent que la gent retiri el seu pis per corregir-les, no ofegar-los, perseguir-los. Escolti'm una cosa, què estem parlant? Aquí s'ha de fer tot amb un equilibri i amb una capacitat a l'hora de donar resposta política, no enfrontar llogaters i propietaris, i garantir l'accés a tothom. I als joves, facilitar-los que puguin accedir al seu primer habitatge per poder fer el seu...

El president

Ha d'acabar, diputada.

Àngels Esteller Ruedas

...projecte de vida en les millors condicions.

Gràcies, senyor president.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica

(Silvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputada, miri, jo l'hi dic amb tot el respecte, però és que jo crec que vostè es portava la intervenció ja pensada i no m'ha escoltat. L'última cosa que ha dit: «Ajudin els joves a la seva compra d'habitatge»..., però si l'hi estic dient: 100 milions d'euros de l'Institut Català de Finances, precisament, a la compra d'habitatge. És tot habitatge de protecció oficial per a lloguer, el programa, però tenim també aquesta línia, 100 milions d'euros, vull dir... I, a més a més, hi confiem, i pensem que si aquesta línia funciona, a part de la de lloguer, l'ampliarem.

Per tant, jo crec que vostè ha vingut aquí a fer el seu discurs de mercat lliure i això, i, com he dit abans, no?, aquí s'autoregula. Aquí no estem perseguint ningú. El que vol el Govern és assegurar que les famílies a Catalunya tinguin un accés a habitatge assequible. Això és el capteniment del Govern i és pel que estem treballant.

Ara, el benefici del privat ha de ser, sí, un benefici just. Vostè és que ha fet una afirmació que..., li he fet senyals com volent dir «però què està dient?» És a dir, el lloguer temporal té unes funcions, un objectiu i una regulació específics. No es pot escollir derivar un habitatge permanent, habitual, i posar-lo a habitatge temporal.

Això és frau –això és frau. El lloguer temporal és el lloguer temporal i té unes funcions i uns objectius específics, i el lloguer permanent és el lloguer permanent. I, per tant, un no pot escollir portar una família que té un contracte de lloguer permanent a renovar el seu contracte de lloguer de manera reiterada cada onze, dotze o tretze mesos. Per tant, per això li he fet el senyal de dir: vigili també el que diu, perquè en aquest camí cap al mercat lliure..., en fi, fins i tot feia afirmacions que, com li dic, s'acosten al frau. Per tant, no estem perseguint ningú.

A més a més, fa un discurs contradictori, perquè vostè diu: «Lo públic s'ha d'encarregar» –només lo públic– «d'assegurar aquest accés». És l'afirmació que feia. I jo li deia: «Sí, estem ampliant el parc d'habitatge públic a Catalunya fins a aquests cinquanta mil habitatges el 2030.» Amb quins recursos ho fem? Sí, amb els que venen, efectivament, de la mà dels privats, però amb els que venen dels recursos que comptem des de lo públic. I també: «No, però no apugem els impostos; no, al revés, rebaixem-los.» I tot això com es fa? És a dir, no volem impostos, els volem rebaixar, volem que lo públic s'encarregui de tot i que el privat tingui un benefici il·limitat?

Escolti, jo ja l'hi he dit... Diu: «Vostè no parla del privat.» Sí, ja li dic que per primera vegada aquests 500 milions d'euros de l'Institut Català de Finances no només aniran destinats a cooperatives, que també, sinó també a privats; 500 milions d'euros per a la promoció i construcció delegada. Per tant, sí, publicoprivat, però, escolti, amb un tracte just. El que no pot ser és que només lo públic se n'encarregui i, a més a més, en un escenari, com diu vostè, de, a més a més, pràcticament no recaptar impostos.

Per tant, jo crec, sincerament, que no ha escoltat el que el que jo li estava dient. Per tant, joves, sí, tenim programes; col·laboració publicoprivada, també: 500 milions d'euros per a la promoció i construcció, com li deia, en solars públics, i amb HPO per a lloguer assequible.

I, escolti'm, en aquest minut i escaig que em queda, el problema fonamental o... Nosaltres escoltarem les seves propostes i llegirem la moció amb atenció. I l'hi vaig dir molt francament: aquelles qüestions que pensem que puguem integrar les integrarem, però jo crec que vostès i nosaltres tenim un problema fonamental bastant de fons, que és que nosaltres pensem que el principi prioritari és el dret a l'habitatge i que aquest principi és superior al dret al benefici econòmic. I jo crec que aquesta aproximació és la que ens està separant, i és un debat de fons, efectivament.

I nosaltres això ho tenim claríssim: hem preservat el decret de limitació d'habitatges d'ús turístic, treballem per una regulació ben feta dels lloguers de temporada i d'habitacions. I, per tant, això és del tot necessari. I mantindrem el topall al lloguer. Vostè deia que això era..., en fi, li semblava una dificultat. Amb les dades d'aquests últims trimestres –que, doncs, en fi, ja tenim dos trimestres sencers, no?, amb aquestes àrees amb contenció del lloguer i del topall del lloguer– veiem com en les zones on no s'aplica, a les zones no tensionades, tenim increments del lloguer de fins al sis per cent, i en zones on estem aplicant aquest topall tenim fins i tot reduccions d'un u per cent interanuals o, en tot cas, de contenció.

Per tant, ens semblen polítiques necessàries i les continuarem aplicant, des del Govern.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea

300-00043/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea. És presentada pel Grup

Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, president. Molt bon dia a tots i totes. Molt bon dia, consellera, secretari general, que ens acompanya. Bon dia a tothom. Avui fem una interpellació important d'un tema cabdal per tractar una qüestió que, afortunadament, hi hem tingut notícies molt importants durant les darreres setmanes.

Fa temps, per començar pel principi, Europa es va començar a plantejar quin era el treball que havíem de fer de manera conjunta i coordinadament amb els seus estats membres per definir algunes de les línies d'actuació que ens havien de portar a assolir la sobirania tecnològica europea. És a dir, el que es proposa Europa és que la Unió Europea no depengui de cap altre indret ni de cap altre territori en el món per desenvolupar-se tecnològicament, amb els avantatges que això ens comporta socialment i econòmicament.

Segons algunes de les dades que hem extret del darrer informe Draghi i del futur de la competitivitat europea per a aquest any 2024, la situació actual no és dolenta del tot, però és àmpliament millorable, i assenyala tres elements que per nosaltres són fonamentals, que defineixen quines són les principals febleses que trobem en el nostre sistema.

Primer, que la Unió Europea actualment produeix gairebé un vint per cent del total de les publicacions científiques, produeix una important quantitat de coneixement, però que aquesta conversió d'aquesta recerca en innovacions tecnològiques d'alt nivell és àmpliament feble. És a dir, tenim un problema, de la quantitat de coneixement que generem, al trasllat que se'n fa, la transferència al nostre model productiu.

Segon, que la capacitat d'innovació del conjunt de la Unió Europea continua endarrerida, principalment amb els Estats Units, que és el principal competidor internacional que tenim. I no únicament això, sinó que la capacitat d'innovació d'Europa s'ha alentit en els darrers anys, i sobretot en comparació amb Xina, que és el tercer gran competidor, que està creixent exponencialment en les darreres dues dècades.

I tercer, que Europa està perdent terreny en la creació d'empreses innovadores capaces d'escalar a nivell global. No únicament perdem aquesta capacitat de creació, sinó que moltes vegades algunes de les empreses que s'estan creant a Europa, malauradament, per créixer i per desenvolupar-se tecnològicament es veuen forçades a marxar a altres indrets per poder-ho fer amb més facilitats.

Segurament hi ha moltíssimes causes –és multifactorial– que expliquen com hem arribat a aquesta realitat i a aquesta diagnosi, però algunes d'elles, que creiem que estan àmpliament compartides per temes que ens poden interessar, les resumim en quatre aspectes: en una menor inversió en l'àmbit privat per a R+D –és a dir, pel sector privat de vegades costa invertir en la recerca i en el desenvolupament–; un finançament públic que no és inferior a Europa que en altres indrets, al contrari, segurament és una mica superior, però que es veu fragmentat per la pròpia composició de la Unió Europea; barreres reguladores i burocràtiques, perquè som sistemes molt garantistes, molt prudents, però de vegades això ens genera alguna dificultat, i vincles febles en general entre l'acadèmia i la indústria, entre el sistema universitari i el sistema productiu.

A Catalunya, com comentem, de fet, patim una mica totes aquestes mateixes problemàtiques, i segurament –segurament– una mica més agreujades que al conjunt de la Unió Europea. Tenim un sistema universitari d'excel·lència, sempre ho hem dit, amb notables imperfeccions, però són un sistema d'excel·lència, les nostres universitats. Però, malauradament, no som del tot capaços de transferir tot el coneixement que generem al nostre model productiu i a la nostra economia.

Amb tot aquest panorama, una de les línies estratègiques que va definir en el seu moment la Unió Europea era especialitzar-se en els sectors que més rendibilitat ens

poden aportar en el curt termini i en aquells que actualment estem més endarrerits i poden ser més estratègics de cara a la producció en el futur.

I és aquí on ens hem de plantejar d'apostar de manera clara i decidida per un nou aspecte, que és generar un ecosistema per al disseny i per a la creació dels semiconductors a Catalunya i a Europa. Els semiconductors o els xips d'alt rendiment, que són –moltes vegades en parlem i és important explicar què són– els circuits tancats que serveixen com a base per als elements de computació d'alt rendiment i per a molts dels dispositius electrònics que canvien i que transformen el nostre dia a dia. La competitivitat per dominar la indústria dels semiconductors és enorme a nivell internacional, ferotge, i Europa té un important problema, ja que, com estem explicant, depèn majoritàriament o de l'Àsia o dels Estats Units per a la fabricació a gran escala d'aquests semiconductors.

En tot aquest context tan complicat, tan canviant, tan competitiu, que coneixem perfectament, Catalunya vol i ha de ser protagonista de la transformació i de la revolució digital del segle XXI que estem vivint. Com s'ha dit moltíssimes vegades –l'hi hem escoltat a vostè, consellera, però també al president Illa–, la indústria dels semiconductors actual equival a l'actualitat al que en el seu moment va ser la màquina de vapor per a la Revolució Industrial: és una palanca, un canvi de paradigma enorme.

En un moment clau d'avenços com la computació d'altres prestacions, la intel·ligència artificial, l'adaptació del sector automobilístic als reptes de la sostenibilitat del futur, el que necessitem és una xarxa de recerca forta a Catalunya, amb centres d'investigació capdavanters –que els tenim, afortunadament– i amb infraestructures científicotecnològiques punteres per assumir alguns d'aquests reptes de futur –que també les tenim, afortunadament. Hem de garantir que aquestes inversions a les infraestructures hi puguin arribar i que aquestes inversions serveixin per establir les bases d'una independència tecnològica del futur, que és pel que estem lluitant.

Portem unes quantes setmanes coneixent molt bones notícies al respecte, i és fantàstic dir-ho així, no?: noves inversions, nous projectes de recerca que ens donen una mica de llum verda per a la majoria d'aquestes propostes. Són bones notícies perquè parlem, en el seu conjunt, d'una inversió publicoprivada finançada per fons de la Unió Europea i amb una participació molt important de l'àmbit privat que supera..., més de 1.000 milions d'euros per als propers anys a Catalunya. Li demanem que ens expliqui una mica aquest detall, senyora consellera, que és del que estem parlant quan es parla de la proposta del trienni innovador. Quin és l'impacte que pot tenir una inversió d'aquest tipus en el teixit productiu català? Quin és l'impacte que pot tenir a l'economia catalana? I quines són les infraestructures de recerca i d'investigació noves que necessitem a casa nostra per poder portar a terme tots aquests reptes?

Infraestructures que, si bé estem dient, evidentment, que n'hem de crear de noves, que les hem d'adaptar..., a Catalunya tenim una important dotació d'infraestructures científicotecnològiques. I per destacar-ne les dos més importants que participen en la proposta del trienni innovador en citem dues, concretament: una és el Barcelona Supercomputing Center, amb un nou projecte amb el programa de supercomputació del MareNostrum, i l'altra és el sincrotró Alba, a Cerdanyola del Vallès, al Parc de l'Alba, on hi ha una proposta per aconseguir una fase d'Alba II amb un sincrotró de quarta generació, que n'hi ha molt pocs en tot el món.

L'objectiu de tot plegat és, precisament, continuar amb la generació permanent del coneixement perquè aquest es pugui transformar en riquesa i benestar compartit per tota la ciutadania, però especialment també per la població més vulnerable socioeconòmicament. Tot el coneixement que es genera també té aquesta destinació.

Fa unes setmanes, a finals de novembre, es va anunciar l'aposta per l'anomenat «trienni innovador», que és un projecte, és una estratègia també fruit d'un acord molt important que es va aportar en una reunió entre el president Illa i el president Sánchez el passat mes de novembre. Un projecte i un acord que..., hem de ser justos

i hem d'explicar, en tot cas, que venia d'anteriors administracions i que feia molts anys que s'estava treballant. Per tant, una estratègia que té tres potes diferenciades: parlem d'Innofab, del projecte DARE, de PIXEurope. Li demanem que ens pugui concretar el màxim possible en què es materialitzarà cadascun d'aquests projectes i els beneficis que tindran aquests projectes en la seva implementació a Catalunya.

I, per si encara faltaven més novetats i més bones notícies –que mai en falten, de bones notícies, sempre totes són més que benvingudes–, aquesta setmana, dimarts, vostè va poder presentar i va poder anunciar que la Comissió Europea ha donat llum verda perquè Barcelona compti amb una de les primeres factories d'intel·ligència artificial que s'instal·laran a Europa. Se n'instal·laran set, i Barcelona ha estat una de les ciutats europees escollides per poder instal·lar-hi aquesta factoria d'intel·ligència artificial. Li volem preguntar, consellera, quina valoració fa d'aquesta elecció de Barcelona com a factoria per a la IA i quines conclusions en treu, precisament, de positives.

Sé que li hem fet un llistat una mica llarg, en tot cas, de temes que no s'explicaran..., en deu minuts ho tindrà una mica complicat, però sap perfectament que per nosaltres és molt important transformar i avançar cap a l'àmbit de l'economia del coneixement. I és evident que des del Govern de la Generalitat, i concretament des del seu departament, és una de les propostes que han decidit portar a terme. Estem parlant d'un projecte molt ambiciós, molt, però a la vegada, afortunadament, molt realista, perquè té el finançament i té el suport necessari de les administracions públiques.

Assolir un nou protagonisme a Europa i posar el focus a Catalunya per tal de que esdevingui un pol d'atracció de talent, de coneixement i d'inversions és una qüestió que reverteix inevitablement en la millora de la vida quotidiana de la majoria dels catalans i de les catalanes. Això és el que veritablement ens ha d'importar, i aquest ha de ser el nostre únic objectiu a tenir en compte a l'hora de treballar.

Continuem treballant per modernitzar la nostra economia, la de Catalunya i la d'Espanya, però també la del conjunt de la Unió Europea, posant el focus i sent protagonistes d'aquest canvi, i continuem potenciant la participació de Catalunya en els sectors estratègics internacionals del futur, que això és el que importa.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Molt bon dia. Moltes gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, diputat González, secretari... Com bé deia, la Comissió Europea, al seu informe Draghi, ja apuntava que la innovació i la investigació són, certament, els principals motors de productivitat i benestar de les persones, i també que perquè Europa pugui assolir aquestes transformacions ha d'apostar per accelerar tota aquesta innovació i trobar també aquests nous motors de creixement que vostè també ha comentat.

També és molt crític i apunta que, tot i que Europa és un pol de coneixement i de recerca important, amb aquests grans centres de dades i supercomputadors que també ha esmentat, Europa encara no és capaç de dissenyar ni fabricar xips d'alt rendiment. I, de fet, totes aquestes tecnologies que necessitem, doncs, encara es nodreixen des de l'altra punta del món, principalment des de la Xina, Taiwan i Estats Units.

Volem apuntar, però, que Catalunya, com bé sap, compta amb un territori molt ric, un territori amb un coneixement molt sòlid, impulsat per centres de recerca d'alt prestigi, per infraestructures d'alt valor i també per un talent excel·lent. Totes aquestes tecnologies i totes aquestes innovacions que necessitem, com diem, que juguen aquest paper tan fonamental per transformar Europa, doncs, compten aquí a Catalunya amb infraestructures com el Barcelona Supercomputing Center –el BSC–, l'Alba sincrotró i també el Centre Nacional d'Anàlisi Genòmica.

Aquestes infraestructures, que són capdavanteres a Catalunya i que ja té al seu abast, com aquests centres de recerca, com diem, són essencials per donar resposta a aquestes necessitats que apuntava l'informe Draghi. I és que, a través d'aquestes col·laboracions entre les universitats, els centres de recerca i aquestes infraestructures, creiem que Catalunya, com bé apuntava, pot esdevenir aquest *hub* tecnològic que contribueixi a aquesta sobirania tecnològica europea.

Durant aquests quatre mesos..., vostè em preguntava què són aquests projectes que estaven liderant des del departament, i nosaltres estem realment agraïts de tenir aquest espai per poder explicar que Catalunya vol liderar aquesta estratègia global per portar aquest camí a una realitat. Una acció conjunta que està alineada amb aquestes necessitats que marca l'informe Draghi i que, a més a més, també s'emmarca dintre de la necessitat que apuntava Europa en la seva estratègia europea de Chip Joint *action*. Aquesta estratègia el que busca és posicionar Europa com aquest líder en aquests sectors i reduir sobretot aquesta dependència de països tercers.

La nostra estratègia, que vostè apuntava, el trienni innovador, compta de moment –de moment–, amb tres projectes inicials: el projecte PIXEurope, el projecte DARE i aquest projecte Innofab, que es fonamenten precisament en aquests tres pilars clau. Per una banda, volem reforçar aquesta sobirania tecnològica europea; volem també impulsar aquestes àrees estratègiques en la fabricació de semiconductors, la fotònica avançada i tecnologies de computació d'alt rendiment, i, per últim, volem acabar de consolidar aquesta col·laboració publicoprivada que ens permetrà que entre institucions públiques, centres de recerca i les empreses privades puguem generar aquest ecosistema on el talent es pugui desenvolupar de manera natural, com ja ocorre i passa en altres països.

Miri, el primer projecte del que parlarem és el projecte PIXEurope. És una iniciativa que ha estat recentment seleccionada pel programa Chips de la Comissió Europea, i es tracta de poder liderar aquesta línia, de poder produir aquests circuits fotònics integrats avançats. És una proposta que està coordinada per l'Institut de Ciències Fotòniques de Barcelona, que està concretament a Castelldefels, i es tracta d'aquesta línia pilot europea que combinarà la recerca avançada amb una col·laboració industrial, en la qual participen molts països i que té una aposta important, amb unes inversions de 400 milions d'euros, per oferir aquestes capacitats tecnològiques úniques a la indústria i que generarà milers de llocs de treball. I, en concret, esperem que aquí, només a Catalunya, es generin aproximadament quatre-cents llocs de treball.

El projecte DARE és un projecte que, com diem, el que busca també és reduir aquesta dependència de desenvolupament dels xips fora d'Europa. I, en concret, utilitza una tecnologia oberta –es diu RISC-V– i el que permet és produir aquests xips que necessitem per als supercomputadors de manera autònoma. El projecte DARE, basat en aquestes noves arquitectures obertes, com diem, està liderat pel Barcelona Supercomputing Center i està finançat amb 240 milions d'euros per part de la Unió Europea i el Ministeri de Ciència, Innovació i Universitats. Aquest consorci també inclou una àmplia representació de centres de recerca d'empreses europees i líders mundials en l'àmbit de RISC-V. Hi participen fins ara quaranta països. De fet, es crearan molts llocs de treball i, en concret, cent llocs de treball aquí a Catalunya.

En tercer lloc, també ha esmentat el projecte Innofab. És un projecte que ja ve impulsat durant la legislatura anterior, i consisteix en aquesta nova infraestructura de dos mil metres quadrats per poder produir aquests xips tan importants en àrees que coneixem avui en dia, com els mòbils, l'automoció i aplicacions també en biomedicina i en salut.

L'objectiu en concret d'Innofab és cobrir tot aquest procés de fabricació dels xips, des del laboratori fins a la indústria, i permetent, doncs, que aquestes innovacions disruptives que es generen a l'entorn de la recerca puguin arribar a transformar-se en aquests productes industrials. Es preveu que el projecte Innofab, de fet, generi aquests dos-cents llocs de treball directes i que sigui un referent en el sector

de semiconductors, posicionant llavors Catalunya, Espanya i Europa a l'avantguarda d'aquests productes estratègics.

Innofab compta amb aquesta col·laboració de diverses institucions i entitats –la Generalitat de Catalunya, el Govern d'Espanya– i proporciona aquest finançament i suport institucional. Comptem amb l'Alba sincrotró, proporcionant aquests terrenys també per poder fer realitat aquesta construcció d'aquesta nova infraestructura, i l'Institut de Nanociència i Nanotecnologia –ICN2–, que participa en aquest desenvolupament tecnològic.

Innofab representa, com diem, doncs, aquesta aposta estratègica per aquesta sobirania tecnològica que estem buscant i volem liderar des de Catalunya. I amb la seva posada en marxa volem convertir-nos en aquest referent d'innovació i producció de microxips per poder realment ser autònoms i independents d'aquests tercers països que comentàvem abans.

I, per últim, vostè també ha comentat la recent informació sobre la concessió del projecte AI Factories, en concret, aquest dissabte, però es va anunciar oficialment el dimarts per part de la comissionada Ursula von der Leyen. I aquest projecte, com vostè mateix ha dit, és liderat pel Barcelona Supercomputing Center, i el que permetrà és crear aquesta infraestructura pionera.

Ha comentat que s'han concedit set projectes dintre d'aquesta mateixa convocatòria, i Barcelona podrà liderar aquest projecte, que serà un projecte certament important per donar accés, recursos computacionals i serveis a les indústries, a les empreses, *start-ups*, pimes i també al sector científic per accelerar aquest desenvolupament basat en intel·ligència artificial en el sector empresarial. Es volen desenvolupar aquests serveis d'intel·ligència artificial pensats per a l'Administració pública, per a la salut, per a la biotecnologia, per al sector farmacèutic i també per a la climatologia.

Es preveu que aquest projecte, com hem dit, rebrà una aproximació de capital de 198 milions d'euros, i nosaltres, des del Govern, hi hem apostat aportant 14 milions d'euros en el projecte.

Hem parlat molt de finançament, hem parlat de noves posicions de treball, però certament creiem que, tot i que el finançament és important, el que encara ho és més per nosaltres és el poder disposar del talent, el talent que puguí operar, com aquesta pedra angular, nodrint tots aquests projectes. I aquest talent realment surt dels centres de recerca de les nostres universitats, les cases del coneixement.

Catalunya disposa d'aquest sistema universitari, d'aquests centres de recerca que generen aquest coneixement tan especialitzat que tant necessitem en aquestes noves infraestructures. Creiem fermament que Catalunya esdevé, doncs, aquest entorn ideal per atraure i retenir –sobretot retenir– aquest talent, potenciant aquestes col·laboracions entre la recerca i la indústria, per poder-nos posicionar com aquest *hub* de referència internacional per desenvolupar la innovació, l'aplicació de tecnologies avançades de manera autònoma, esdevenint realment sobirans a nivell europeu.

Ens trobem, doncs, davant d'aquesta gran oportunitat que no hem volgut desaprofitar. És una oportunitat, com diem, sense precedents, per millorar la qualitat de la vida dels ciutadans. Totes aquestes tecnologies impacten directament a la salut dels ciutadans, al seu benestar, a aquesta prosperitat compartida que comentem, que necessita aquest valor que neix del coneixement i que realment aposta per millorar la vida de les persones.

I el que volem és que Catalunya sigui líder impulsant aquesta implementació d'aquestes tecnologies disruptives i aquesta transició tan important cap a un model més sostenible, ètic i també més competitiu.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Pregunto al diputat David González si vol tornar a intervenir. (*Pausa.*) No.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'hivern demogràfic que pateix Catalunya i les polítiques urgents per a fer-hi front

302-00023/15

Doncs passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el dinovè, el dinovè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'hivern demogràfic que pateix Catalunya i les polítiques urgents per fer-hi front. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, i per exposar-la té la paraula la senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; gràcies. Molt bon dia. Bé, en el passat Ple vam posar el focus, vam posar sobre la taula un tema que és clau, que és la baixa natalitat a Catalunya, un problema que no només és preocupant, sinó que, a més, ha assolit els pitjors índexs en dècades. I això no és un fenomen casual; de fet, és quelcom que respon a causes concretes que nosaltres considerem que s'han d'abordar d'una vegada per totes.

Com ja vaig explicar a la interpellació, per una banda, ens trobem que les dificultats econòmiques són una càrrega cada vegada més gran per a les famílies. El cost de la vida a Catalunya és altíssim. Les dificultats per accedir a un habitatge..., s'ha convertit en una missió quasi impossible. I també les enormes traves que es troben les famílies per poder conciliar la seva vida laboral i familiar.

I, a part, ens trobem, que és inadmissible... Aquests dies tots vèiem en diferents mitjans de comunicació que Catalunya és la comunitat autònoma d'Espanya més cara per ser pares. Som la regió més cara per criar un nen. I a sobre, per a més inri, ens trobem amb una manca absoluta de polítiques públiques de suport a la família aquí a Catalunya, quan són realment les famílies qui acaben sostenint el futur de la nostra regió.

Però també cal entendre –i vull fer aquí una petita aturada– que el tema de la baixa natalitat no és només una qüestió econòmica, que entenem que és un tema important, però no és només una qüestió econòmica, sinó que també és un tema social i cultural. I aquí és on entren precisament els factors ideològics, no? Perquè quan tu tens una administració, en aquest cas la Generalitat de Catalunya, que es dedica a promocionar i es dedica a difondre ideologies radicalitzades, ideologies molt allunyades de la realitat, que estan provocant que de forma progressiva es vagi desvaloritzant la importància de la família, de la maternitat i de la paternitat, doncs, el que provoques és el que està passant a dia d'avui: que hi hagi molts joves que, malauradament, vegin el fet de crear una família com una meta poc atractiva, poc valorada, inclús inassolible.

I, per si no n'hi hagués prou, en aquest sentit, ens trobem amb l'aposta per la immigració massiva com una solució a la baixa natalitat de Catalunya, cosa que agreuja molt més el problema, i més en un moment en què ens trobem que un de cada tres nadons a Catalunya és de mare estrangera mentre les famílies catalanes cada vegada tenen menys fills. I això és una cosa que accelera cada vegada més un procés de substitució demogràfica que amenaça, i no només amenaça, sinó que també posa en risc la nostra identitat cultural i la cohesió social de Catalunya. (*Aplaudiments.*)

Per tant, podem constatar que Catalunya necessita un pla ambiciós de suport a la família i de foment de la natalitat. Per això avui presentem aquesta moció, amb onze mesures clau per poder revertir aquesta alarmant tendència. Tenim clar que necessitem que totes les normatives i polítiques que s'impulsen des de la Generalitat incorporin de forma sistemàtica la perspectiva de família, que això significa, senzillament, que cada decisió de la Generalitat, ja sigui un tema fiscal, un tema sanitari o fins i tot d'habitatge –que en habitatge també es pot aplicar la perspectiva de família–, es tingui en compte i es valori quin impacte i quin benefici tindrà cap a les famílies de Catalunya, amb l'objectiu clar de promoure el benestar de les famílies.

Després, demanem una estratègia integral de suport a la maternitat, a la paternitat, natalitat i conciliació familiar. I això es tracta d'un pla que articula mesures

ambiciosos per poder ajudar a totes aquelles famílies en cada etapa del seu creixement, amb mesures concretes per fomentar la natalitat i donar suport a les famílies, incloent-hi incentius econòmics i fiscals, ajuts específics per a la maternitat i paternitat i, després, una protecció especial també a les famílies nombroses, no?, perquè poc se'n parla en aquest Parlament de la importància i tot el que aporten a la societat les famílies nombroses: millores de serveis per a la família i defensa dels valors familiars en les institucions, cosa que a dia d'avui no es fa.

Després, a part d'aquest pla específic, també demanem que s'ajudi a empreses que contractin mares i mesures per donar recolzament en casos d'embaràs, baixes maternals i paternals, cosa que..., a dia d'avui el que es fa és molt minso.

També incentius per fomentar la conciliació laboral i familiar, garantir que el fet de tenir fills no es vegi com una penalització professional. I una cosa molt important: que es creï un departament de família i natalitat per tal de promoure i impulsar totes aquestes polítiques profamília, sempre que es tanqui el Departament d'Igualtat i Feminisme.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, el Grup Mixt. Té la paraula la diputada Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols i Serra

Fa dècades que la natalitat dels catalans s'estanca o disminueix de manera alarmant sense que l'Administració hagi intentat pal·liar-ho amb mesures coherents i progressives. Avui les àrees de maternitat del país reflecteixen sense filtres la substitució cultural i demogràfica que patim.

Més del cinquanta, seixanta per cent dels naixements de Vic, Manlleu, Olot o Manresa corresponen a infants amb progenitors estrangers; a Salt freguen el setanta per cent. D'aquests naixements, més del vint-i-quatre per cent corresponen a fills de mares marroquines. No som davant un fet espontani ni natural, som davant una invasió orquestrada que ha prosperat a recer de la inconsciència i ineptitud política. La quimera de la integració ja no se l'empassa ningú, ni vostès, per més que es vegin forçats a defensar-la. La gran majoria d'aquests infants perpetuaran els costums, cultura, ètica i nacionalitat dels seus pares, contribuint a la residualització de la nostra identitat, dels nostres valors i de les nostres opcions de recuperar l'Estat propi.

Són conscients que per activa o per passiva han validat l'extinció del nostre poble? Sí que en són conscients. Per això premien amb cordons sanitaris qui, en comptes de callar i abaixar la testa, ha denunciat i combatut aquest etnocidi. Han pinzellat de gris el futur dels nostres fills privant-los de ser majoritaris i dominants damunt casa seva, però els extremistes encara som nosaltres. Aquestes ulleres invisibles de cul de got que duen incorporades ens convertiran a tots en víctimes innecessàries d'un model que no ha reeixit enlloc. S'ha demostrat a bastament que el garbuix multicultural mata cultures, no les preserva.

Aliança Catalana no comparteix la visió de Catalunya com una terra de pas ni com una terra d'acollida; la percep com l'espai natural dels catalans, on hi ha guardades les despulles dels nostres morts i dipositades les esperances del nostre poble. I batallarem per capgirar la situació a la que ens han abocat amb les seves polítiques.

Al programa electoral hi dúiem la creació d'una secretaria general de família i foment de la natalitat, i proposàvem augmentar substancialment les rebaixes fiscals a l'IRPF per cada fill en els casos en què treballin ambdós progenitors, garantint així que se'n beneficiïn les famílies autòctones i no les immigrants, a on generalment treballa només un o cap dels dos.

Cal revertir l'actual línia editorial antifamília i antinatalitat dels mitjans públics del país, que malden per desincentivar la natalitat autòctona mentre aplaudeixen les allaus immigratòries. Prou de manipular ideològicament la societat amb fons públics.

Atorgar ajudes directes per fill en aquells casos en què un dels progenitors cuidi la mainada, com proposen a la seva moció, és un suïcidi i un xec en blanc a la invasió demogràfica. Ves que, volent-ho arreglar, no acabem d'espalliar-ho, perquè de moment la discriminació positiva és legal i ben vista a l'hora de beneficiar certs col·lectius que li interessin al cantó esquerre, però no per fer valdre els drets i interessos dels autòctons. Això fa que qualsevol incentiu econòmic es converteixi en un efecte crida a augmentar la natalitat dels immigrants, un error de càlcul que no ens podem permetre.

Ens abstindrem en aquesta moció, tot i compartir-ne algun punt, perquè no permetrem que menyspreï la nostra nació anomenant-la «*región*» ni permetrem que declinin emprar la llengua natural i pròpia d'aquest país per fer la redacció de les seves propostes. A Catalunya, en català.

La vicepresidenta primera

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc el Grup Parlamentari de Junts. Té la paraula la diputada Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conseller; bon dia, diputats. En nom del Grup Parlamentari de Junts, ja us avanço que votarem en contra de la moció de VOX sobre l'anomenat «hivern demogràfic».

La seva moció amaga dos conceptes especialment erronis entre propostes que a primera vista poden semblar solucions al repte demogràfic. En primer lloc, VOX ens proposa eliminar la conselleria de Feminisme i Igualtat per crear la conselleria de família i natalitat. Aquesta proposta no és un simple canvi de nom; això és un intent descarat d'imposar la seva agenda ideològica, sí, una agenda reaccionària. Aquesta mateixa setmana el seu partit també ha presentat una proposta per reformar el reglament de les Corts Valencianes per eliminar la Comissió de Polítiques d'Igualtat de Gènere i del Col·lectiu LGTBI per substituir-la per una comissió parlamentària amb el nom de «família». (*Alguns aplaudiments.*)

Mentre les propostes del PSC ens volen fer retrocedir en la nostra lluita nacional, la seva proposta ens vol fer retrocedir en llibertat i igualtat. La taxa de natalitat és la més baixa d'Europa i –d'acord– es troba entre les taxes de natalitat més baixes del món, juntament amb les del Japó i Corea del Sud. A excepció dels Estats Units, de moment, tant països del nord com del sud global tenen poblacions en procés de decreixement. Per tant, afrontar el repte del creixement demogràfic és un repte global. És també un repte que arrosseguem des de fa dècades, i n'hem après lliçons importants.

Les dones de la nostra societat simplement decideixen no tenir fills, no aparellar-se, i, per tant, qualsevol política sobre la natalitat ha de poder ser decidida per les dones, i per això cal posar al centre de l'agenda política les polítiques d'igualtat de gènere. Des de Junts volem donar una resposta integral al repte demogràfic que passi per continuar desenvolupant el nostre sistema del benestar social i reduir les diverses dificultats que pateixen les famílies catalanes.

El cost de la vida és un dels grans condicionants per tenir i criar fills. I avui el cost mitjà mensual per criar un fill a Catalunya és de 938 euros, essent el territori més car de l'Estat espanyol. Com volem que les persones joves ens plantegem tenir fills, quan tenim tres traves que ens asfixien?: la manca de feina de qualitat i amb sous dignes, l'accés a un habitatge assequible i també la incertesa d'un futur pròsper i igualitari.

En segon lloc, des de VOX proposen exigir al Govern de l'Estat que posi fi a les polítiques de fronteres obertes. I precisament als països que he esmentat, Estats Units, Japó o fins i tot França, tenen diferents nivells d'integració de la immigració, i molt lligats a la seva capacitat de respondre a la baixa natalitat. Està demostrat, a més, que els països que han aconseguit integrar millor la immigració són els que asseguren la prosperitat per a tothom, i això s'aconsegueix amb un alt nivell de població activa. Per tant, la seva proposta de tancar les portes ens portaria a la davallada de la nostra economia i societat.

La immigració ben gestionada és una resposta molt positiva per garantir la productivitat i prosperitat d'aquest país. I per això des de Junts demanem el traspàs integral de les competències i gestió de la immigració a Catalunya, per desenvolupar polítiques d'intercanvi acadèmic i professional solvents; evidentment, promocionar la innovació tecnològica, i continuar millorant el sistema de benestar i inclusió social.

Des de Junts volem afrontar el repte demogràfic sense posar en perill el progrés social assolit les darreres dècades. I això és possible; és possible amb polítiques integrades d'emancipació juvenil, d'igualtat de gènere, d'habitatge i de fiscalitat. Tenir fills i poder-los criar a Catalunya ha de tornar a ser un signe de prosperitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades. Conseller, m'agradaria iniciar aquesta moció amb una reflexió de l'escriptor i filòsof italià Umberto Eco, el qual ens il·lustra amb el següent: «El tradicionalisme és més antic que el feixisme, i el tradicionalisme implica el rebuig de qualsevol crítica. L'esperit crític, en canvi, fa distincions, i distingir és un senyal de modernitat.»

En una cultura moderna, diputada Lora, la comunitat científica entén el desacord com una eina de progrés per al coneixement. Tanmateix, pel feixisme el desacord no és un instrument d'avançament, sinó una traïció. El feixisme neix de la frustració, una característica que explica per què sovint s'apropia de manera fallaç dels discursos de defensa dels interessos de les classes mitjana i baixa. Això ho van fer promovent la idea del seu privilegi més simple i vulgar, que no és un altre que haver nascut en el mateix país. Vostès sostenen, paradoxalment, que els únics capaços de dotar la nació d'una identitat són els altres. Per això el seu discurs es construeix al voltant d'una obsessió pels complots, i la via més fàcil de fer aflorar un complot és apellar a la xenofòbia.

Però no voldríem deixar passar aquesta oportunitat per constatar, un cop més, quines són les nostres propostes, les propostes d'Esquerra Republicana, que evidentment han de ser una eina útil per a totes aquelles persones i famílies que vulguin o puguin tenir fills.

Diputats i diputades, crec que tots som conscients de la realitat de l'habitatge al nostre país o, millor dit, del dret a l'accés a l'habitatge, que, com sempre diu la companya i estimada Ester Capella, «el dret a l'habitatge és el dret que dona accés a tots els drets». La dificultat d'accés a l'habitatge i la manca d'oferta que doni resposta a una demanda real és un factor més que situa els nostres joves a la cua d'Europa en emancipació juvenil.

A més, l'elevada despesa per a l'habitatge que hi han de destinar les famílies catalanes, que es situa en més del seixanta per cent dels seus ingressos familiars, evidentment situa les famílies en una pobresa que sovint es cronifica i s'hereta. I més si li sumem la precarietat laboral que afecta en gran part les dones, la manca de conciliació real –conciliació real– entre la vida laboral i familiar i també la manca de polítiques de suport a la família.

Des d'Esquerra Republicana creiem que hem de donar respostes a aquestes problemàtiques amb polítiques valentes i no pas amb discursos que interpretin una lògica del «nosaltres i vosaltres». I per això nosaltres treballarem, com no pot ser d'una altra manera, per acabar amb l'emergència habitacional que estem vivint al nostre país posant fre a l'especulació que empobreix la nostra ciutadania i el país i també el desestructura socialment; garantir els drets sexuals i reproductius sobre els quals també..., pel que fa als drets laborals, i fer la conciliació vinculada a aquests drets.

I per això, des d'Esquerra Republicana, ho tenim clar: hem d'estar al costat de polítiques de família. I per això nosaltres treballem i apostem perquè les famílies, i sobretot els infants, han de poder gaudir del dret del qual ja gaudeixen els infants de vint països europeus, vint dels vint-i-set, que és evidentment una prestació universal per fill a càrrec.

Diputada Lora, vostè, en la seva intervenció del passat Ple, ens va compartir la seva preocupació de per què a Catalunya naixien més Mohammeds que Arnau, Gerards o Sergis. Nosaltres li volem corregir aquesta informació. Segons l'Idescat, els naixements a Catalunya del 2023 se situen en 1,1 infant per dona, una dada alarmanant, evidentment; alarmanantment baixa. I per a la seva informació, diputada, entre els noms més posats no hem trobat Mohammed ni a l'u, ni al dos, ni al tres, i hem baixat fins a arribar al quaranta i tampoc l'hem trobat. O sigui que li demanem només una cosa: deixi de sembrar odi, de fomentar la divisió i assenyalar les persones pel seu origen o pel nom que porten, i encara menys infants.

Ahir mateix ens recordava la Fedaia a totes les portaveus de la Comissió d'Infància i també a la Mesa i a la presidència d'aquesta comissió: si us plau, deixin d'atiar odi contra els infants pel seu origen o pel seu nom. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Per això, com vostè ja sap, la seva moció, com no pot ser d'una altra manera, no la votarem a favor, perquè ni hi estem d'acord ni la compartim.

I, per acabar, vicepresidenta, li voldria dir a la diputada d'Aliança Catalana, que la veig molt preocupada pels naixements de les mares marroquines...

La vicepresidenta primera

Diputada, hauria d'anar acabant...

Najat Driouech Ben Moussa

...i què proposa, diputada? Exterminar-les, com el país que admira? Això es diu «etnocidi».

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I té la paraula la diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Mireu, la moció que ens presenta el Grup Parlamentari de VOX, al nostre parer, està mancada de contingut. Queda en la majoria dels punts molt incompleta i molt poc ben treballada. Resulta, de fet, molt lluny de fer unes vertaderes polítiques a favor de la família, i jo no sé si és que potser trepitgen menys carrer del que diuen. És degut, suposo, a que hi ha molts ingredients barrejats, uns damunt dels altres, i, al final, què tenim? Un plat sense cuinar, onze punts que, un cop llegits, analitzats, en alguns hi podríem votar a favor, hi podríem estar d'acord; en d'altres, doncs, no.

Hem de dir, però, que agraïm aquesta moció que presenten de la família. El nostre partit, el Partit Popular, porta la política de la família al seu ADN. I, en aquest sentit, sí que compartim aquesta preocupació per aquesta taxa de natalitat, la necessitat d'impulsar una societat, una política de cura que en promogui la corresponsabilitat. I, evidentment, diem que sí als ajuts a les famílies nombroses. Hem presentat també nosaltres una proposta de resolució en aquest Parlament sobre la universalitat, la gratuïtat del primer cicle d'educació infantil, dels zero als tres anys, i ha estat substanciada ja davant la Comissió d'Educació i Formació Professional.

El que és absolutament cert, mireu, i ningú pot qüestionar-ho –si no, jo, els qui ja em coneixeu..., no estaria aquí parlant d'aquesta manera– és que el Partit Popular sí que ha fet política per a les famílies. I ho dic de debò. Iniciatives ja pioneres, i ens hem de remuntar a l'any 96: una reducció del vint-i-cinc per cent de les quotes a la seguretat social per a dones majors de quaranta-cinc anys, l'aprovació de la llei

de la conciliació de la vida familiar i laboral, un increment del període de descans per maternitat de setze setmanes i el primer cop que es va autoritzar el permís de descans als pares. Així mateix, els fills adoptats..., permisos de maternitat en règim d'acolliment, i lo mateix, la paga de cent euros al mes per a totes les mares per cada fill menor de tres anys.

Però no solament això, sinó que ara, recentment, al Congrés, acabem, aquest passat mes d'octubre, de registrar una proposició de llei de conciliació i corresponsabilitat familiar, una de les més innovadores i de més avenç a la nostra democràcia, que suposarà un abans i un després pesi a qui li pesi, ja els hi avanço. Així que aquí sí que trobem mesures concretes, detallades, molt ben treballades i que permeten, doncs, tenir aquests fills amb una plena conciliació de la vida familiar, personal i laboral. I què significa això? Significa assumpció de responsabilitats i corresponsabilitats de cures familiars tant de descendents com d'ascendents, racionalització de permisos i política fiscal favorable.

Estem d'acord amb la concepció que fan de la família, sí. La família és el pilar de l'estat de benestar, font de valors, d'educació, eix de cohesió social. Però la concepció que fan de la família, sabeu?, queda obsoleta i allunyada de la realitat. I és excloent: aposten únicament per un model de família, i, en tota la moció, ni una sola menció a les famílies monoparentals. Evidentment, entenem que això no és un oblit, no és casual.

I sí, parlen d'ajuts a les famílies nombroses –si això ho hem impulsat des del Partit Popular–, però tampoc hi inclouen altres models com les famílies reconstituïdes o famílies «ensamblades», nous models familiars que ja els magistrats..., i des del dret de la família se'ls hi presta una suficient atenció, i aquells estatuts que venen determinats més enllà d'aquells vincles purament biològics. Què passarà si un dels seus fills no s'ajusta a aquest model de família perfecta? Els hi pregunto. Serà un trauma insuperable? El rebutjaran? El repudiaran? Doncs, mireu, la vida va més enllà de la política i a vegades pot portar sorpreses, en aquests termes.

Així que..., immigració legal i controlada. I també, evidentment, aquest dret d'asil a les famílies –que tampoc anomenen, per cert–, a les famílies veneçolanes residents a Catalunya.

En tot cas, ja li dic que tampoc s'ocupen de la convivència intergeneracional d'aquelles famílies que conviuen, doncs, amb avis; nets amb avis, per exemple. Sembla que aquí tampoc se mencionen, no hi tenen cabuda. I ja no dic quan conviu aquella gent gran amb algun tipus de discapacitat o amb algun tipus de dependència.

Per tant, també ocupem-nos del present, de l'aquí i ara, i de posar fi a certes etiquetes estigmatitzadores.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies també, diputada. Ara, per part del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller... Vostès i nosaltres tenim idees molt allunyades del que és la protecció a la família: taxes de natalitat, rols tradicionals, retallades en impostos, prestacions associades a deixar de treballar, aporofòbia, xenofòbia... Una apocalipsi amb pudor de naftalina que, lluny de fer possible la maternitat i la paternitat volgudes, allunya encara més aquest horitzó, plantejant mesures adreçades a sectors molt petits de la població que, per definició, no poden posar remei a la maternitat frustrada de moltes persones joves, i de vegades no tan joves, al nostre país. Però això vostès ja ho saben de sobres.

Una primera reflexió. La falta de naixements al nostre país només pot ser abordada des d'una perspectiva transversal i integral: ocupació, habitatge, salut, educació zero-tres anys, beques menjador, salut bucodental..., per reduir l'augment del cost

en la criança, amb un increment del quinze per cent des de 2022, segons un estudi recent de Save the Children, que apunta que l'econòmic és un dels factors que més condiciona la decisió de tenir fills. En definitiva, inversió pública per garantir un accés amb equitat als serveis públics com a eina de correcció d'aquestes desigualtats; també la llibertat per decidir tenir o no tenir fills, enfortint així l'estat del benestar. Invertir en les persones per a una societat més humana i socialment més saludable.

I, en aquest objectiu, un sistema fiscal just i progressiu que redistribueixi la riquesa és clau per poder sostenir aquest estat del benestar. Vostès van en direcció oposada, com aquell conductor que va en sentit contrari per l'autopista i no para de preguntar-se per què tothom va contra direcció: en lloc d'ajudar les persones a sostenir la seva activitat laboral, prestacions per tornar les dones a la part oculta de la societat; en lloc d'usar el sistema tributari, rebaixes fiscals; en lloc de protegir qui té problemes econòmics per tenir fills, ajuts per a famílies nombroses actualment associades a una bona situació econòmica; en lloc d'ajudar les llars monomarentals o aquelles on viuen persones soles, penalitzar-les en la concessió d'ajuts o d'habitatge públic –tothom té dret a un habitatge digne, tot i que el seu dogma neoliberal fa absolutament impossible d'assolir aquest dret–, i, en lloc de veure la immigració com una oportunitat, culpar-la de tots els mals.

I permetin-me que em detingui aquí per uns moments. A vostès no els molesta que vinguin massivament persones, sempre que vinguin per ser explotades laboralment; el que els molesta és que vulguin posar en marxa el seu projecte de vida al nostre país i agrupin la seva família. Català és tot aquell que viu i treballa a Catalunya. I, si fa cinquanta anys els nostres pares van ser els altres catalans, ara ho són aquests veïns, que contribueixen decisivament a un futur millor per a tothom. Benvinguts siguin tots. Les dificultats per les que passen les classes populars del nostre país no es deuen a la immigració. Els *baby-boomers* ja teníem problemes per emancipar-nos, teníem contractes escombraries, patíem pobresa laboral i no ens podíem pagar l'habitatge. Els problemes són antics i les seves solucions, també.

Però si hi ha un model que els molesta especialment és el d'una societat basada en principis feministes, en què es garanteixi la no-discriminació de la dona, estenent els seus drets als homes per corresponsabilitzar-nos tothom. Les dones d'aquest país seguirem sent lliures per decidir què fem amb la nostra vida i amb el nostre cos, sigui ser mares o no. I ni vostès ni ningú tenen dret a imposar-nos el seu estret concepte de família o un estil de vida que estava superat ja al segle xx.

No m'hi puc detenir més, però..., una referència al model de família que inclou també les famílies LGTBIQ+, que crec que també és de justícia fer-hi referència.

No s'avança en drets amb bonificacions a la seguretat social ni deduccions fiscals, tampoc cronificant la precarietat i la bretxa de gènere. Com no s'avança en drets amb una conselleria de natalitat des d'on projectar polítiques que miren pel retrovisor un temps passat que no necessàriament va ser millor.

Les persones necessitem seguretat: seguretat laboral, social, econòmica, mediambiental, i només la combinació de tots aquests factors convida a fer una passa tan important a la vida com és la maternitat o la paternitat. Per tant, com més confiança i esperança de prosperitat, millor situació social per fer-la possible. Vostès no proporcionen aquestes certeses, sinó que les seves propostes, que el que pretenen és que els homes i dones, però sobretot les dones del nostre país, substituïm els serveis públics que aspiren a desmantellar, substituïts per regals fiscals a les famílies que compleixin amb el seu ideal ideològic... I, per tant, no només no són part de la solució, sinó que seran part del problema.

Com segurament deuen haver deduït a hores d'ara, ens posicionarem en contra de la proposta de moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra. I té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bé, bon dia. Aquesta moció dels senyors de VOX sobre la família... I sap greu, perquè hi ha punts en els que podríem estar d'acord, si hem de parlar de la família, no? Perquè sí que tenir fills a càrrec és un indicador cap a la pobresa. Estem, des d'aquest Parlament, units en que hem de treballar per la pobresa infantil, per erradicar-la, que hem d'avançar en mesures de protecció per tenir fills.

Però a la seva moció, per exemple, parlen només d'un model de família molt concret, no? Parlen de la família..., amb molts fills, una família concreta, una família que queda clar com queda aquí. No parlen de les famílies monomarentals, ni tan sols quan demanen exempcions de l'IBI, que hi ha un moviment ampli de famílies monomarentals que apunten en aquesta línia.

I no parlo des de la distància. Jo mateixa soc mare d'una família nombrosa, amb fills biològics i fills adoptats. O sigui, entenc la pluralitat de les famílies, cosa que no fan vostès amb la seva, no?, que tenen aquesta visió com monocarril del que ha de ser una família.

I crec que és important, jo crec, que pensem en això, no?, per què les extremes dretes estan obsessionades amb aquesta defensa de la família. Tenen molt clar que la família nuclear, la família occidental, el seu model de família, és una institució que apuntala l'actual règim de desigualtats, de desigualtats econòmiques i de desigualtats de gènere. I saben que si perpetuen aquestes desigualtats carregant-se el sistema de benestar actual, algú, o sigui, vostès mateixos, seran els que podran intentar recollir-ne els trossos. I, per tant, per això apunten aquest sistema de la família.

Hi ha una autora australiana, la Melinda Cooper, una sociòloga, que ha escrit un llibre —es diu *Los valores de la familia. Entre el neoliberalismo y el nuevo social-conservadurismo*—, que és un treball que està molt bé per entendre per què el neoliberalisme defensa aquesta institució familiar. Nosaltres creiem que és important —i per això ho fem ara— qüestionar aquest concepte de família i que imaginem noves formes socials, noves maneres d'estructurar-nos socialment, perquè és evident que a l'actual sistema el que estem fent és perpetuar les desigualtats. Donem-li una volta, repensem-nos.

I apunto només dos elements que la Melinda Cooper explica en el seu llibre. D'una banda, explica per què la família és absolutament fonamental per mantenir aquest sistema: perquè per protegir la riquesa privada és necessari protegir aquesta transmissió de riquesa dins de la família. Aquesta és la forma en què la riquesa privada es reproduïx a través del temps. I, per tant, si volem enfrontar-nos al capitalisme, cal entendre aquesta institució de l'herència, que és el sistema que ens permet mantenir aquesta riquesa eterna en uns llocs determinats.

El segon concepte que explica en el seu llibre..., el segon que jo explico aquí, perquè seria molt llarg, és que és dins de la família on es reproduïx la major part de la violència masclista cap a les dones i cap als infants. I és que és un indicatiu també de la divisió sexual de la feina, i dins de la família és on s'aprèn aquesta primera norma del gènere. I no parlo del repartiment de les tasques dintre de la llar, sinó de l'estructura que permet aquesta reproducció social del treball, de la mà d'obra.

Avui la institució de la família està absolutament premiada per l'Estat, però, què passaria amb l'acumulació de la riquesa sense l'herència? Com es reproduirien les classes socials sense aquesta forma familiar? Podem imaginar que poden existir altres formes més justes de repartir les cures, una aposta ferma per la socialització de les tasques reproductives?

Quan nosaltres parlem de repensar aquest concepte de família no estem dient que deixem de banda els nostres avis, que deixem de banda els nostres fills, que no els cuidarem més; el que estem dient és que repensem aquestes estructures socials i que imaginem un model on l'accés als recursos, a les cures, a una bona vida, a la

llibertat, no depenguin de a quina família t'ha tocat néixer, sinó que sigui el sistema que t'ho garanteixi.

I aprofito els últims segons que em queden per constatar de nou que Aliança Catalana i VOX són el mateix. L'esmena que introdueixen a la seva moció..., l'únic que fan és, a banda de traduir, on posa «família espanyola» dir «família catalana», i on diu VOX «el Gobierno de la nación» canviar-ho per «el Govern d'Espanya». Tenim el mateix gos amb diferents collars.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula la diputada Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats i diputades, conseller. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar no ha presentat esmenes, però en el cas que es poguessin presentar, en el cas de mocions, faríem una esmena a la totalitat.

Perquè avui debatem un dels mantres clàssics de VOX, «el invierno demográfico», una clara i descomunal ofensiva mediàtica de manipulació de la demografia per continuar promovent els seus discursos d'odi, així com els seus discursos negacionistes, demonitzant la immigració i atacant el feminisme, tot amanit amb un ultranacionalisme patrioter. I es reflecteix clarament a la seva moció, a les seves propostes: la seva afició per la demografia i la natalitat l'únic que busca és el retorn a valors familiars d'antic, demanant ajudes només per a un cert tipus de famílies.

Per això, no és estrany que s'emmirallin en les polítiques de família impulsades a Hongria, tot i que en va obviar, senyora Lora, algunes dades importants. A Hongria els préstecs preferents o les ajudes són destinades exclusivament a la família natural –el que vindria a ser «pare més mare igual a fills»– i per als *autèntics hongaresos*. A més, moltes famílies no tenen accés a aquests fons; són les classes mitjanes i les altes les que poden consumir i demanar préstecs, mentre que els més pobres, en particular la nombrosa comunitat romaní, queden exclosos d'aquestes ajudes.

A més, aquestes ajudes només són per a parelles casades i contemplen severes sancions en casos de divorci, i sovint només són dirigides a les dones, confinades a un paper de procreadores. I, ja per rematar-ho, des de que Orbán va modificar la Constitució per definir el matrimoni com la unió d'un home i una dona, les famílies homosexuals estan prohibides. Tant és així que va aprovar una llei que permet denunciar de manera anònima les parelles homosexuals que tinguin fills al seu càrrec.

I jo els hi pregunto: aquesta és la política que proposen per a Catalunya? Aquesta és la política que volen per a Catalunya? No, gràcies. No donarem ni un pas enrere en els drets conquerits en les darreres dècades. Les nostres polítiques interpel·len la totalitat de les famílies de Catalunya independentment de la seva morfologia, del seu origen, del nombre de membres. Partim d'un concepte de famílies ampli, enteses des de la seva diversitat, i entenent que no hi ha un únic model de família a Catalunya tal com vostès defensen, sinó que hi ha famílies diverses amb necessitats específiques.

I des del Departament de Drets Socials i Inclusió ja es tenen en compte les famílies en l'elaboració de les polítiques contemplades en el vigent pla de famílies 2024-2028. I el Govern treballa en la millora de prestacions familiars en clau d'infància, amb mesures per afavorir la conciliació i la corresponsabilitat, amb millores en l'educació –avançant, per exemple, en la gratuïtat zero-tres–, millores en programes de reproducció assistida, en polítiques d'habitatge i ocupació, entre d'altres. Però, a més, com a polítiques d'oportunitat per a les dones que vulguin tenir fills i en cap cas com a polítiques de natalitat etnonacionalista, aquestes que vostès proposen per evitar la seva anomenada «substitució demogràfica».

Proposen carregar-se la conselleria d'Igualtat i Feminisme. I, en una altra intervenció d'una companya seva, en la línia argumental demagoga habitual de VOX,

va dir que les feministes assenyalaven i criminalitzaven els homes només pel fet de ser homes, cosa totalment falsa, i aquest plenari n'és un exemple, on hi ha majoria d'homes feministes. I, a més, seguint aquesta argumentació, se'ns preguntava si no teníem pares, germans, fills. I ara els hi pregunto jo a vostès, vostès que neguen la violència de gènere tot i les dades que ho evidencien: 1.288 dones assassinades des del 2003 per les seves parelles a Espanya... I ara soc jo la que em pregunto: vostès no tenen mares? Vostès no tenen germanes? Vostès no tenen filles? (*Aplaudiments.*)

I, ja per acabar, una última reflexió. A les persones no ens defineix el nostre estat civil, el nostre nivell d'estudis, el nostre estatus social, la nostra feina, la nostra orientació sexual o el nostre color de pell. Saben el que veritablement defineix les persones? El que defineix les persones és la manera com tractem els altres, la nostra qualitat humana i els nostres valors.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, jo els he escoltat atentament, i sembla ser, doncs, que la crisi demogràfica i el foment de la natalitat són temes que no són gaire rellevants per a alguns dels diputats i, per tant, partits polítics aquí presents al Parlament. Però, mirin, no els culpo, eh?, perquè inclús puc arribar a entendre que és difícil abordar amb rigor un tema tan complex quan molts de vostès es dediquen a quedar-se a la superfície dels arguments o inclús a limitar-se a repetir dogmes prefabricats dels seus partits polítics, perquè avui han demostrat, molts de vostès, una ignorància absoluta sobre la qüestió que s'ha posat sobre la taula.

I, després, per a la diputada del Partit Popular, la senyora Berenguer: no li tole-ro que digui que és una proposta poc treballada. Si fos una proposta poc treballada, hagués pogut fer el seu Grup Parlamentari del Partit Popular esmenes a aquesta proposta. És més, no li tolero ni una sola lliçó de defensa de la família. Soc mare de quatre fills i sé precisament el que és posar la família en el centre. Per tant, lliçons, ni una en temes de defensa de la família.

I, després, per posicionar-me sobre les esmenes... Bé, és sorprenent i és allucinant que en un moment, en el que ens trobem, de crisi demogràfica hi hagi un partit polític que es dediqui a presentar una esmena, en aquest cas Aliança Catalana, i es dediqui a traduir al català la nostra proposta. Amb tots els respectes, jo considero que això no és una esmena; això, senzillament, és una pèrdua de temps. I el que necessiten les famílies a Catalunya..., el que no necessiten, precisament, és aquest tipus de jocs lingüístics.

I el que sí que necessiten les famílies de Catalunya, precisament, són polítiques urgents, polítiques palpables en el dia a dia, i que puguin arribar a final de mes, perquè el que no pot ser és que Catalunya s'hagi convertit en la comunitat autònoma més cara per ser pares.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials

302-00024/15

I el vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials, presentada

pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la té la paraula el diputat Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, vicepresidenta. De consellers no n'hi ha cap; diputats... El Partit Popular presenta la moció subsegüent a la interpellació que vam fer a l'anterior Ple. I permetin-me una petita reflexió d'un diputat nou en aquesta cambra. Crec que ens ha quedat... O sigui, ahir a la nit, quan jo estava repassant el contingut de la moció, el text definitiu, doncs, la veritat..., vull dir, hem millorat un text, de la proposta del Partit Popular, i hem fet una bona resolució, en què hi ha una bona diagnosi de la situació de Catalunya i hi ha unes bones solucions per avançar, sobretot en els sectors productius i les inversions al nostre país. Som conscients que hem de millorar. Mirin, ho dèiem al nostre eslògan de campanya: nosaltres, el Partit Popular, volem una Catalunya de primera.

I hem acceptat part de les esmenes. I jo sí que voldria donar les gràcies especialment als dos diputats amb qui hem estat treballant, i que gràcies a ells hem millorat aquest text i n'hem tret una bona moció. I agrair al diputat Jaume Giró i agrair al diputat del PSC, Guillem Sánchez, la seva col·laboració, perquè crec que hem millorat el text. Hi han coses que no ens hi hem pogut posar d'acord perquè, lògicament, són posicions polítiques diferents, però hem pogut intentar posar-nos d'acord en tot allò que hem pogut. Per tant, jo crec que tenim un extraordinari text per posar-nos a treballar.

Mirin, nosaltres lo que volem és posar un marge de revisió de la càrrega fiscal. Les empreses catalanes no poden tindre una major càrrega fiscal que les empreses de qualsevol altra comunitat autònoma de l'Estat. Necessitem reduir aquesta càrrega fiscal. Com ho podem fer? Escolti'm, doncs analitzant els impostos que tenim, reduint aquests impostos que tenim a Catalunya, els quinze propis i els trams més alts d'alguns impostos que aplica la Generalitat de Catalunya.

Hem de liderar les inversions, és necessari que Catalunya torni a liderar les inversions. Si se'n recorden, en la interpellació que vam fer, el conseller Sàmper ens va fer una lectura exhaustiva d'inversions i de..., que es feien a Catalunya. Em sembla esplèndid, però hi ha una dada demolidora: 15.000 milions d'euros d'inversió estrangera a Madrid, 4.000 a Catalunya –el 2023. Jo no vull una Catalunya *del montón*. Jo vull una Catalunya de primera, vull una Catalunya que lideri.

I per això aquesta moció. I jo crec que tenim una bona guia de com hem de tornar a aconseguir que sigui, aquesta Catalunya, líder. Ho dèiem en la interpellació. Escolti'm, si tot això, aquestes inversions són així, imagini's si els hi donem seguretat jurídica i un marc fiscal estable. Imagini's a on podem arribar en poc temps.

Bé, doncs això és lo que hi ha en aquesta moció. Lo que volem és tindre un marc fiscal estable. No poden ser, aquests quinze impostos. Bé, ahir vam estar parlant d'una reducció, de modificar un altre dels impostos que afecten el joc i que té incidència en... Però no podem... Hem d'agilitzar els tràmits administratius per a les empreses perquè s'agilitzin les inversions. Hem de tornar a ser el motor del desenvolupament.

I d'això va aquesta moció, de voler tornar a liderar. No vull una Catalunya... El Partit Popular no volem una Catalunya sense..., sent una més. Els 4.000 milions d'euros d'inversió estrangera a Catalunya el 2023 són iguals..., pràcticament els mateixos que a València.

Bé, ja quasi no em queda temps i teníem moltíssimes coses... I les dos últimes qüestions que plantegem en aquesta moció. Una, tornem a Port Aventura. Escolti'm, ahir s'arrogaven la representació del territori partits que ni tenen representació al territori. Escolti'm, parlin amb els alcaldes. Qui millor sap lo que volen els ciutadans de Tarragona són els seus alcaldes: alcaldes del PSC, alcaldes de Junts, que volen... Ahir a la tarda... Mirin la premsa d'avui: alcaldes de Junts i alcaldes del PSC que estan dient que es posa en perill la inversió de Port Aventura. I demanem que es faci una cosa molt simple: complir la llei, que és posar en funcionament, aprovar el

PDU, perquè havia d'estar aprovat. És complir la llei. Re més. Un procés administratiu que preveu la Llei 6 del 2014 i que havia d'acabar, i que per una raó del joc polític a què han sotmès els tarragonins està en un calaix.

I per últim... A més, ens hem posat..., la casualitat ha fet que l'últim punt de la moció entrés una altra vegada en l'actualitat. La majoria parlamentària al Congrés –la majoria parlamentària– decideix tirar enrere un impost. I ara, doncs, com que el Govern del PSOE no està d'acord amb aquesta majoria parlamentària, que va ser un pacte entre Junts i el Partit Popular, agafa i diu que suspèn la comissió on s'havia de debatre i ho traurà per decret llei. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Escolti'm, això posarà una altra vegada en perill les inversions al Camp de Tarragona. Al Camp de Tarragona, el turisme no és el dotze per cent del total català, és el vint-i-sis per cent, i la química, el trenta per cent. Més de la meitat del PIB ens l'estem jugant ara.

La vicepresidenta primera

Diputat...

Pere Lluís Huguet Tous

Moltíssimes gràcies, vicepresidenta. Ja acabo.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Junts, el senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

Bon dia, vicepresidenta Sans, diputades i diputats. Senyor Huguet, el nostre partit té molt clar que el creixement de la riquesa és una condició necessària per al creixement del benestar dels ciutadans d'un país. Segurament n'és la condició principal. No hi ha benestar sense creació de riquesa.

I encara tenim més clar un segon principi: no hi ha creixement de la riquesa si no hi ha persones disposades a posar en marxa projectes, a proposar innovacions i a posar en risc el seu patrimoni per entrar a un mercat competitiu amb una idea de negoci. És a dir, no hi ha riquesa si no hi ha empreses, o, el que és el mateix, si volem que es generi riquesa i que creixi el benestar, cal que hi hagi un teixit empresarial robust, compromès i motivat.

Hi ha grups en aquesta cambra que, quan senten parlar d'empreses, de mercat i de competència, els agafa urticària. Ahir mateix vam sentir dir des d'aquest faristol que els millors lladres sempre porten «tratge» i corbata. En els nostres dies, que sortosament rebutgem qualsevol prejudici pel color de la pell, pel país d'origen, per la religió, pel gènere o per l'orientació sexual, ara resulta que vestir «tratge» i corbata és condició suficient per ser assenyalat i convertir-te en sospitós de ser un delinqüent. (*Aplaudiments.*) Reconec –reconec– que a aquestes alçades això no m'ho esperava, ni tan sols de la CUP. Ara bé, senyores de la CUP, pensin que, ben mirat, avui el que és veritablement revolucionari i contracultural és dur «tratge» i corbata. (*Rialles.*)

Tornem on érem. Altres grups d'aquesta cambra pensen que el caràcter emprendedor i innovador, posar en marxa empreses i botigues, la cultura de l'esforç, l'esperit d'aixecar-te cada matí per guanyar-te la vida, ser conscients que el futur no és un regal sinó que és una conquesta..., tot això forma part de la identitat de Catalunya i dels catalans, és un tret cultural genuí del nostre país. A Junts n'estem convençuts.

I per això, de la mateixa manera que volem protegir la nostra llengua, volem també protegir les nostres empreses i botigues. Això vol dir aprofitar qualsevol oportunitat que se'ns presenta per ajudar el teixit empresarial. I exactament, senyor Huguet, és el que hem fet amb les esmenes i transaccions d'aquesta moció.

Quan vaig llegir el text de la moció, vaig quedar-me una estona pensant quina mena de sensacions em provocava. I de cop i volta va venir-me al cap la idea d'una magrana. Sí, d'una magrana. Li diré per què. Una magrana té una forma abonyega-

da i boteruda i, a diferència d'altres fruites, la pell no es pot menjar. En l'interior hi ha un tel amargant, aspre, que tampoc es pot menjar. Però, atrapades en aquest tel, hi ha unes llavors comestibles. Doncs això és el que m'ha vingut al cap en avaluar la seva moció.

No li negaré que la primera impressió, és a dir, el que podríem anomenar «la pell de la moció», és poc atractiva i poc estimulant –cal dir-ho. Tampoc li negaré que, al llegir-la amb deteniment, es veu de seguida que hi ha alguns punts aspres, amargants i, en definitiva, indigeribles. Per exemple, nosaltres vam proposar una esmena demanant el traspàs i la gestió dels ports i aeroports, que, malauradament, no ha estat acceptada.

Malgrat això, seria poc assenyat llençar a les escombraries la magrana sencera abans de mirar si hi ha alguna llavor comestible, i això és fer política en majúscula. I això és el que el Grup Parlamentari de Junts procurem fer sempre davant les iniciatives presentades en aquesta cambra: mirem de no llençar res que es pugui aprofitar –una pràctica, per cert, també molt catalana–, aprofitar tot el que hem pogut per tal d'afavorir les empreses catalanes i, per tant, el benestar de les persones.

I en això, com en aquesta moció, sempre ens hi trobaran, senyors del PP, senyors del PSC, senyors d'Esquerra, quan realment es tracti d'això.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. També per defensar les esmenes presentades, és el torn ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula el diputat Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Gràcies, vicepresidenta. Benvolgut conseller, diputats i diputades... En primer lloc, agrair al ponent de la moció, el senyor Huguet, l'actitud constructiva i la voluntat d'entesa, ja que, al cap i a la fi, els dos grups parlamentaris que representem volem una Catalunya plena i pròspera. I ens hem entès en dues transaccions i ens han acceptat dues esmenes.

No obstant, discrepem en els instruments per aconseguir aquest progrés i, sobre tot, en el paper que hi ha de jugar la Generalitat, malgrat tenir el mateix encomiable objectiu. I precisament un dels instruments més potents de la política econòmica d'un estat és la fiscalitat, i és precisament la poma de la discòrdia. Nosaltres volem una fiscalitat adequada i justa –qui més té més paga, qui més hereta més paga i qui més contamina més paga– amb la finalitat d'aconseguir una societat més justa i equitativa. No és senzill, és evident que no ho és, però aquest Govern està disposat a fer-ho.

I ara parlarem dels tributs propis de la Generalitat. Aquests només representen un tres per cent dels seus ingressos impositius. La seva funció principal no és recaptatòria, sinó corregir externalitats de tres tipus: mediambientals, de salut o socioeconòmiques, alhora que serveixen per finançar iniciatives que promouen el desenvolupament econòmic i social.

Tenen tres objectius, que són: primer, reduir la contaminació –a través de l'impost sobre emissions de gasos o sobre grans establiments comercials, que pretenen corregir, com deia, externalitats ambientals–; segon, millorar la salut –l'impost sobre begudes ensucrades envasades busca reduir els efectes negatius per a la salut d'aquests productes–, i, tercer, millorar l'eficiència en sectors clau –impostos com el dels habitatges buits o el de les estades turístiques fomenten l'habitatge assequible i financen polítiques turístiques de qualitat.

Per tant, els tributs propis no perjudiquen l'activitat econòmica, mentre que els fons que generen contribueixen al desenvolupament econòmic i social. És a dir, la fiscalitat genera ingressos que permeten desenvolupar polítiques de dinamització econòmica.

A nivell de pressió fiscal, segons l'Eurostat, tal com es va dir ahir, Espanya està en el trenta-vuit per cent sobre el PIB, i la mitjana de la Unió Europea està al quaranta-u per cent, tres punts per sobre. Com a dada, Itàlia, governada per la dreta extrema, té la pressió fiscal al quaranta-tres per cent. Potser no és el seu model de fiscalitat, però és que la Comunitat de Madrid té una fiscalitat de tercera i unes polítiques públiques de tercera, que ni són justes ni són adequades per generar riquesa justa i equitativa.

Aquest Govern ha generat estabilitat, credibilitat i un entorn segur per invertir i prosperar a Catalunya. I exposo dos fets: el retorn de Ciments Molins a la seva seu de Sant Vicenç dels Horts des de Madrid, i, tal com va dir ahir el president Illa, Espanya és la millor economia del 2024 per *The Economist*. I aquí vull recordar que Espanya creixerà un 2,9 per cent i Catalunya, un tres per cent, triplicant el creixement de la zona euro, tal com també va dir ahir el senyor Riba.

En un estat compost com el nostre, l'economia va bé quan hi ha col·laboració i lleialtat institucional entre les diferents administracions i aquestes mateixes estan encaminades a la promoció econòmica. I, com a mostra, la creació de la Direcció General d'Activitat Econòmica del Departament d'Economia i Finances i la lleialtat institucional demostrada per aquest Govern. Per tant, les accions que està portant a terme el Govern en aquests moments promouen el creixement econòmic, generen estabilitat institucional i fomenten l'ocupació en quantitat i en qualitat.

Els socialdemòcrates volem una economia forta que millori la vida dels catalans i de les catalanes; que la Generalitat pugui redistribuir la riquesa de forma eficient, eficaç i justa; que la Generalitat marqui el camí en la sostenibilitat i la transició verda; que la Generalitat sigui una administració eficient i eficaç, que sigui una administració facilitadora. Sabem que el camí no és fàcil, però aquest grup parlamentari i aquest Govern s'hi deixaran la pell perquè Catalunya generi riquesa i prosperitat compartida.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Vicepresidenta, diputades, diputats... Itàlia. Itàlia. Sí, no és el model. Malauradament, coronada amb una medalla per part del Govern de l'Estat espanyol. No és una manera de fer les coses massa encertada. Parlo com a contracultural, diguem-ne, no?, perquè vaig encorbatat, i, per tant... (*Rialles.*) Com a contracultural i com a defensor de les empreses –defensor de les empreses–, que són els empresaris i els treballadors, que també es lleven cada dia per anar a treballar, que també posen tot el que poden d'ells mateixos perquè les empreses i perquè els projectes personals tirin endavant.

Perquè les empreses, no ho oblidem, no són només els qui arrisquen un capital –a vegades no tant; a vegades sí, a vegades no tant– al servei d'un projecte; també són els seus treballadors. Perquè és veritat, en la nostra economia sense empresaris no hi hauria prosperitat; sense treballadors, tampoc. I, per tant, hem de treballar per tots ells, i aquest ha de ser el nostre objectiu.

I la primera reflexió és: els defensors del lliure mercat, com ho veuen, això de que una botiga pagui els impostos que pagui i un casino només el deu per cent? Perquè d'aquestes coses també se n'ha de parlar, perquè sovint els grans defensors del lliure mercat són després els grans protectors dels privilegis, dels privilegis d'unes minories. I d'això em sembla que també va, quan parlem d'economia i quan parlem d'empresa.

Nosaltres votarem que no en aquesta moció. Hi votarem que no perquè no compartim l'anàlisi que es fa en aquesta moció i perquè no compartim les solucions. I la veritat és que parteix, aquesta moció, d'una idea que ha sigut recurrent durant molt

de temps en aquest Parlament, que és la de la dècada perduda. I per això em sorprèn que hi hagi esmenes que després facilitin que es puguin votar alguns dels punts, perquè aquesta moció parteix de la idea de que hi ha hagut una dècada perduda pels despropòsits d'aquests darrers deu anys. Dècada perduda de la qual només parlen, afortunadament, ara ja només VOX i Partit Popular; al PSC en aquest sentit hi ha hagut un canvi –ens n'alegrem– i ja no hi ha hagut una dècada perduda, i Ciutadans –també ens n'alegrem– ha desaparegut.

No compartim el diagnòstic, perquè jo crec que diagnostiquen malament i recepten pitjor, i és per això que nosaltres no votarem aquesta moció. El problema de l'economia o els reptes de la nostra economia es diuen «dèficit fiscal», es diuen «els 22.000 milions que surten i no tornen al nostre país». El problema és la desinversió, la manca d'infraestructures, la deixadesa per part de dècades i dècades de les infraestructures del nostre país en mans de l'Estat. És rodalies. És la fagocitació, volguda i provocada pel Govern de l'Estat, de l'economia en favor de la Comunitat de Madrid. És el dúmping fiscal d'aquella comunitat al servei dels més poderosos i encoratjat també pel Govern, pel Govern de l'Estat, durant molts anys.

I, malgrat tot, l'economia del nostre país ha crescut i ha prosperat els darrers anys perquè hi ha hagut un govern que ha cregut en les empreses, que ha cregut en la inversió, que ha apostat per les empreses. I això és el que ha provocat que a Catalunya hagi crescut més l'ocupació que la mitjana dels països del nostre entorn. Això és el que ha fet que hi hagi hagut més inversió que en els països del nostre entorn.

I reptes en tenim molts, entre altres –entre altres– garantir un estat del benestar fort, una ocupació de qualitat, i habitatge, perquè també té molt a veure, aquesta estabilitat que reclamen, de la qual parlen, que hi hagi habitatge per als treballadors, que hi hagi condicions laborals dignes i que hi hagi un estat del benestar digne. I per això és necessari i és imprescindible per poder seguir creixent i per poder seguir invertint i perquè pugui seguir evolucionant la nostra economia. I la solució no és –perquè és imprescindible que hi hagi un estat del benestar fort– disminuir i rebaijar els impostos, que és la recepta que hi ha en aquesta proposta.

Recepten malament, diagnostiquen malament, i per això el nostre grup no pot votar a favor d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller Sàmpel, diputats... Les puedo asegurar que hubo momentos de la interpelación del señor Huguet en que me pareció surrealista. El *conseller* Sàmpel recitó un *excel* de una serie de inversiones privadas para intentar justificar que la Generalitat de Catalunya ha invertido mucho en la provincia de Tarragona. Además, finalizó su intervención diciendo que había hecho suficiente para Cataluña y para Tarragona. Ante eso, la respuesta del Partido Popular fue que quieren liderar. Liderar ¿el qué?, ¿la tasa de paro?

La intervención del *conseller* de Empresa i Treball denota dos posibilidades: o desconocimiento total de la situación laboral en la provincia de Tarragona, o la segunda, que quizás me preocupa más, la intención de persistir en la falta de recursos e inversión para el Baix Penedès, el Camp de Tarragona o las Terres de l'Ebre.

A pesar del discurso triunfalista de los socialistas separatistas, lo cierto es que su gestión nos ha llevado a liderar la provincia con más paro de Cataluña: Tarragona; el tercer trimestre roza el doce por ciento de la tasa de desempleo. Ciudades como Reus, Constantí o Torredembarra superan la media provincial, superando incluso el catorce por ciento, como es el caso del Vendrell. Qué casualidad, en todos esos municipios gobierna el PSC. El PSC nos gobierna en el Vendrell, que gestiona y gobier-

na el señor Soriano. En vez de destinar los recursos a crear políticas de empleo, los destinan a sus propios grupos municipales. Y eso no lo dice VOX, lo dice la Oficina Antifraude y ahora lo tendrá que decir el Tribunal de Cuentas. Y esa es la manera y la gestión que tiene el Partido Socialista en Cataluña.

Esta es la herencia socialista y separatista que nos ha llevado al fracaso más absoluto en materia de empresa y trabajo. Debemos dar un vuelco total para consolidar negocios, atraer empresas y crear puestos de trabajo. Es fundamental reducir la burocracia. Muchas empresas se ven con el muro y el obstáculo de la Administración a la hora de poder invertir en nuestra región; hasta PIMEC se lo está reclamando. Debemos ser atractivos fiscalmente y no ser la comunidad con el IRPF más alto, donde más pagan las clases medias.

¿Creen ustedes, señor Sàmper, que sus soflamas separatistas ayudan a la estabilidad de la seguridad jurídica de las empresas? El resultado ya lo saben, más de ocho mil empresas que han optado por deslocalizarse a otras regiones. En 2024, en Cataluña, mientras se perdían 81 empresas, en otras regiones ganaban 181. En Cataluña, en vez de implementar reducciones destinadas a incrementar la innovación y el emprendimiento, incentivos fiscales para potenciar y proteger el comercio local, tenemos los impuestos por las nubes y creamos quince de propios.

Por no decir de la situación de sectores estratégicos como la automoción. En Cataluña, para atraer inversión imponemos un impuesto al CO₂ y somos los que más pagamos en el impuesto de matriculación. En vez de invertir en la industria, en sectores tan importantes de valor añadido como pueden ser la química o las nucleares, alfombra roja para cierre y deslocalizarse.

El tercer sector, los servicios y el turismo, es fundamental en nuestra región. En Tarragona, particularmente, la mayoría del desempleo que sufrimos viene del sector. Y, por tanto, no podemos seguir con una tasa infame, que lo único que hace es rechazar el turismo; de hecho, una tasa que es finalista y que su recaudación debería ser para políticas en esa materia.

Por si fuera poco, la Generalitat no sabe ni en qué invertirlo; hasta la Sindicatura de Cuentas se lo ha recriminado en su informe. No podemos dejar de perder inversiones en el territorio por la negligencia de la Generalitat de Catalunya.

Hard Rock: hubo un proceso, hubo una serie de inversores que se presentaron, depositaron unas fianzas, ganaron el concurso, y se debe respetar ese proceso. No es el modelo que defendemos ni precisamente nos gusta, pero entendemos que la Administración debe cumplir. (*Alguns aplaudiments.*)

En cuanto al sector primario, el resultado de su fanatismo climático y la agenda 2030: desahucio, abandono, y destinado a que no haya otra generación que lo pueda aplicar.

Por eso, nosotros apostamos, y lo diremos tantas veces como podamos en este atril: necesitamos derogar las imposiciones ideológicas y aplicar un plan de choque para la conservación de explotaciones agrarias, ganaderas y pesqueras, mediante incentivos para mantener la actividad y el empleo, facilitando aquello que es tan importante: el relevo generacional.

Ojalá en Cataluña, señor Huguet, nos jugáramos el liderato, porque de momento me temo que nos estamos jugando el descenso. Menos mal que algunos decían que habían hecho suficiente.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. El meu avi i el meu pare van vestir *traje* i corbata tota la seva vida. Van exercir el comerç; també petit empresari del sector serveis. I una de

les coses que sempre m'havia dit el meu pare és que..., no hay cosa que le joda más a un facha que ver a un comunista llevando un traje y una corbata mejor que la suya. O sea que, en todo caso..., benvinguda la diversitat a aquesta cambra i que cadascú visqui i vesteixi també com vulgui. Si més no, diputats i diputades, no ens quedem només amb la metàfora, perquè evidentment es parlava d'una altra cosa quan parlem de *trajes* i corbates.

Malgrat això, ara els hi diré per què votarem majoritàriament en contra d'aquesta moció; per quatre motius, bàsicament. El primer, el PP utilitza eufemismes, com «reforma normativa», «confiança política», «previsibilitat», per ocultar la seva veritable agenda: rebaixes fiscals, retallades a drets que beneficien les grans fortunes. Ahir mateix ho vàiem en aquest hemicicle amb l'impost de patrimoni. I aquesta moció amaga que la deducció d'ingressos resultants d'aquests regals fiscals disminuirien els ingressos de Catalunya, limitarien la seva capacitat per finançar els serveis públics essencials com la sanitat, l'educació o la transició ecològica; produiria encara més desigualtats socials, perquè una fiscalitat regressiva el que fa és augmentar les desigualtats socials, ja que els sectors més vulnerables de la població són, evidentment, els més afectats per la manca de recursos suficients. La reducció d'impostos generaria un benefici concentrat a les rendes més altes, augmentant així la desigualtat social.

En segon lloc, els impostos són una eina clau per a la redistribució de la riquesa i per a la justícia social. Eliminar impostos propis debilitaria la capacitat de Catalunya per garantir la igualtat d'oportunitats. Si hi sumem que Catalunya pateix un dèficit fiscal, reduir la recaptació impositiva agreujaria aquesta situació i limitaria encara més la capacitat del Govern per invertir en projectes estratègics.

En tercer lloc, en comptes de reduir la càrrega fiscal, es poden explorar altres alternatives com la millora de l'eficiència en la gestió dels recursos públics –hi estaríem d'acord– i la lluita, sobretot, contra el frau fiscal, sense rebaixar impostos als que més tenen.

I en quart lloc, el que ens proposa el PP és una proposta del segle xx. No hauríem d'estar debatent propostes de 1980, hauríem d'estar debatent propostes del 2030. Hauríem d'estar debatent com impulsar una política econòmica emprenedora i liderada pel sector públic que construeixi un model català sostenible, social i avançat.

Catalunya ha de reorientar la seva política per fomentar un teixit productiu arrelat al territori, amb alt valor afegit i compromès amb la responsabilitat social i la sostenibilitat ambiental; un model que garanteixi, sobretot, les condicions de treball i salarials dignes per a totes les treballadores i treballadors.

Hauríem d'estar debatent la conveniència d'un lideratge actiu per part del Govern de Catalunya, creant un fons d'inversió estratègica, com vam proposar a la compareixença del conseller a la comissió; un fons per promoure les energies renovables i la biotecnologia, que doni suport a projectes d'innovació, recerca i desenvolupament, que impulsi l'economia social, i que inverteixi amb criteris de sostenibilitat ambiental.

I, finalment, hauríem d'estar debatent una proposició de llei per condicionar la recepció de suport i ajuts públics a empreses, sempre que no hi hagi revocació o deslocalització de l'activitat. Si marxen, que tornin els seus ajuts.

Perquè reconstruir la confiança, com diuen vostès, és establir un marc favorable per a les treballadores i treballadors; és afavorir la conciliació laboral i familiar amb mesures com ara la flexibilitat horària, el teletreball i els permisos parentals; és incrementar el salari mínim; és enfortir la cohesió social; és promoure la igualtat d'oportunitats, la inclusió social i la qualitat de vida; és garantir l'accés a l'habitatge, a l'educació i a la sanitat. És, en definitiva, promoure la formació i la qualificació dels treballadors i treballadores, impulsant la formació continuada i l'adaptació a les noves demandes del mercat laboral per millorar l'ocupabilitat i millorar la productivitat.

Estem molt lluny de la nostra visió del model productiu del país.

I acabo amb dues consideracions. La primera és que proposa la neutralitat política a l'acció del Govern; amb això es refereixen a desregular i es refereixen també a no posar cap límit a les activitats econòmiques. Però, veuran, la neutralitat política no existeix. L'acció d'un govern ha de ser transformadora, ha de tenir com a objectiu la transformació social i econòmica per assolir una societat més justa i igualitària. I això implica, en més o menys mesura, intervenir activament en l'economia, regular els mercats –sí, regular els mercats– i promoure polítiques que afavoreixin les classes populars.

I en segon lloc..., deia, la intervenció del mercat. I en segon lloc, el Hard Rock. Coneixen bé el nostre posicionament. Encara els hi ha faltat posar l'ampliació de l'aeroport, que ja ho insinuen al punt 8, per confirmar tots els nostres prejudicis.

Com els hi he dit al principi, votarem majoritàriament en contra, excepte el punt del servei específic d'atenció als inversors.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Comencem amb que jo pensava que, segurament, les escoles que no són la pública també ensenyaven el tema de la comprensió oral i lectora. Perquè qui vulgui entendre que jo estava criticant que es porti «tratge» o no, doncs no escolta gaire. Jo lo que estava parlant és que –i m'hi reafirmo tranquil·lissimament– els lladres que més han robat anaven després amb «tratge» i corbata. Perquè fan falta moltíssimes barres de pa, o moltíssimes caixes de gamba, o fins i tot moltíssims «tratges», per arribar a segons quines cotes, com el tres per cent. Així que jo aniria tranquil·la quan parlem d'això i intentaria no utilitzar, en un moment en què l'extrema dreta va creixent, la idea de que, bé, que estava atacant determinades minories; que sí, que és una minoria en molts casos, però que potser haurien d'utilitzar els drets humans per a una altra cosa.

Sobretot, perquè hi ha alguna cosa que, a vegades, en aquest hemicicle sembla que no ens n'adonem, i és que el sou anual dels diputats..., en el nostre cas no, perquè ho donem al partit, però és entorn de 63.000 euros. El percentil a Catalunya per als homes..., el percentil noranta per als homes a Catalunya està en 54.000. Això vol dir que els salaris d'aquí representen només el deu per cent, menys encara de lo que està passant al país. Per tant, jo aniria amb una miqueta de compte en com intentem parlar, moltes vegades, i en què parlem i què no. Sento molt si algú es va ofendre i va considerar que li estava dient lladre perquè portava un «tratge». No deia això. La meua família venia del mateix partit, lo que passa és que no portava «tratge», portava mono i crec que, segurament, haguessin estat d'acord amb l'afirmació.

Però aquesta no seria la història. La història seria de veure què estem defensant aquí, quan fem segons quines coses. Perquè he vist la moció del PP i és una mica com allò de «sé el que va fer el darrer estiu». Doncs jo vaig veure la moció del PP abans de les esmenes i veia com parlaven d'eliminar impostos i ara, en canvi, estudiem com es redueixen els impostos.

I a mi em sembla que s'hauria de demanar honestedat; tot i que és una mica difícil demanar honestedat al partit més corrupte de l'Estat, és com demanar a la guineu que no robi gallines. Però cada vegada que parlem de rebaixar impostos s'hauria de dir de quins serveis públics prescindirem o d'on traurem aquests diners; és a dir, hauríem de parlar de quin hospital o quina escola es tancarà. Perquè, quan han defensat, perquè ho dicta la patronal, que s'hauria de treure l'impost de patrimoni, a mi m'agradaria preguntar si hem de tancar el Clínic. Quan parlem de que hem de treure l'impost de successions, s'haurien de veure quantes unitats de cardiopatia s'haurien de treure de la Vall d'Hebron. Si traiem l'IRPF i fem el Hard Rock com proposen, tanquem l'oncològic i no ens curaran el càncer, però com a mínim podrem jugar al pòquer.

Llavors, dir que no funciona així, a hores d'ara, que ho hem vist, doncs és tard, perquè hem vist què passa on el PP governa amb VOX, perquè no se'ns ha oblidat que es va tancar la unitat d'emergències del País Valencià. (*Remor de veus.*) I no se'ns pot dir això... No. I no podem dir això quan hem vist lo que fa Ayuso i quan veiem lo que passa quan es retalla la sanitat, què és lo que passa quan es treuen els impostos, perquè és amb els impostos amb el que sostenim les estructures públiques amb les que vivim tots, i 7.291 persones que no haguessin mort, potser.

Per tant, venen aquí a dir que abaixaran els impostos a les pimes, però després el que veiem és que volen abaixar els impostos a l'oligopoli energètic. En última instància, lo que fan és utilitzar els autònoms i la petita empresa com a escuts humans, però després els veiem, precisament, com l'únic que fan és defensar les grans fortunes. Perquè ni els entra al cap que a l'autònom la rebaixa fiscal a Iberdrola, Repsol i companyia, doncs, segurament no l'ajuda i, en canvi, hi ha una energètica pública que si assegurés que quan està treballant a casa no ha de passar fred li aniria una mica millor.

Hi ha una lògica més de xantatge..., perquè hem vist també tota la part del turisme i del Hard Rock i Port Aventura i tal. Hi ha un xantatge amb el treball del turisme que és terrible. O sigui, com ja no tenim una economia productiva de veritat, com ja no tenim llocs de feina dignes, llavors ens diuen que lo que hem de fer és fomentar aquest tipus de feina. Escoltin, que siguin els seus fills els que vagin a disfressar-se de lo que creuen que és un mexicà i a dir als «guiris» que, si us plau, que passin; que siguin els seus, no els nostres. Aquí lo que volem és treball de qualitat.

I crec –crec–, perquè alguns hem coincidit bastant a la Comissió d'Empresa, que no se'ns pot acusar, a la CUP, de no entendre lo que és el mercat; que no se'ns pot acusar, a la CUP, de no voler un sector productiu fort. El que passa és que el que tampoc es pot fer és tractar-nos d'idiotes. O sigui, precisament, Eleanor Rostron deia una cosa que era que s'intentava, moltes vegades, que l'economia funcionés com una teologia. Doncs bé, hi ha molta gent que ens hem negat a que sigui així. I, per tant, volem mercat, sí, per a les coses que ha d'haver-hi mercat, però lo que no volem viure és a una societat de mercat que tot ho mercantilitza i que, llavors, ens trobem que hi ha determinades coses que són béns essencials que tenen una demanda inelàstica i, per tant, no podem prescindir-ne, i que van pujant els preus i no podem accedir a segons quines coses. Perquè els treballadors no només ens mereixem casa perquè siguem treballadors; ens mereixem casa perquè la vida no és una cosa que ens haiguem de guanyar, és una vida que hauria de ser un bé en si mateix. I jo crec que és això lo que hem de defensar.

Per tant, quan vulguin parlem de com rebaixem –que això ho vam votar molt a favor l'altra vegada en una altra moció– els impostos als autònoms; com treballem perquè hi hagi petita empresa de veritat i com abordem quins són els problemes reals de l'economia productiva aquí, que té molt a veure amb que –molt ràpid–, u, l'economia rendista surt molt més a compte. Vull dir, és molt millor –molt millor– i molt més fàcil comprar-te un estoc de pisos i anar-los rendint que obrir una empresa. O sigui, això és una cosa que s'hauria de canviar. Però no es poden escollir les dues coses a la vegada. I, d'altra banda, que la petita empresa ha de competir amb grans empreses i això és extremadament difícil. I, per tant, hauríem de tenir una aposta econòmica per a aquestes, però per a aquestes, no per a tot alhora, que després sembla que fem aquí el *batiburrillo* i que defensen una cosa que no defensen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, celebrem que el Partit Popular vulgui incentivar el sector productiu català perquè tots els recordem, l'any 2017, instant les empreses a traslladar la seu fiscal a

l'estranger. Primer provoquen la deslocalització i, en acabat, s'erigeixen com els salvadors. Que tenen remordiments? No pateixin, que no són pas els únics. El senyor Illa no va badar boca quan les empreses fugien coaccionades de Catalunya i, anys més tard, fins i tot s'avé a fer de *sponsor* de l'oli de Jaén.

Som avesats a veure polítics catalans treballant al servei d'Espanya. Nosaltres, que treballem íntegrament al servei de Catalunya, som partidaris del nacionalisme industrial, un fenomen que pretén modificar de soca-rel l'estructura productiva i social de la comunitat per aconseguir vertebrar, cohesionar el territori i projectar-lo econòmicament. Per aconseguir-ho, cal que les administracions ofereixin incentius fiscals i que aquests derivin en contractacions estables i salaris dignes que facilitin l'arrelament i esperonin la natalitat.

La visió sancionadora i punitiva que ostenta avui en dia l'Administració ha de vi-
rar. Les empreses han de percebre les institucions com organismes que vetllen per la seva subsistència i creixement, vigilant sempre, això sí, de no afavorir macroempreses que devorin la petita i mitjana empresa catalana, pilar tradicional i fonamental de la nostra economia, fruit de l'esforç, treball i sacrifici de tantes famílies.

Per altra banda, si no es crea habitatge digne a prop dels polígons on puguin instal·lar-se i constituir la seva llar els treballadors, difícilment aconseguirem mantenir o fer créixer el sector. És important perquè, de fet, hi ha moltes empreses que troben operaris, però han de renunciar a la seva contractació per manca d'habitatge.

Si fem una ullada als polígons industrials de Catalunya, hi veurem moltes naus buides; també moltes botigues tancades als carrers de les nostres viles i ciutats. Centenars d'autònoms han de plegar per la voràgine fiscal a què els sotmet tant l'Estat espanyol com l'Administració catalana. Per contra, proliferen arreu de Catalunya botigues de carcasses de mòbil, d'alimentació vint-i-quatre hores, de tot a cent, de kebabs. I, sorprenentment, no tenen dificultats per obrir ni mantenir els seus negocis. Potser ens hauran d'explicar com s'ho fan.

No volem ser el motor econòmic d'Espanya, com vostès reivindiquen a la moció i com el senyor Illa s'encarrega de recordar-nos a cada intervenció. Volem ser el motor econòmic d'Europa. I per aconseguir-ho cal dotar de força, recursos i atribucions l'Institut Català de Finances, l'embrió del futur banc central de l'Estat català, perquè pugui fer préstecs a autònoms i empreses catalanes amb l'objectiu d'absorbir o comprar altres negocis i evitar la fuga de capital i de llocs de treball.

Finalment, si m'ho permeten, els interpello per la contradicció interna que presenten respecte al Corredor Mediterrani. En aquesta moció s'hi mostren favorables, però la seva formació política va votar en contra del reglament europeu que prioritzava les xarxes de transport, entre ells el Corredor Mediterrani, el passat mes d'abril. Volen o no volen modernitzar les infraestructures logístiques de Catalunya? El port de Barcelona, la xarxa ferroviària, les instal·lacions aeroportuàries... Perquè ho tenen ben fàcil, eh? Quan tornin a assolir el Govern d'Espanya, ens les traspassen íntegrament i ja ens n'ocuparem nosaltres.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Conseller Sàmper, diputats... Bé, tenim dos minuts escassos per parlar. Senyor Giró, lo de la magrana... Però sap que hi ha vegades que quan obre la magrana..., surten d'aquelles blanques sense gust. Però aquesta era d'aquelles que s'obrien i eren vermelles, amb gust, eh? I aquesta és la que hem..., perquè hem fet una bona moció.

Jo crec que..., miri, jo m'hagués espantat si el senyor Elena hagués dit que em votaria a favor, vull dir, alguna cosa he fet malament; o que la CUP i els Comuns... Perquè, escolti, precisament... Mirin lo que els hi passa. No escolten el territori.

A veure, el deu per cent: «No, no!» El deu per cent: «Sí, sí!» Escolti, estan amb una demagògia constant. (*Remor de veus.*) No, no, amb una demagògia constant. El Hard Rock és..., la part dedicada a casinos és el quatre per cent de la superfície del Hard Rock –el quatre. És que no s'han llegit ni les bases ni l'adjudicació. No s'han llegit res i venen aquí a donar-nos lliçons. El Hard Rock en totes les altres activitats paga els mateixos impostos que el botiguer –els mateixos–, perquè el deu per cent només és per a l'activitat del joc –els mateixos. D'acord?

I, bé, la posició dels Comuns i de la CUP quant al Hard Rock..., bé, escolti'm, no tenen representació a Tarragona; això els hi ha costat. D'acord?

Moltíssimes gràcies.

El president

Quant a les esmenes, diputat? (*Veus de fons.*) Molt bé, molt bé. Recordo que aquest torn és per dir formalment..., i que quedi constància en el diari de sessions de quines s'accepten i quines no i per quins motius, si és possible.

Molt bé. Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el vint-i-unè, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació i la situació del mercat laboral.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació i la situació del mercat laboral

302-00029/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. Conseller, consellera, diputades, diputats, Catalunya necessita assolir la plena ocupació i de qualitat. Això vol dir feina per a tothom i salaris dignes. I aquesta és l'aposta de Junts per Catalunya pel que fa al mercat de treball, una mica diferent del que proposen alguns partits d'aquesta banda, que estan d'acord amb la renda bàsica universal, que és just el contrari, que és subsidis per a tothom, treballin o no treballin. I, escoltin, els catalans ens hem guanyat sempre la vida treballant. I jo penso que hem de continuar amb aquesta idea de que el benestar s'ha d'assolir en base al treball. Per això, el nostre grup ha fet un paquet de propostes, de cinc propostes, que ara passaré a comentar.

La primera és fixar un salari mínim català. Òbviament, si fóssim un estat independent, ara podríem tenir els salaris mitjans o els salaris mínims que tenen els estats que generen riquesa com nosaltres. No menys de 1.500-1.600 euros. El nostre grup parlamentari a Madrid està negociant el traspàs de la competència, però mentrestant el que podem fer i pot fer vostè, conseller, ho sap molt bé, és acordar un salari mínim de referència, que, segons ens recomana la Unió Europea, doncs, hauria d'estar entorn del seixanta per cent del salari mitjà. I això vol dir, avui, uns 1.400 euros.

Això s'ha de fer, com ens demanen els sindicats i patronals, en base a la concertació social, és cert, i amb una certa progressivitat. No ho podem fer d'avui per demà. I, per això, en aquesta moció posem un horitzó de quatre anys per assolir aquest seixanta per cent. Nosaltres pensem que això és factible, i vostè ho ha de liderar. I pensem que és assolible en un termini dels propers anys.

La segona cosa que proposem en aquesta moció és la de solucionar, d'una vegada per totes, la manca de personal qualificat. Evidentment, la formació professional és la primera gran solució, però això no depèn de vostè. El que nosaltres incloem en aquesta moció i que sí que depèn de vostè és l'aposta publicoprivada. I això vol dir... Miri –ho vaig explicar l'altre dia–, hi ha casos com una empresa de Blanes, que fa cinc anys va posar en marxa una escola de formació professional, que avui és líder

a Europa en mecatrònica. Per exemple, aquesta setmana, a la Unió d'Empresaris del Ripollès han creat una escola d'oficis on ensenyen fusteria, lampisteria, temes de soldadura..., coses que fan falta a la comarca i, de fet, a tot Catalunya. Zero euros d'inversió pública. Tenim casos com la Cambra de Manresa, que té una escola, un institut de formació professional que necessita fer una ampliació i no troba els recursos per poder-ho fer. I com aquesta n'hi han moltíssimes, d'opcions, a Catalunya, que si tinguéssim una línia d'ajuts al sector empresarial per a la col·laboració públicoprivada, podríem, de fet, generar molta més formació i molta més qualificació de la que avui tenim.

La tercera cosa que proposem és la de recuperar la competència en els expedients de regulació d'ocupació. Això ho teníem i ho vam perdre a la reforma laboral del 2012. I què ens passa? Doncs que en els darrers mesos ha vingut mitja dotzena de comitès d'empresa a demanar ajuda al Parlament, perquè el Govern tampoc els pot ajudar perquè no en té les competències, i, òbviament, nosaltres no podem fer-hi res, més enllà de donar un suport. Per tant, necessitem recuperar aquesta competència, i això està inclòs en aquesta moció.

La quarta cosa que proposem és que, d'una vegada per totes, el Servei d'Ocupació de Catalunya faci allò pel que va estar creat, que és reduir el *gap* entre l'oferta i la demanda al mercat de treball. No pot ser que tinguem gairebé un nou per cent d'atur, un vint-i-tres per cent d'atur juvenil, quan tenim un terç de les empreses catalanes, és a dir, unes 200.000, que ens diuen que no troben personal qualificat i no poden créixer. Això ho ha de fer el SOC. El SOC es va reformar fa uns mesos. El que demanem en aquesta moció és que s'avalui si aquesta reforma està donant resultats, i, si no, doncs actuar de forma urgent per aconseguir que faci la feina que ha de fer.

I la cinquena proposta que fem –deixin-m'ho dir amb una afirmació rotunda–: Catalunya mereix un atur de l'ordre del cinc per cent. I, per fer això, hem de posar-nos d'acord tots; hem de fer un pacte nacional per l'ocupació, la plena ocupació, i de qualitat, i treballar conjuntament el Govern, els partits, patronals, sindicats i tots els agents que sigui per aconseguir aquest objectiu en els propers anys. I, miri, vostè té una sort, i és que té l'oportunitat d'assolir la plena ocupació a Catalunya. Des de fa cinquanta anys, o molt abans, no hem tingut aquesta situació. Per què? Doncs perquè, mirin, l'únic país d'Europa que ha tingut durant aquests cinquanta anys més del vint per cent d'atur durant tres cicles consecutius ha estat Espanya. I no pots tenir un atur del cinc per cent quan Espanya té un atur del vint per cent, perquè no hi ha fronteres en el mercat de treball. Per tant, escolti'm, ara Espanya té un onze, nosaltres tenim un nou; si treballem conjuntament podem arribar al cinc per cent. Vostè té aquesta oportunitat. El conseller Torrent també la tenia, però hi havia coses d'aquesta moció, com veurem segurament, que no hi estava d'acord, i, per tant, no va poder-ho assolir. Després parlaré de les esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Hi ha quatre grups que han presentat esmenes. Per poder-les defensar, té la paraula, en primer lloc, la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Fa més d'una dècada, no?, que els diferents governs de la Generalitat pretenen assolir un salari mínim de referència a Catalunya. Però, clar, tots sabem que això depèn d'un procés de concertació entre sindicats i patronals i que no ha arribat a bon port. I és que és molt complicat assolir un consens sobre un salari de referència, perquè hi ha, realment, marcades diferències entre els sectors productius. Res té a veure el salari mitjà a la indústria amb el salari mitjà del sector serveis, i encara menys en el sector primari. I també hi ha clares diferències de salari no només amb les altres regions d'Espanya, sinó dins del propi territori català:

només fa falta comparar el salari mitjà a la província de Barcelona amb el salari mitjà, per exemple, a la província de Lleida. A més, cal tenir present que petites empreses es podrien veure afectades amb conseqüències com pujades de preus, pèrdua de competitivitat, i, en conseqüència, també afectant els llocs de treball. I això és rellevant, perquè tots sabem que el teixit empresarial està integrat, en més d'un noranta per cent, per pimes.

Des del Partit Popular considerem que on cal posar el focus és en com incrementar la productivitat a les empreses. I aquest és l'únic camí per fer créixer els salaris, i de tots els treballadors, no només el salari mínim. I, amb aquesta finalitat, creiem que s'han d'intensificar els ajuts a les pimes en el seu procés d'innovació i de transformació digital i tecnològica, com també en l'oferta de formació als treballadors i a les persones aturades que busquen feina, formació que sempre estigui adaptada a les necessitats de les empreses. En aquest darrer sentit, doncs, considerem que les universitats i els centres de formació professional han de tenir un paper més rellevant en la formació contínua i que, a més a més, cal reforçar els cursos formatius que ofereix el Consorci de Formació Contínua de Catalunya, sempre al servei de les empreses, dels seus treballadors i de les persones que busquen feina i estan a l'atur.

Pel que fa a la gestió dels expedients de regulació d'ocupació, els ERO, crec que val la pena que fem un previ repàs. L'autoritat laboral de Catalunya és qui vetlla per l'efectivitat del període de consultes entre l'empresa i els treballadors afectats; pot trametre recomanacions i també, doncs, pot fer actuacions d'assistència o mediació entre les parts afectades. A més, la Inspecció de Treball de Catalunya també ha d'informar sobre la concurrència de les causes alegades per l'empresa, com també sobre el compliment dels requisits del període de consultes. Per tant, és el Departament d'Empresa i Treball de la Generalitat l'òrgan que exerceix la competència executiva en matèria de legislació laboral.

Ara bé, és cert que, des de la reforma laboral que vam impulsar en el Govern del Partit Popular l'any 2012, ni Catalunya ni cap altra comunitat autònoma –tampoc Madrid– ni el Govern central tenen potestat per autoritzar un ERO, perquè la decisió empresarial té caràcter executiu, tot i que sempre es pot impugnar per la via judicial. I des del 2012 fins ara –per tant, al voltant d'uns dotze anys– funciona així. I cap comunitat autònoma ha demanat recuperar aquesta competència en detriment de les empreses. A vostès, als de Junts, doncs, potser els perd, no?, una mica aquesta ànsia per voler intervenir i controlar-ho tot. Creiem que seria molt millor que no s'obsessionen tant amb Madrid i que es centressin més en mesures per a la creació de llocs de treball estables i de qualitat, en retenció de talent, en atracció d'inversions empresarials a Catalunya.

A més, en matèria de polítiques actives d'ocupació, a Catalunya sí que hi ha competències, sí que tenim competències. I funcionen molt malament. És que no funcionen gens bé, des de fa molts anys; també durant el Govern de Junts. Si bé la reestructuració del SOC, doncs, sembla..., ho sembla, com a mínim s'ha regulat l'abril del 2024, d'enguany. I, en la darrera sessió de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, el passat mes de novembre, vam demanar que es fes un nou informe per donar a conèixer els canvis en l'organització del SOC i com això estava ja afectant la gestió, el seguiment i l'avaluació dels diferents programes i serveis del SOC. Però, malauradament, el seu grup no ens va donar suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per defensar les esmenes té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Li agraeixo –sempre l'hi agraeixo– al company Canadell que ens porti a

debat propostes a nivell del mercat de treball i del model productiu, perquè m'agrada molt discutir amb ell. M'agrada molt contraposar propostes, m'agrada molt escoltar els seus punts de vista, i sé que ell també «disfruta» de la nostra dialèctica. I, per tant, li agraeixo que ho faci i, per tant, que ho continuï fent, perquè crec que és interessant –és interessant.

Nosaltres hem presentat esmenes pràcticament a tots els punts, i eren esmenes..., apujar el nivell d'exigència. És a dir, n'hem presentat una que ens sorprèn que no l'acceptin. Ja sabem que ho han estat negociant, perquè ens ho acaba d'anunciar, no?, que ho estan negociant a Madrid, però ens sorprèn que no vulgui acceptar que aquest Parlament es posicioni per exigir al Govern de l'Estat el traspàs del salari mínim –ens sorprèn–, perquè és una posició que, a més, reforçaria la seva posició negociadora. L'hauria d'haver acceptat. No es pot quedar a dir: «Escolti'm, busquem una transacció que el Parlament o el Govern se sumi a lo que està fent Junts.» No, aquí el que hem de buscar és que el Parlament defensi la proposta, i després que els grups parlamentaris a Madrid negociïn el que hagin de negociar. Vostè sap que és una reivindicació històrica. Per tant, el salari mínim ha de ser una competència que hauríem de tenir a Catalunya. I, per tant, ja no tindríem les problemàtiques que ens genera aquest acord amb el salari mínim de referència.

Dono diverses dades. La primera: el 7,7 per cent de les persones que treballen al nostre país viuen en situació de pobresa laboral. Aquesta dada s'incrementa a l'Estat espanyol: un 13,7 per cent. El trenta per cent –trenta per cent– de les persones nascudes fora de la Unió Europea viuen en pobresa laboral. Són treballadors i treballadores, eh?, treballadors i treballadores que no arriben a final de mes. Entre el seixanta-set per cent i el setanta-nou per cent dels seus ingressos van destinats únicament a l'habitatge i als serveis bàsics, o sigui, el mínim, el mínim per sobreviure –entre el seixanta-set per cent i el setanta-nou per cent dels seus ingressos. I encara els hi diré més –totes aquestes dades són d'un informe d'Oxfam–: quatre de cada deu famílies que tenen tres o més fills a càrrec –quatre de cada deu– estan en situació de pobresa laboral –quatre de cada deu. I tres de cada deu famílies monoparentals, de les quals el setanta-cinc per cent –el setanta-cinc per cent– tenen una dona com a referent –tres de cada deu–, viuen en situació de pobresa laboral.

Per tant, la qüestió del salari mínim no només és una emergència, és una necessitat. Ara bé, el salari mínim no pot estar condicionat. El salari mínim de referència a Catalunya no pot estar condicionat per qüestions com l'edat, per qüestions com la formació o altres elements que puguin minimitzar aquest ingrés. I, no, els salaris no estan condicionats per la productivitat, no poden estar condicionats per la productivitat. Els salaris són aquell mecanisme de redistribució de la riquesa d'aquella empresa; són aquells mecanismes, també, de distribució de la plusvàlua d'aquella empresa i que posen en reconeixement els treballadors i treballadores de l'empresa. Perquè, sí, com abans ha dit el meu company Joan Ignasi Elena, l'empresa són els empresaris i els seus treballadors, perquè sense treballadors no hi ha model productiu que valgui, és impossible. Per tant, què és el més valuós d'una empresa? Els seus treballadors i les seves treballadores. Per tant, salari mínim, sí.

Continuem. Hi han altres qüestions que també són rellevants i que vostè apunta. Estem d'acord amb la proposta d'avaluació del pla de transformació del SOC. Estem d'acord també en millorar els aspectes formatius. Però, compte!, vostès sempre fan aquesta proposta, i nosaltres no estem gens d'acord amb la proposta que vostès fan. La formació ha d'anar reglada, regulada, i en tots els àmbits d'acreditació professional i en tots els àmbits professionals, per part de l'agència de formació professional, per part del Departament d'Educació i per part dels diferents mecanismes d'acreditació professional que també formen part del SOC. Aquests són els mecanismes que s'han d'activar, no que cada empresa vagi fent la seva formació. Per tant, potenciar consells de territorialització del SOC, on es prenguin decisions amb tots els agents socials i econòmics incorporats i també del territori; transformació del SOC; a més,

també els consells territorials de l'FP. I, per tant, aquests són els mecanismes que han de regular aquesta formació, no pas que una empresa, *motu proprio*, atenent les seves necessitats pròpies, faci aquesta formació.

I, finalment –i amb això acabo, president–, un element transcendental, que és la formació contínua. Estem parlant de treballadors i treballadores..., també d'accés al mercat de treball de les persones que no hi són, però estem parlant de treballadors i treballadores. I, per tant, necessitem també que hi hagi un reforç..., i aquí és on Esquerra Republicana hi ha posat molt l'accent en els darrers temps, en el Consorci de Formació Contínua. I, per tant, aquests mecanismes són els que també han de funcionar.

Per tant, votarem en contra del primer punt i el segon punt i votarem a favor dels altres tres punts.

Per cert, hem incorporat una transacció respecte al sector de la pesca, que era molt necessària, que era urgent, i, per tant, també volem agrair que puguem haver arribat a un acord en aquesta qüestió, perquè era rellevant. I és una proposta on el que demanem és que l'atur no computi i, per tant, hi hagi ajudes econòmiques en els moments d'aturada del sector pesquer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

President, diputats i diputades... En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem donar les gràcies al diputat Canadell, del Grup Parlamentari de Junts, per la seva predisposició a poder parlar de quasi tots els punts d'aquesta moció.

S'ha parlat de... Aquesta moció parla de la situació del mercat laboral, fent..., bé, s'ha fet la reflexió de les taxes d'atur. Es fa tota..., bé, jo tinc les dades de les comparatives salarials, una mica, per veure com està Catalunya. A Catalunya..., el salari brut mitjà de Catalunya es situa a prop dels 27.000 euros –això són dades del 2022–, lleugerament una mica superior a la mitjana espanyola, però amb diferències amb països..., amb regions europees amb economies similars, com poden ser Baviera o Llombardia. Els increments mitjans dels convenis col·lectius que s'han pactat en els últims períodes ha sigut un 3,44 per cent. Sí que és cert que Catalunya està una mica per sobre de la resta d'Espanya. Falta personal qualificat, és cert. Per això també és un tema que s'ha de treballar des d'Educació.

El Grup Parlamentari Socialistes volem posar èmfasi en que hem d'impulsar l'ocupació de qualitat, prioritzant contractes indefinits i salaris dignes, i formació i reciclatge –s'han d'adaptar els models a les noves formes i a les noves empreses, i això ho ha de treballar Educació–, i transformació econòmica –hem d'apostar per sectors que generin més riquesa i més prosperitat i més necessitats de generar llocs de feina. El nostre grup parlamentari pretén abordar aquestes qüestions amb polítiques orientades al futur econòmic i laboral del país

I entrem a la moció. Respecte al tema del salari mínim de referència català, això ha de servir per consensuar possibles mesures per orientar la negociació col·lectiva, per aconseguir que cap conveni estigui per sota d'un salari mitjà de referència a Catalunya. Perquè hem de donar compliment al que marca la carta social europea, que, com bé s'ha comentat, fixa el seixanta per cent de la mitjana del salari de Catalunya.

Això sí, jo vull fer una reflexió d'aquest tema. Jo crec que hem de treballar-lo molt bé, s'ha de treballar, perquè el salari mínim no pot convertir-se en un salari màxim. O sigui, s'ha de treballar molt bé perquè les empreses... Al final, fixar un salari mínim no vol dir que sigui el topall, ni tampoc s'han de bloquejar els convenis col·lectius de les persones que tenen salaris superiors. O sigui, tot això s'ha de regular, i és una feina que s'ha de començar a fer.

Respecte als programes de formació, n'hi han molts actualment. No passaré a detallar-los, perquè, si no, no tindria temps. N'hi ha un que s'està aplicant, que acabava perquè estava subvencionat amb fons europeus, els Next Generation, i ha acabat ara, el 2024 acabarà, que és el programa Conforcat «A mida».

Aquest programa s'està treballant des del Departament d'Empresa i Treball per incorporar-lo. És una proposta. I anirà, probablement –per la informació que ens han passat–, als pressupostos del 2025. Per tant, també els emplaço a que, si volem dotar de més formació i més, doncs treballem aquest tema de cara als pressupostos que es treballaran el 2025. Serà una forma d'apostar i de millorar aquesta formació en totes les empreses.

Els temes de l'ERTO. Considerem que s'ha de recuperar la competència de l'autorització laboral. L'autorització laboral podria gestionar els conflictes dels EROs i els ERTOS aquí a Catalunya, perquè tindrem més proximitat i podem tindre més capacitat mediadora amb els treballadors que venen a demanar-nos ajudes als grups parlamentaris.

El tema del SOC. Evidentment, s'està treballant en un procés. S'ha de recollir tota la informació i, evidentment, hem d'analitzar si tot lo que s'està fent surt..., s'està aprofitant aquest servei; o sigui, que realment està sent molt profitós. Realment, el servei que dona: recol·locar tota aquesta gent que té necessitat de treballar i oferir a les empreses les persones amb totes les capacitats. I, si no, hem de vincular-ho al tema de l'educació per intentar donar el millor servei i baixar tot el tema de l'atur.

I tinc trenta segons. Des del Govern es treballa amb totes les institucions i els agents socials de l'àmbit laboral català a través del diàleg social per aconseguir un mercat de treball que ofereixi oportunitats a tothom amb desigualtats salarials.

Respecte al punt 4 –que ja no queda temps–, nosaltres havíem negociat amb el Grup Parlamentari de Junts incorporar..., bé, fer un..., bé, que ens abstindríem en un punt que parlava d'una part... Evidentment, nosaltres estem d'acord amb que s'han de desplegar totes les polítiques... Era el tema de... Perdó, eh? Ens abstindríem perquè el Govern vol treballar perquè es desplegui tota l'estratègia catalana d'ocupació. I, evidentment, estem d'acord en el punt que ho posava, però ens abstindrem perquè ja hi ha un programa en marxa.

Però sí que és cert que s'ha incorporat un punt, que és el punt *b*, que parla del sector de la pesca. Evidentment, el Grup Parlamentari Socialistes...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Conchi Jiménez Cruz

...defensarem el sector de la pesca catalana, com va dir ahir el conseller Ordeig. I, de fet, ara a les dotze tenen una reunió tots els grups parlamentaris. Però lo que no podem permetre és que, sense comptar amb nosaltres, incorporin un punt a aquesta moció. I per això nosaltres hi votarem en contra, no perquè estiguem en contra del sector pesquer, tot el contrari.

El president

Senyora diputada, ara sí que ha d'acabar.

Conchi Jiménez Cruz

El Partit Socialista defensarà sempre tots els treballadors i treballadores.

El president

Moltes gràcies, diputada. El Grup Mixt ha presentat una esmena. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Senyors de Junts, a la seva moció sobre el mercat laboral s'han descuidat un element essencial: la millor política social és un lloc de feina digne

i ben remunerat. Han presentat una moció poc ambiciosa. I per això els hi hem presentat una esmena que posa l'accent en el que creiem que realment necessita el país: aturar la fugida de joves qualificats i enfortir el teixit productiu català.

Catalunya pateix una esquitllada de talent insostenible: joves que marxen a l'estranger perquè aquí no troben les oportunitats laborals per les quals han estudiat. Per revertir aquesta situació, la nostra esmena proposa la següent acció: establir un programa específic de bonificació a les empreses que contractin de forma indefinida els joves catalans que hagin hagut de marxar a treballar a l'estranger per incentivar el retorn d'aquests qui vulguin tornar a Catalunya.

Per què no ens l'han acceptat? Tant els pesa el pacte amb els del 155? Cal tenir uns impostos que acabin amb l'excés de la voracitat fiscal, un sistema educatiu enfocat també a la formació professional dual. Ens preocupa que aquesta moció obliidi quines són les necessitats del mercat laboral català, com prioritzar les contractacions que enforteixin el teixit empresarial i territorial.

La millor manera de garantir llocs de treball dignes és afavorir les empreses. I permetin-me afegir: Junts no té cap autoritat moral per parlar de polítiques laborals. Quan governaven –no fa tant– van ser incapaces d'aplicar mesures per atenuar-ho. Ara, des de l'oposició, presenten una moció que el que sembla és més un simple rentat de cara que no pas una altra cosa.

A Catalunya necessitem polítiques d'estat que incentivin les nostres empreses i que retornin l'orgull i l'ambició a la nostra economia. Sistemàticament ens voten en contra les nostres iniciatives, per molt que siguin beneficioses per a la ciutadania. Prou de parlar per parlar. Necessitem plans de treball que afavoreixin els joves, que incentivin les empreses i que retornin l'orgull i l'ambició a l'economia catalana.

Per això, des d'Aliança Catalana, tot i el cordó sanitari que ens apliquen dia rere dia, seguirem treballant per fer que aquest país sigui un lloc on valgui la pena quedar-s'hi i prosperar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. A continuació, poden fixar la seva posició els grups que no han presentat esmena. Per fer-ho, en primera instància té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Hoy presenta Junts un nuevo intento, en forma de moción, de manipulación con el objetivo de sacudirse de encima la responsabilidad sobre el actual estado de Cataluña en materia laboral.

¿A quién creen que engañan? Actúan como la izquierda: crean el problema y luego exponen unas propuestas para erigirse como redentores con la solución, a la par que aprovechan para meter su cuña publicitaria con el sello separatista: pacto nacional de Cataluña, sueldo mínimo de referencia catalán, recuperación de competencias y, por supuesto, uno de sus chiringuitos estrella: el Servicio Público de Ocupación de Cataluña. Porque para ustedes lo más importante es que ningún enchufado con carnet de partido se quede sin su trozo de pastel.

Bien, señores de Junts, en Cataluña hay actualmente 332.532 personas en busca de trabajo. De estos, más de 95.500 son jóvenes menores de veinticinco años a los que ustedes les han privado de la oportunidad de empezar su proyecto vital. Y, además, el 4,38 por ciento de los hogares tienen a todos sus miembros en paro. Y esto son solo los datos falseados por la reforma laboral de sus socios en el Gobierno de España.

Ahora imaginen por un momento que no hubiesen dado ustedes el golpe de estado del 2017 y que entonces 8.700 empresas no hubiesen huido de Cataluña y que la inversión extranjera no hubiese caído más de 4.500 millones de euros, el cincuenta por ciento desde aquel fatídico 2017. Imaginemos que no hubiesen gobernado en los

últimos treinta años la Generalitat, como actores principales o secundarios, sustentando a los grupos que ostentaban el cargo. ¿Qué hubiese ocurrido? Pues muchas cosas y todas beneficiosas para los catalanes. Lo primero, no tendríamos la deuda autonómica que tenemos, que solo en intereses fulmina una parte importantísima de los recursos que exigimos a los ciudadanos y a las empresas en forma de impuestos. No sufriríamos los impuestos más altos de toda España, que ahogan la capacidad de emprender y de respaldar a emprendedores, que es la mejor manera de crear puestos de trabajo. No hubieran hundido nuestra industria ni nuestro campo. Y no hubiéramos padecido el traslado de sede de muchísimas empresas, con lo que esto significa en movimiento de puestos de trabajo y de no creación de nuevos.

Señores de Junts, Cataluña necesita crear empleo y que sus ciudadanos crezcan en bienestar, que son dos conceptos que son directamente proporcionales. Para esto, como vemos que no tienen ideas, sigan los paradigmas económicos que respalda VOX. Cópiennos, como hace el Partido Popular, y acertarán.

Piensen en empleos dignos y en familias estables. La sociología i la antropología destacan con perfil nítido que el mejor escenario para el desarrollo personal y, por tanto, económico es una familia estable. Dotar a la persona de valores positivos y fortalecer su desarrollo integral, tal y como lo hace la familia tradicional, hace que el individuo se esfuerce por mejorar el bienestar, y lo hace a través de la búsqueda de empleos estables de forma activa.

Piensen en beneficios fiscales para las empresas que formen a trabajadores, no en esos 20 millones que proponen, que saldrán del bolsillo de todos los catalanes y que repartirán ustedes a los de siempre para hacer lo de siempre. Piensen en reducir impuestos propios y rebajar el tramo autonómico del IRPF. Y devuelvan todo ese dinero a la sociedad, que es millones de veces más cuidadosa e inteligente que todos ustedes en los destinos a los que dedica el fruto de su trabajo.

Piensen en proteger a los autónomos, que ni los han mentado en esta moción, y en combatir la competencia desleal de terceros países o de abandonar la dictadura lingüística para la obtención de un puesto de trabajo. Y, sobre todo, por favor, no nos taladren con la falacia del déficit fiscal de Cataluña, que ya nadie se lo cree. Y no intenten invadir competencias del Estado o pidan que les cedan más: les sobran el noventa y nueve por ciento de las competencias que tienen, son incapaces de gestionarlas. Y, si no, vuelvan ustedes al planeta Tierra y miren los servicios que proporcionan a los catalanes y la enorme deuda que tenemos, y los quince impuestos propios que pagamos. Somos los que más pagamos a la Generalitat y los que menos recibimos de la Generalitat.

Y ahora –y termino, señor presidente– pueden salir ustedes y hablar con los catalanes que están ahí fuera y explicarles en qué bolsillo de cargo subvencionado con carnet de partido o en qué cuenta de Waterloo está el dinero de sus impuestos.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, president. Agraïm aquesta moció. I l'agraïm perquè ens permet això, que en seu parlamentària podem debatre un dels temes que més preocupen la nostra societat: el mercat laboral i les condicions laborals de la classe treballadora. Per tant, benvinguda.

Bé, el primer que els posaré sobre la taula és que l'aplicació de la reforma laboral ha produït resultats molt positius al mercat de treball català: disminució significativa de la taxa de temporalitat, que passa del 21,6, el 2019, al 12,6, el 2024 –una reducció de nou punts percentuals–; la taxa d'atur s'ha reduït fins al 8,8 per cent el tercer trimestre del 24 –xifra més baixa dels darrers quinze anys–; nombre de persones

ocupades a Catalunya ha superat els 3,8 milions el tercer trimestre del 2024; entre 2021 i 2024, Catalunya ha creat aproximadament 207.000 nous llocs de treball. Aquesta creació de llocs de treball és gràcies, sobretot, a les polítiques laborals valentes dirigides per la vicepresidenta Yolanda Díaz, que han fomentat aquesta contractació i que han millorat també les condicions laborals.

No obstant això, coincidim, continuen alguns reptes estructurals al mercat laboral català que requereixen intervencions específiques per a la seva resolució. La precarietat laboral continua afectant un segment significatiu de la població treballadora i abordar aquesta problemàtica és crucial per a la consolidació d'un mercat laboral més just. Hem de celebrar la proposta d'increment del salari mínim interprofessional a 1.134 euros i coincidim amb la moció que la mesura ha d'establir un salari mínim de referència a Catalunya i això contribuiria a garantir un nivell d'ingressos digne per als treballadors i treballadores del país, reduint la bretxa salarial i fomentant la cohesió social. Entenem que la concertació social és fonamental per desenvolupar un marc laboral just i equitatiu i, en aquest sentit, instem els agents socials i econòmics i el Govern a impulsar un diàleg constructiu que permeti assolir aquest acord.

Tot i així, també entenem que a aquesta moció li sobra una mica de simbolisme i li falta una mica més de sensibilitat laboral. Per exemple, deia el diputat Canadell, doncs, que als catalans ens agrada treballar. Segurament, aquells catalans que viuen de les rendes dels pisos o dels fons d'inversió voltors que vampiritzen el dret a l'habitatge no treballen gaire, però bé, també són catalans, no?

A més dels aspectes quantitius pel que fa al salari mínim, cal destacar que, també, en el context laboral, algunes grans empreses aprofiten aquest context econòmic traslladant l'increment dels costos de les matèries primeres i de l'energia al preu final dels productes, i el que fan és obtenir beneficis que són insultants pel context en el que vivim. Aquesta plusvàlua erosiona el poder adquisitiu de les treballadores i és intolerable que aquestes pràctiques agreugin la desigualtat i la precarietat laboral. Això no s'aborda. No podem permetre que les conseqüències de les successives crisis del capitalisme continuïn impactant sobre els col·lectius més vulnerables, sobre els de sempre.

També fem nostra la demanda dels sindicats de classe que lluiten per erradicar la xacra de la sinistralitat laboral que encara persisteix al nostre mercat de treball, perquè el treball sigui més segur i saludable ens cal més prevenció a les empreses i centres de treball; tampoc s'aborda.

A més, el 2025 serà crucial per exigir la participació sindical en la transició ecològica justa. Davant l'emergència climàtica, necessitem una transformació profunda cap a un model que sigui més sostenible i els centres de treball han de ser protagonistes d'aquest canvi. La participació dels sindicats és fonamental per garantir que aquesta transició es faci de forma equitativa i que no deixi ningú enrere. També ho trobem a faltar.

La moció tampoc no diu res sobre la reducció de la jornada laboral. Aquest és un tema central en el debat social actual, i el fet que el Govern espanyol hagi anunciat la modificació de la llei per reduir la jornada el 2025 demostra la seva rellevància. La reducció de la jornada laboral és una mesura clau per millorar la qualitat de vida dels treballadors i treballadores, per afavorir la conciliació familiar i personal i per generar també nous llocs de treball. A més, contribueix a la sostenibilitat ambiental en reduir la producció i el consum.

Dubtem sobre l'escalat del salari mínim que es proposa al punt primer, ja que entenem que seria a la baixa; malgrat que es digui que seria, evidentment, amb concertació social, creiem que es partiria amb desavantatge. Tanmateix, el punt 2 obvia la necessitat de concertar i finançar adequadament la formació professional dual com a clau essencial per adequar l'oferta a la demanda del teixit productiu. Ens sembla, doncs, més simbòlic que efectiu, tot i que el diputat ha fet referència que no depèn

del conseller Sàmpser, però és una interpellació al Govern o és una moció que interpel·la el Govern, per tant, en el seu conjunt.

Malgrat això, com ja li he dit diverses vegades, estariem d'acord amb moltes iniciatives: les que duguin pressupostos més socials; que impulsin salari mínim de referència; que redueixin jornada laboral; que activin polítiques públiques d'ocupació eficients; que millorin i modernitzin també el Servei Públic d'Ocupació; que adquireixin la formació professional a les necessitats concretes de les empreses; que incorporin la perspectiva de gènere a totes les polítiques i mesures; que impulsin un pacte per als serveis públics que en garanteixi la qualitat, especialment dels serveis socials, amb cura de les condicions de les treballadores del sector, i que transitin cap a un model productiu, de consum i de mobilitat que permeti una transició ecològica justa.

Votarem a favor, amb excepció dels punts 1 i 2, pel que hem esmentat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Finalment, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada senyora Laure Vega, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Laura Fernández Vega

Com estem avui, eh? Haig de reconèixer al senyor Canadell que per un moment em van sorprendre, perquè vam començar a llegir la moció i en el primer punt es parlava d'apujar els salaris de referència, i aquí nosaltres, encantadíssims, i hi anàvem a votar a favor. Però seguim ara –seguim–, ara ja només en el següent paràgraf, i llavors estem parlant de que aquesta pujada no s'apliqui per raons d'edat.

Els venim a dir: que els joves no es mereixen aquest sou digne? Per què? Perquè són joves? Que és més barata la vida si ets jove? Que no paguen al supermercat? Que no costa lo mateix l'oli, la benzina, el lloguer? Que si treballen no han de cobrar com la resta? Que la seva feina val menys perquè són joves? O és justament que no s'ho mereixen encara? Exactament a quina edat dirien que els joves es mereixen cobrar el mateix que la resta dels treballadors per la mateixa feina? Perquè no sé si saben que, dedicant un terç del seu sou a pagar una casa, un jove que cobri el salari mitjà trigarà vuitanta anys a comprar un habitatge a Barcelona.

Em resulta curiós que com més difícil és emancipar-se, més volen acusar els joves de ser uns capritxosos que volen viure al centre de les ciutats. Com menys es paga per la feina, més s'acusa els joves de ser uns *vagos* que no volen agafar determinades feines, i com més difícil està la vida i la salut mental, més s'acusa els joves de generació de vidre que no aguanten prou. La meritocràcia és un invent dels que tenen la vida solucionada per justificar la seva riquesa. Perquè si no tenim un bon treball, un bon sou, un bon pis, la culpa resulta que és nostra, que no hem treballat prou dur per guanyar-ho, que no ens hem esforçat prou, que no ens hem sacrificat suficient.

I m'hauran de disculpar, però exactament quin és el treball dur de ser un rendista, per exemple? Quin és en realitat exactament el seu treball? Aixecar-se al matí i comprovar que la gent ha pagat? Quin és l'esforç? Què és el que han sacrificat ells? Perquè em sembla que hi ha els que ens hem de guanyar la vida perquè no ens la mereixem prou i els que ja la tenen guanyada i que a sobre els hem de lloar.

Però passa una cosa, i és que ja no s'enganya ningú. Sabem que la meritocràcia són els pares i els avis i els besavis, perquè, segons l'OCDE, es triguen quatre generacions, cent vint anys, en passar d'una renda baixa a una renda mitjana; és a dir, no existeix ja l'ascensor social. De fet, ho deien l'altre dia els germans Muñoz, d'Estopa, que la meritocràcia és una manera de justificar-se dels que estan a dalt i una altra manera de dir-te que si tu estàs a baix és perquè ets un *tonto* i un *vago*, i que això era un engany.

Això ho trec a collació perquè a vostè, quan parla dels llocs de treball altament qualificats, m'agradaria recordar-li, igual que vostè recorda que jo defenso la renda

bàsica universal, una de les seves declaracions, que deia: «La majoria dels llocs de treball en els quals som deficitaris a Catalunya són de nivell competencial alt o molt alt.» No pateixis, els colons no tenen aquest perfil. Un dia, si vol, parlem de qui és català i no és català en aquest país i de què tenim i què no tenim la gent treballadora del Baix Llobregat.

Seguim. Quant s'han esforçat vostès per cobrar el que cobren? Quant s'han sacrificat vostès? Perquè m'agradaria que li preguntés al senyor Batet, que ha ocupat càrrecs públics des del 2003, fa vint-i-un anys, si quan tenia vint-i-quatre anys tenia el sou rebaixat o no el tenia rebaixat. O és que resulta que només s'han de sacrificar els altres? És que em podria dir exactament quins joves són els que s'han de sacrificar?, quins cognoms, quins barris, quins codis postals?

Perquè a vostès els hi agraden dos tipus d'història. La primera, la del treballador fet a si mateix, normalment començant en un garatge, que després resulta que és la filla d'Amancio Ortega, que un dia va anar al Zara, va plegar quatre samarretes i s'ha fet a si mateixa.

L'altra història que els hi agrada, que desprèn cert sadisme, és la història dels joves que venen d'una família amb moltes dificultats econòmiques, i s'esllomen treballant i ajuden la família i, a més, estudien i amb molt d'esforç se'n surten. I clar que s'han hagut d'esforçar molt. S'han hagut d'esforçar molt perquè, primer, la política els hi va donar l'esquena i els va abandonar a la seva sort. I la sort a vegades es té i a vegades no. I per això està la política, perquè hi hagi drets i no sort.

I a nosaltres ens sembla que no hauríem de ser superherois, que els treballadors no haurien de ser superherois, i que, a més, no volem ser el seu protagonista d'una novella de Dickens. Volem drets. Per això defensem coses com la renda bàsica universal, per això defensem salaris dignes, i per això defensem que en aquest país caldria un treball que no fos el que a vostès el agrada tant: que anem allà a servir copes als turistes.

I a mi em sembla que tot plegat és pura crueltat. És estar mirant, des d'una butaca comodíssima, com els joves cada vegada ho tenen més difícil per sortir endavant i veure quin d'ells els hi sembla que s'ha esforçat suficient i, per tant, li donarem uns copets a l'esquena i entrarà al gran museu on guardem els joves de classe treballadora que han aconseguit saltar-se aquest ascensor social trencat.

I s'aprofiten de que com que tanta i tanta gent ho passa molt malament de jove, carregant-se el pes de la família a les esquenes, ens sembla normal que els que van darrere ho hagin de tornar a fer. Doncs, mirin, no. Jo no desitjo a cap jove que es vegi obligat a treballar, perquè a casa falta un sou, més de vuit hores, més de nou hores, més de deu hores, que és lo que es treballa a l'hostaleria, que no sé si això ho saben prou, i que llavors hagi de deixar la universitat perquè resulta que amb el pla Bolonya s'ha d'anar a classe als matins i a les tardes.

Jo no li desitjo això a ningú. S'ha de trencar ja aquesta roda, que, generació rere generació, es pensi que hem d'estar castigant els més joves per estar millor. I els hi recordaria que si s'estimen aquest país, aquest país serà lliure quan siguem lliures les persones que l'habitarem, del *rider* a la infermera i del professor als cambrers.

Així que necessitem salaris dignes. I ens trobaran quan recordin que la llibertat és un dret, no una caritat, i que la vida és un bé en si mateix, no una cosa que la majoria ens hem de guanyar mentre la minoria s'ho mira des d'un *palco*.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té ara la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Doncs, bé, sobre les esmenes comencem amb el meu amor estimat, el senyor Jordi Albert. Tenim un amor impossible, però en definitiva és amor. Escolti'm, hem

transaccionat un punt, el punt 5. Hi hem inclòs la situació greu que està vivint el sector pesquer, perquè si volem la plena ocupació, el que no podem fer és anar en línia de generar més atur en un sector no només primari, sinó també amb conseqüències en el sector agroalimentari en general.

Escolti'm, sobre la negociació a Madrid, vostè sap que les nostres negociacions no volen soroll; per tant, per això no hem acceptat la seva esmena. En tot cas, el que sí que li dic és que el salari mínim de referència..., podrien haver fet molt més en la darrera legislatura. I vostè sap que jo he estat una paparra parlamentària en aquest tema. I, per tant, vostès no han fet el que espero que ara sí que faci el conseller Sàmper, que també veig que veu una paparra parlamentària en aquest tema. Hi insistirem: necessitem un salari mínim de 1.400 euros; no es pot viure amb menys a Catalunya. Per tant, posem-nos d'acord i fem-ho.

Sobre l'edat, no només vostè ho ha dit, senyor Albert, sinó la senyora Vega. Escolti'm, això ho diu un informe de la Generalitat que van fer el 2019, que hi han nou països a Europa que han exclòs una franja d'edat –imaginem setze, disset, divuit anys–; és una franja puntual, perquè si tens un salari mínim de 1.400, potser en aquesta franja pots fer una excepció.

Però, en tot cas, la moció diu «analitzar la conveniència», i la senyora Vega em rescata una piulada de fa deu anys d'un tema que no ve a collació i, a més a més, que era resposta d'un altre tuit. Escolti'm, no m'estranya que la seva expectativa de vot en aquest moment sigui zero diputats.

Sobre el PP, facin-s'ho mirar, perquè no tenen bons assessors o no els volen escoltar. La productivitat d'aquest país..., les empreses són productives. El problema que tenim és un problema de productivitat nacional, perquè tenim un dèficit fiscal que ens ofega, i a les empreses, sobretot.

I, escolti'm, vull acabar en aquests deu segons. He dit abans que Catalunya té l'oportunitat d'arribar a la plena ocupació de qualitat i esdevenir un país europeu. Imaginin-se si no patíssim el dèficit fiscal: no només tindríem un país europeu, sinó un país de somni. Nosaltres seguirem treballant per aquest país de somni.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets laborals

302-00030/15

El punt 22 de l'ordre del dia, el vint-i-dosè, és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets laborals. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. Diputats, diputades, em sap greu si s'esperaven l'Isaac Padrós. Ja poden veure que no el soc. El diputat Padrós està malalt. Esperem retrobar-lo a ell, la seva energia i la seva veu en aquest hemicicle la setmana vinent. A ell i a en Guilty.

Segurament recorden la seva interpellació al conseller Sàmper. Va ser memorable. Els faré memòria dels tres punts clau que, al meu entendre, defineixen bé la moció subsegüent; aquests tres punts responen a les preguntes «qui?», «què?» i «com?»: de quin col·lectiu parlem, quina situació voldríem millorar i com ho podem fer.

El qui. Parlem del deu per cent de la població catalana, perquè el deu per cent de la població catalana té avui alguna discapacitat, sigui congènita o –i en són la gran majoria– sigui sobrevinguda. Un deu per cent vol dir 677.000 persones. Són xifres grans. Són col·lectius numèricament importants. La meitat d'aquestes persones,

325.000 –325.000– són població activa, tenen edat de treballar. Són persones que poden treballar, són persones que *volen* treballar, són persones que necessiten treballar.

El què. Demà, just demà, fa divuit anys que l'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat. Ahir, en aquest Parlament es va llegir una declaració institucional per manifestar el ferm compromís d'aquest Parlament amb les persones amb discapacitat i amb la promoció de llur lideratge i de llur participació efectiva en el conjunt de la societat.

Tots nosaltres sabem que l'Estat espanyol és dels estats que acumula més vulneracions en aquest sentit i que, malauradament, Catalunya no és cap excepció en aquest cas. D'aquestes 325.000 persones amb discapacitat reconeguda que estan en edat de treballar, només en treballen el vint-i-vuit per cent, amb prou feines una de cada tres persones. Ho podríem dir de moltes maneres: quina societat som, que no generem oportunitats laborals dignes per a tothom? Quantes vegades aquest faristol sent parlar de drets humans, de dignitat, de justícia social, de drets laborals, d'igualtat d'oportunitats? Quina Catalunya lliure, forta i digna volem construir, prescindint de 91.000 treballadors pel fet de tenir altres capacitats?

Hem dit el qui –aquest deu per cent de la població–, hem dit el què –no tenen les seves expectatives de la igualtat d'oportunitats garantides– i ara direm el com. El pacte nacional per a la discapacitat, que va impulsar el president Quim Torra el 2019, fa tard. La Taula del Pacte Nacional de les Persones amb Discapacitat pesa figures. Les mesures per ajudar les empreses a contractar persones amb discapacitat, siguin ajudes tècniques o econòmiques, són minses i han d'aprofundir-se i ampliar-se al món de la petita i mitjana empresa.

Sabem quantes empreses compleixen en la seva contractació amb la llei general de la discapacitat? Tenim i difonem les bones pràctiques? Quantes inspeccions es fan i amb quins resultats, en aquest context? Podríem crear un observatori arreglerat amb les tesis del pacte nacional i recollir els tractes discriminatoris i les vulneracions dels drets de les persones amb discapacitat? Podríem reduir al mínim les traves burocràtiques a les entitats socials que treballen per a la contractació laboral de les persones amb discapacitat en el mercat ordinari? Podríem –és clar que podríem–enfortir la Direcció General d'Economia Social per millorar el suport al tercer sector, que treballa en el marc de la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat?

Aquesta és la moció que el Grup Parlamentari de Junts presenta. Les mesures i instruments que el Parlament insta el Govern a fer servir, amb la voluntat de garantir els drets laborals de totes les persones, d'aquestes 91.000 persones amb discapacitat que volen i poden treballar i per a qui no hi ha, ara com ara, igualtat d'oportunitats. La Mesa d'aquest Parlament ha acordat d'iniciar el procés per redactar el pla d'accessibilitat del Parlament. El Grup Parlamentari de Junts, amb aquesta moció, els proposa d'anar confegint i d'anar construint el pla d'accessibilitat del país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, de nou. Veig que hem estat el primer grup en presentar esmenes i que és veritat que aquest punt ens interpella i vam tenir un diàleg interessant amb el diputat. Creiem que és una moció necessària. Primer, com heu explicat, és un col·lectiu molt gran, el de persones amb discapacitat, però, a més a més, a dintre del treball hi ha un gran desequilibri entre les persones amb discapacitat i les persones sense discapacitat. Deixeu-me'n donar algunes dades.

A la taxa d'ocupació, hi ha una diferència del 44,1 per cent; una diferència del 44,1 per cent, la taxa d'ocupació entre les persones que tenen discapacitat i les que no. La taxa d'activitat, que me'n feies esment, que és una mesura de la proporció de la població en edat de treballar que està activament involucrada en el mercat laboral..., la diferència entre les persones amb discapacitat i les persones que no és de 45,7 punts. O sigui, és abismal la diferència entre les persones que volen i poden treballar i no poden per culpa d'aquesta discapacitat.

Per tant, és un col·lectiu, com diem, molt gran que presenta grans dificultats per a la inserció laboral i que requereix un compromís social i empresarial per poder tirar endavant. I creiem que les barreres no només són físiques, sinó que també hi han barreres socials i barreres psicològiques. Perquè, moltes vegades, quan les empreses, finalment, contracten persones amb discapacitat, molts dels estereotips acaben caient, no?, i aquests processos d'inserció laboral, ajudar a que trobin feina, ens demostren que no és un problema ni d'adaptació ni de productivitat, sinó que, senzillament, moltes vegades són, com diem, estereotips, problemes socials i psicològics.

Nosaltres hem presentat una esmena perquè pensem que la moció no estava molt detallada i recorria un ampli espectre del que necessitàvem. Però hem presentat una moció perquè, quan analitzem aquestes dades, que són de l'Institut d'Estadística de Catalunya, veiem que el nivell d'educació també és un factor distintiu en aquesta ocupació i que el tipus de discapacitat també ho és –no és lo mateix una discapacitat intel·lectual que una física. I, per tant, nosaltres el que proposàvem també era que des del Departament d'Educació i Formació Professional, per facilitar l'accés a les persones amb discapacitat intel·lectual a llocs de treball remunerats dignament, es dissenyessin, s'implementessin..., i s'augmentés un pla de cursos de formació professional ocupacional dual, l'FPO dual, i també programes de formació i inserció adaptats, amb equitat territorial. Hem de mirar tot el territori. No pot ser que els nens amb discapacitat i les nenes amb discapacitat hagin de moure's per poder fer la formació. I que puguin posar-se en marxa aquest curs 25-26.

Hi ha un parell de punts de la moció en els que ens abstindrem. D'una banda, en el punt 3, que parla de l'informe, que reflecteixi com les administracions públiques, el sector públic i les empreses que operen a Catalunya compleixen amb la llei general de discapacitat. Hi ha una esmena que no han acceptat –no és nostra, però era d'Esquerra i crec que la milloraven i, com que no l'han acceptat, ens hi acabarem abstenint–, en la que parlaven, també, de com podien incentivar a complir aquesta quota de reserva i com establir mecanismes de verificació i de compliment. Crec que això també és important, no?, establir aquests mecanismes, no només..., perquè ja ho sabem, que hi ha moltes lleis que estan aprovades, però després no es compleixen, sinó establir aquestes mesures de veure que realment les estem complint.

I tampoc no votem a favor d'un punt, el punt 4, que parlava del pla específic d'ajudes a les pimes. Està molt bé que fem aquest suport a les pimes i es creava un fons específic, però hi havia un punt en el que parlaven, també, de garantir el personal de suport per assolir la inclusió, i creiem que també hi ha un esforç que no només l'hem de fer des de l'Estat, sinó que també crec que les empreses s'hi han de posar. I com que d'aquest fons per garantir les adaptacions i el fons per garantir que siguin útils, doncs..., ja el votem a favor, però en aquest punt ens hem abstingut. No l'acabàvem de veure clar.

Per últim, això, tornar a insistir en la importància d'aquest punt: creiem que la discapacitat no és només una condició física o psíquica, sinó que també es defineix en funció de la relació amb l'entorn, i que si aquest entorn és accessible, si la relació amb les persones és positiva, aquestes dificultats es redueixen i aquesta discapacitat també es pot treballar d'una altra manera, no? I, per tant, a favor de que tirem endavant amb aquestes mesures i que facilitem la incorporació, també, en el món laboral de les persones amb discapacitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellers, senyores i senyors diputats, començo la meua intervenció enviant-li un missatge al senyor Padrós: espero que es recuperi lo més aviat possible.

Jo començaré, doncs, recordant algunes de les paraules que ja ens va dir el dia de la interpellació, no?, on explicava que es complien divuit anys des de que Nacions Unides va aprovar la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat. Penso, senyories, que no és sobrer recordar alguns dels principis generals de la convenció: el respecte a la dignitat i a la diferència, l'autonomia de vida, la igualtat d'oportunitats i la no-discriminació, la participació plena i inclusiva, o bé l'accessibilitat, entre moltes d'altres. Per tant, pensem que és necessari promoure, dins del marc de la convenció, mesures que facilitin l'exercici dels drets de les persones amb discapacitat. No és l'únic marc normatiu pel que fa a l'obligació de donar resposta. S'ha avançat molt al llarg d'aquests anys, però encara queda molt camí per recórrer si volem assolir una igualtat real d'oportunitats i de no discriminació.

Convindran amb mi que l'educació, la formació i la inclusió laboral és la millor manera d'integrar-se en la societat. Un dels drets fonamentals que donen autonomia a la persona és el de poder accedir a un lloc de treball. Pensem que sense feina no hi ha autonomia de vida. La plena integració en el món laboral de les persones amb discapacitat, de qualsevol tipus de discapacitat, és una de les grans fites de la nostra societat i que qualsevol acció ha d'estar orientada a potenciar la seva autonomia personal i aconseguir el màxim nivell d'integració social en tots els àmbits de la vida. Això passa, com he dit abans, per la seva integració al món laboral. Per això, pensem que és molt important la implicació de l'Administració pública i també del sector empresarial, donant compliment a allò que disposen les lleis per lluitar contra qualsevol classe d'exclusió i de discriminació.

En aquest sentit, és necessària una coordinació que permeti implementar una política transversal amb la implicació de tots els departaments que conformen la Generalitat i que comporti el mateix reconeixement de les persones amb discapacitat i les seves famílies –no ens oblidem d'elles–, independentment del territori on visquin. També cal garantir el compliment de la llei general de discapacitat, en la que s'estableix que aquelles empreses que tenen més de cinquanta treballadors..., s'ha de fer una reserva d'un dos per cent; a l'Administració pública parlem d'un deu.

Pensem que és encertat, eh?, apostar especialment per incentivar plans reals i donant més ajudes a les empreses que incorporin persones amb discapacitat. Vostès a la moció així ens ho plantegen i, per tant, entraré ara en els punts. Bé, primer amb les esmenes que hem presentat. Hem presentat dues esmenes. La primera fa referència a incloure les administracions públiques catalanes, el seu sector públic, en el punt número 3 de la moció, on es demana que es publiqui un informe anual amb les empreses que compleixen amb la llei general de discapacitat. És important que l'Administració pública també surti reflectida en aquest informe, ja que, a banda de l'obligat compliment de la reserva d'ocupació, també ha de ser la primera a donar exemple.

La segona esmena fa referència al personal de suport. En el seu punt número 4 demanen l'elaboració d'un pla específic de mesures per promoure i estimular la contractació de persones amb discapacitat a les pimes catalanes, que conformen el gruix de la majoria del teixit empresarial a casa nostra. I nosaltres demanem afegir garantir el personal de suport per assolir la inclusió total a les empreses, perquè pensem que és necessari personal de suport suficient perquè aquella persona que accedeixi a l'empresa ordinària assoleixi una integració total, perquè, si no, tan sols funcionarà en el paper.

Per tant, senyora diputada, en nom del seu grup, nosaltres donarem suport a tota la moció menys en un punt, on ens abstindrem, que és el punt de l'observatori, millor dit, de la creació de l'observatori. Pensem que existeixen ja suficients ens –taula del pacte, un consell de discapacitat, el propi departament– i que una estructura més al final no fa la feina que creiem que és necessària per assolir la fita que he parlat al principi de la meva intervenció.

I respecte a la Taula del Pacte de les Persones amb Discapacitat, es va posar en marxa la passada legislatura. Creiem que hi ha una feina ja prèvia, que cal posar en marxa les actuacions, concretar les més urgents i establir un calendari de totes les actuacions. I és obvi que un dels punts on caldrà posar més atenció és a la reducció de les llistes d'espera per a les valoracions de discapacitat. Ara la consellera ens va anunciar fa pocs dies que es presentarà un pla per reduir aquestes llistes d'espera, però la veritat és que hi han algunes comarques que les llistes són de dos anys. I això no ho podem permetre, és inadmissible, i aquí caldrà posar l'accent. I, a més, li demanem a la consellera més ambició en aquest projecte.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per presentar les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Consellers... També a la diputada de Junts desitjar-li una prompta recuperació del senyor Padrós; ens hagués agradat que hagués pogut també intervindre en aquesta moció. I agrair-li també el fet de que les esmenes que el nostre grup parlamentari ha presentat o bé han sigut transaccionades o bé han sigut acceptades tal qual, no?, la qual cosa facilitarà el suport del nostre grup en aquesta iniciativa.

En el nostre cas, volíem posar l'accent en tres idees que reflectien les esmenes i que en part queden reflectides. Una, en primer lloc, la transcendència del paper del tercer sector en l'àmbit de la discapacitat, no només en el terreny de la provisió dels serveis de les persones, no només en el terreny d'allò que després en faré menció, en la generació d'ocupació de les persones amb discapacitat, tant en el mercat protegit a través dels centres especials de treball i en el mercat ordinari a través d'iniciatives en el mercat de treball, amb la metodologia del treball en suport, sinó també en el terreny dels drets. És impossible entendre el que ha succeït en aquest país en els darrers quaranta anys sense l'existència d'un moviment social promogut bàsicament per les famílies en favor dels drets de les persones amb discapacitat. I per això hem insistit que en aquest observatori hi fossin presents les entitats del tercer sector, de l'àmbit de la discapacitat, que participen en el Codiscat.

Segona consideració. Davant del repte del mercat de treball, vostès oblidaven una dada que és rellevant. S'hi deia que una de cada tres persones tenia feina en el conjunt del col·lectiu de les persones amb discapacitat; en el cas de les persones amb discapacitat intel·lectual, és una de cada deu. Existeix un mercat de treball que fa encara més difícil que les persones amb discapacitat intel·lectual i/o del desenvolupament puguin tenir feina. I, en aquest sentit, la referència que fa la nostra esmena és la referència al col·lectiu amb especials dificultats d'inserció, que és el col·lectiu amb discapacitat intel·lectual, i també el col·lectiu amb discapacitat física o altres discapacitats, superior al quaranta-cinc per cent.

I aquí crec que en la discussió, i el conseller que ens hi acompanya..., val la pena també que en el debat a fons sobre els temes de l'ocupació plantejem a fons, plantejgi a fons el Govern la necessitat de recuperar competències en aquest àmbit, perquè tot l'àmbit normatiu que regula els programes d'ocupació avui depèn del Ministerio de Trabajo. El que fa estrictament la Generalitat és administrar els recursos insuficients que l'Estat transfereix. I necessitem tindre més instruments si de veritat volem

respondre a les demandes que ens planteja la moció que avui aprovarem. Perquè, amb les estrictes competències que avui exerceix el Departament de Treball, difícilment podem anar més enllà de les polítiques que s'estan fent ara.

I dos, es necessitarà una reflexió molt a fons de si el model de cafè per a tothom, que avui és la política de foment de l'ocupació de les persones amb discapacitat, és un model útil; un model útil, un model eficaç que té a veure amb aquesta realitat de l'especial dificultat. Avui estem oferint el mateix tipus de suport a la contractació a una persona que tingui un grau de discapacitat reconegut, però que la seva discapacitat no afecti la seva productivitat en el mercat de treball, que a una persona que, amb un grau de discapacitat potser inferior, la seva discapacitat afecta greument les seves possibilitats de treballar. Aquí es necessita una revisió molt a fons d'aquest model, que avui no la podem fer des de Catalunya, que l'hem de fer des de l'àmbit estatal.

I, finalment, hem introduït també una esmena, que vostès han acceptat i els hi agraïm, que posa de manifest el greuge comparatiu que suposa per a una família, per a una persona amb discapacitat, viure amb aquesta discapacitat. L'Ajuntament de Barcelona, fa uns quants anys, va fer un estudi que quantificava entre 17.000 euros i 41.000 euros a l'any la diferència de viure amb discapacitat o sense discapacitat. Seria important que el compromís –en aquest cas, no del Departament d'Empresa i Treball, sinó de Drets Socials– d'elaborar un informe a nivell català sobre aquesta matèria ens donés llum a una realitat que justifica per què es necessiten prestacions socials, per què es necessiten deduccions fiscals per acompanyar les famílies i les persones amb discapacitat.

Crec, senyora diputada, que la moció, que intueixo que sortirà amb un ampli consens, ha de reforçar l'objectiu de culminar en aquesta legislatura, efectivament, en el pacte nacional pel dret de les persones amb discapacitat. Va ser una iniciativa del president Torra que el president Aragonès va continuar treballant. Pràcticament el pacte va quedar enllestit ja la primavera d'aquest any. Esperem que en aquestes properes setmanes de l'any 2025 el puguem tancar de manera definitiva. En qualsevol cas, des d'Esquerra Republicana treballarem per consensos amplis, per garantir els drets de totes les persones amb discapacitat, singularment de les que tenen més dificultats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Finalment, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, consellers. En primer lloc, permetin-me que li traslladi una salutació al diputat Padrós, i sobretot desitjar-li una molt ràpida recuperació.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem començar destacant la importància d'aquesta moció, que posa sobre la taula un tema essencial per a la nostra societat, no?, que és la inclusió de les persones amb discapacitat en el mercat laboral. A Catalunya –ho han comentat ja els meus antecessors–, la situació de les persones amb discapacitat continua sent un repte pendent, amb barreres que dificulten la seva participació tant a la vida social com també laboral. La falta d'accessibilitat als espais públics, les dificultats per accedir a serveis especialitzats i la discriminació laboral són només algunes de les problemàtiques a les que ells s'enfronten. De fet, el darrer informe Radar 2023, realitzat per la fundació Ecom, detecta que més de la meitat de les vulneracions que durant el seu dia a dia presenten les persones amb discapacitat tenen relació amb la mobilitat o l'accessibilitat, fet que determina, de manera evident, les dificultats per fomentar, per activar, entre d'altres,

també l'accés al mercat laboral. L'ocupació és un element essencial per aconseguir la inserció en la societat de les persones amb discapacitat, però sobretot és un element de dignitat, d'independència i de reconeixement.

Les baixes taxes d'activitat –també s'ha comentat anteriorment– de les persones amb discapacitat, que recordem que estan al voltant de cinquanta punts per sota de la resta de la població, mereixen una reflexió profunda, un debat serè i decisions contundents. Perquè l'ocupació és un dret reconegut per Nacions Unides, la qual va determinar, en la seva convenció, que tenen dret a treballar en igualtat de condicions, percebre un salari just i en un entorn sense discriminacions. I, malauradament, divuit anys més tard, la situació encara està lluny de millorar. En aquest context, recordem que els centres especials de treball són una eina fonamental, oferint una via d'inclusió laboral per a moltes persones amb discapacitat. No obstant això, cal que aquests centres siguin vistos com una situació complementària, una solució transitòria i no definitiva. Hem de seguir impulsant la inclusió de les persones amb discapacitat al mercat laboral ordinari, especialment a les pimes, on hi ha un gran potencial de creació de llocs de treball adaptats. Les barreres que es troben avui en dia responen a la falta d'accessibilitat, a la falta d'adaptació dels llocs de treball i també als prejudicis i estigmes que encara avui existeixen, i no pas per una manca de capacitat.

Per acabar, el foment de l'ocupació de les persones amb discapacitat no és només una qüestió de drets, sinó també de reconeixement del seu potencial i capacitats. Tots tenim un paper en la creació d'una societat inclusiva que valori la diversitat i promogui la igualtat d'oportunitats. Per això, és necessari establir aliances entre les administracions públiques, les empreses i també la societat civil. El compromís del sector privat és fonamental, especialment, com dèiem, en l'àmbit de les pimes, on les iniciatives d'inclusió poden marcar una gran diferència. Per això, hem de seguir fomentant la sensibilització, l'assessorament i el suport a les empreses, perquè entenguin que la diversitat no només és un valor social o una qüestió de justícia, sinó també una gran oportunitat per a la competitivitat i el creixement econòmic, també, de les seves empreses.

El nostre grup parlamentari ha presentat diverses esmenes en aquesta moció, que entenem que milloraven i que ens apropaven més als objectius que esmentava anteriorment. Malauradament, no ha estat acceptada cap d'elles i, a més, tampoc no ha sigut possible arribar a cap acord ni a cap transacció. Confiam aquí, sí, que la voluntat de negociar i arribar a acords, doncs, millori en les properes mocions. No és un desig d'aquesta diputada ni d'aquest grup parlamentari, sinó quelcom que estem segurs de que és una demanda de la nostra societat. Qüestió que, a més a més, ens sorprèn quan sí que, a més, veiem que han estat acceptades esmenes del Partit Popular, a una moció, ho repeteixo, de drets laborals; partit que no destaca especialment per ser un gran defensor dels drets de la classe treballadora. Però, en canvi, les d'ells, sí; les nostres, no. Però, bé, igualment, malgrat tot, avui anunciem que el nostre vot a aquesta moció serà a favor, només a excepció d'un punt, el punt 2, on el nostre grup s'abstindrà.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. A continuació poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no han presentat esmenes a la moció. I per fer-ho en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Diputats, ens congratula que Junts, després d'una dècada governant amb un sol punt a la seva agenda, que és la república bananera del tres per cent, doncs ara posi sobre la taula una problemàtica real de la societat catalana com

és la inserció laboral de les persones amb discapacitat. Ara bé, deixin-me que els hi digui que ens sembla bastant hipòcrita que forces polítiques que promouen l'avortament i que promouen l'eutanàsia, doncs, ara ens presentin una moció amb la intenció de fer-nos creure que els importen mínimament les persones amb discapacitat. (*Alguns aplaudiments.*)

En termes generals, el fons de la moció pot tenir bona intenció. Però, clar, és que, si t'hi fixes, veus que realment hi han punts que no serveixen de res en millorar la vida a les persones amb discapacitat. La vella política torna a fer de les seves i ensopega a l'hora de plasmar els seus objectius, ja que sembla ser que l'únic que saben fer, doncs, és generar paperassa i dilapidar els recursos públics. I, sí, ja sé que estan pensant que el punt 5 de la moció, precisament, parla de reduir la burocràcia. Però és que, de cop i volta, ens trobem el punt 2, que posa «crear un observatori»..., creem convenis, creem acords i, a més a més, és que demanen a les empreses que cada sis mesos presentin un informe. O sigui, tot això, tota aquesta paperassa, a persones com l'Alberto, amb una translocació genètica que li genera una gran i alta discapacitat, o el Javi, amb esclerosi múltiple, doncs no els beneficia en res al seu dia a dia –en res–; de fet, tot el contrari, això desincentiva les empreses. I és que, a més a més, promou el que més els hi agrada, que és fer més gran, augmentar aquesta ja de per si gran agència de col·locació amb sous desmesurats. (*Alguns aplaudiments.*)

I què dir sobre el malbaratament? La veritat, que cal veure quina manera de gastar els diners de tots els catalans; per exemple, amb «xorrades» de gènere, de perspectiva de gènere. I sí, és que no ho dic jo, eh?, ho diu... Per exemple, fa unes setmanes es va presentar a la Comissió de Drets Socials un informe en el que es parlava de la situació de persones amb discapacitat. I l'informe deia, afirmava que realment la inserció laboral de persones amb discapacitat era un problema que feia molts anys que no s'estava solucionant. Però resulta que més de la meitat de l'informe es dedicava a parlar de la perspectiva de gènere. O sigui, és esperpèntic que, en un tema tan delicat com aquest, el que es vulgui és separar la població. I això, senyors i senyores diputats, l'únic que genera és una distorsió de les prioritats i una divisió social. (*Alguns aplaudiments.*)

Les conseqüències directes de tot això són les pujades d'impostos que tant asfixien les famílies catalanes. I les queixes, precisament, d'aquestes famílies que vostès no escolten són que paguen molts impostos, però després no els veuen reflectits en els seus familiars que pateixen alguna discapacitat. I no només això, sinó que, a més a més, pateixen una gran desigualtat territorial. Perquè una persona amb discapacitat que viu a Cornellà o viu a l'Hospitalet no disposa dels serveis idonis. En canvi, si vius a Barcelona, estàs censat a Barcelona, no només «disfrutes», gaudeixes d'aquests serveis idonis, sinó que, a més a més, els tens subvencionats.

Senyors de Junts, les seves polítiques han generat una sobreestimació del paper de la Generalitat i, per conseqüència, una subestimació del paper de la família. I això, lamentablement, ha soscavat la capacitat de les famílies com a manera de poder prosperar de forma autònoma.

I jo els hi vull preguntar: per què, en comptes de destinar aquesta quantitat indecent i desorbitada de diners a quotes de gènere, a Palestina, al Marroc, a l'Open Arms, no dediquem aquesta quantitat de diners a les empreses perquè fomentin aquesta inserció laboral, o bé a les famílies que tenen al seu càrrec persones amb discapacitat? Per què no ho fem, això?

VOX, en aquest sentit, ho té clar: menys burocràcia i més accions directes; incentivar la responsabilitat familiar per sobre del paper de la Generalitat; aplicar un control rigorós tant a la despesa pública com a l'hora de redistribuir els recursos per tal, així, de poder augmentar, doncs, la partida pressupostària destinada a aquesta comunitat tan oblidada sense incrementar la pressió fiscal a les famílies; prioritzar, finalment, l'accés als serveis i a les ajudes públiques a les famílies espanyoles amb persones al seu càrrec amb discapacitat.

En definitiva, menys malbaratar en ximpleries, menys verbositat, menys paperassa i, si us plau, escoltin les famílies, les famílies que estan patint les seves nefastes polítiques, i deixin de responsabilitzar d'una vegada per totes les empreses, que són vostès els qui bombardegen amb impostos i amb més burocràcia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez... *(Veus de fons.)* Ah, no. Doncs no, perdoni. Té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya. *(Veus de fons.)* Doncs que no vinguin perquè no votem encara. *(Rialles.)* Estic buscant públic per a la senyora... *(Rialles.)* No es vota, no es vota, encara.

Té la paraula, diputada. *(Remor de veus.)* Pot començar, diputada.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Teníem un sobtat augment d'audiència, però veig que s'ha quedat en conat només, eh?

Vull començar per desitjar-li una ràpida recuperació al diputat Padrós. I permeti'm que comenci amb una reflexió. El treball és una activitat humana que contribueix al progrés social i a la prosperitat econòmica, però sobretot a la cohesió social i al creixement com a persones i com a societat. D'aquí la importància de l'accés de les persones amb discapacitat als mateixos drets laborals que la resta de la població, també des de la generositat de qui vol contribuir amb la seva feina al benestar col·lectiu dels catalans i les catalanes de forma compatible amb el seu benestar integral com a persones.

Compartim bona part dels plantejaments continguts a la moció, amb algun matís i algun dubte que passarem a desgranar a continuació. Sí que no acabem de tenir del tot clar si la creació d'un observatori serà una eina prou útil per assolir els objectius definits pel pacte nacional de les persones amb discapacitat. I confiem més en la introducció de mecanismes que facin efectiu el compliment de la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, amb mesures per promoure la inclusió social, la igualtat d'oportunitats i la participació activa de les persones amb discapacitat en el conjunt de la societat.

Tot i que la Lismi contempla una quota de reserva del dos per cent en garantia, precisament, de les persones amb discapacitat, és cert que és una obligació no sempre complerta, i el seu incompliment, tot i que porta associades sancions, cal reconèixer que en alguns casos, tot i així, amb escàs èxit, donada la falta d'efectius suficients per al control del compliment d'aquesta als centres de treball.

La moció proposa, de forma encertada, incentivar el seu compliment amb mesures que facin possible l'adaptació dels llocs de treball ocupats per persones amb discapacitat, així com també garantir el personal de suport per assolir-ne la inclusió total.

Més dubtes ens genera, en canvi, limitar aquests incentius només als llocs de treball indefinit. I ho raono. Si tenim en compte que el contracte de treball indefinit és el contracte laboral de referència a l'ordenament jurídic espanyol, després de la reforma laboral impulsada pel Ministerio de Trabajo des del Govern de coalició, aquesta distinció podria donar facilitats precisament a aquells que no donen compliment a la normativa laboral vigent. Entenem que, donat que el contracte laboral de referència és l'indefinit, s'haurien d'aplicar aquests incentius de manera habitual com a element de referència; una inserció laboral que requereix també polítiques actives orientades a la seva ocupabilitat per la via de la formació professional i els programes de formació i inserció arreu del territori, garantint l'equitat en l'accés a aquestes eines de millora dels seus perfils professionals, sense dependre del codi postal de residència.

I, en aquest mateix sentit, ens sembla positiu enfortir els programes d'economia social per impulsar la plena protecció dels drets laborals de les persones amb

discapacitat i garantir la implementació de la convenció de Nacions Unides també en matèria laboral, amb les corresponents dotacions pressupostàries.

Totes aquestes eines sumen, totes són part d'un objectiu, que és assolir el ple accés, la plena garantia del dret al treball de les persones amb discapacitat. Però no un treball qualsevol, sinó un treball adaptat a les característiques de la persona, com, de fet, exigeix la llei de prevenció de riscos laborals, no només pel que fa a les persones amb discapacitat, sinó en general a tots i cadascun dels treballadors i treballadores del nostre país; un treball digne, segur, amb drets i també amb una retribució suficient i adequada que els permeti mantenir un projecte de vida propi i autònom, en què tinguin la capacitat de decisió sobre tots i cadascun dels aspectes de la seva existència quotidiana; una retribució, per tant, clau, donat el volum de despesa extra que han d'atendre respecte a la resta de la població per poder donar resposta a les seves necessitats.

Deia al principi que Comuns compartim bona part dels continguts d'aquesta moció i, per tant, ens pronunciarem favorablement respecte a aquesta proposta. Però permeti'm un matís –i amb això acabaria– no menor. Les dotacions pressupostàries adequades per fer possible aquestes polítiques requereixen uns ingressos prou sòlids per sostenir aquesta despesa social. I això només és possible amb un sistema fiscal just i progressiu que contribueixi a redistribuir la riquesa, quelcom que entra en conflicte amb la seva política fiscal. Contradicció que en algun moment hauran de resoldre, perquè tothom volem fer realitat les propostes contingudes en aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies president. Des d'Aliança Catalana volem fer un incís en la importància del tema que tractem: la defensa dels drets i les oportunitats de les persones amb discapacitat.

Quan parlem de discapacitat, ho fem tant des de la discapacitat física a la discapacitat intel·lectual i els discapacitats amb dependència. Aquestes persones afectades..., no només els afecta a ells, sinó també a les seves famílies, i sovint no se'ls dona la importància que requereixen. Ho torno a dir, igual que ho he dit a la intervenció d'abans: senyors de Junts, vostès quan estaven al Govern no hi van pensar en tot això que ho posen ara de manifest quan estan a l'oposició?

Només un trenta per cent de les persones amb discapacitat a Catalunya estan integrades al món laboral. Aquest percentatge és molt més baix si parlem de discapacitat intel·lectual. Aquesta és la crua realitat.

Per això, des d'Aliança Catalana posem l'accent en tres punts essencials. En primer lloc, promocionar les zones rurals, ajudant a la creació de llocs de treball de les petites i mitjanes empreses situades en comarques amb baixa densitat de població per tal de facilitar que aquestes persones amb discapacitat tinguin les mateixes oportunitats que les que viuen en zones més poblades. Això no només ajuda aquestes persones, sinó que també contribueix a evitar el despoblament, a reforçar el teixit econòmic rural i a donar les mateixes oportunitats que els que viuen en zones més habitades i millor comunicades.

En segon lloc, els volem proposar els ajuts directes i deduccions fiscals, pel que fa al tram econòmic de l'IRPF, per als autònoms que contractin treballadors amb discapacitat.

En tercer lloc, bonificacions a la seguretat social. Instem la modificació de la Llei 43/2006 per augmentar les bonificacions a les empreses que contractin persones amb discapacitat de manera indefinida. La discapacitat no només és una qüestió de percentatges i estadístiques, sinó que és un tema de dignitat nacional.

Proposem també reduir la burocràcia, reduir la burocràcia en l'accés als ajuts –els tràmits per accedir a aquests ajuts són llargs i farragosos; s'han de simplificar tots aquests processos administratius–, revisar el barem de discapacitat, actualitzar criteris i reduir el temps d'espera per tal de fer la valoració no només a les limitacions físiques, sinó també a les barreres socials i econòmiques.

En resum, som aquí per defensar les persones amb discapacitat amb accions reals, no només amb paraules. És hora d'aprovar mesures que tinguin impacte directe en les seves vides.

Moltes gràcies. Desitjo també una prompta recuperació del diputat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Volem agrair les esmenes aportades per quatre dels grups parlamentaris: el PSC, Esquerra, la CUP i el PP. Han estat dotze esmenes, de les que se n'han acceptat quatre –dues del PP i dues d'Esquerra– i se n'han transaccionat tres –dues d'Esquerra i una de la CUP.

Les del PSC no les podíem admetre i ens sap greu. Treure els terminis per fer compliments o demanar eines, quan es té el Govern de la Generalitat, es té l'Ajuntament de Barcelona, es té el Govern de l'Estat, és, una mica, fer un brindis al sol. Quan arribaran aquestes eines, si no són les que ja tenen?

Pel que fa a Esquerra, que el treball, entenc..., ho ha transaccionat tot el diputat Padrós des del seu llit de dolor, però ho ha fet tot ell. Entenc que el treball ha sigut profitós. M'ha agradat molt la intervenció del diputat Campuzano, que ara no sé on és... Aquí. És el que podem fer amb el marc legal que tenim. El dia que assolim la independència –que l'assolirem, i ja estem trigant– ja parlarem amb polítiques més grans.

A la senyora de VOX, la senyora Calvet, no sé què dir-li. Per mi és que és d'un altre planeta. (*Aplaudiments.*) No ho sé –no ho sé... Només li dic lo que he trobat a faltar avui del seu discurs, perquè gairebé hi havia tots els ingredients de VOX –tots– menys un: no hi havia..., no ha sortit ni la paraula «prófugo», si ho he fet bé, ni la de «fugados», ni el «golpe de estado». I això..., «catxis!» (*Aplaudiments.*) No parlaven seriosament.

El lema d'enguany de les Nacions Unides sobre el món de la discapacitat és «Res sobre nosaltres sense nosaltres». El Grup Parlamentari de Junts continuarà treballant per la inclusivitat del col·lectiu de persones amb discapacitat, no només escoltant el sector, sinó incorporant-lo en el disseny de les estratègies polítiques, i espera comptar amb el consens d'aquesta cambra, com espero que ara es demostrï, per poder avançar.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada.

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 19, 20, 21 i 22 de l'ordre del dia.

Ara sí, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí.

Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'hivern demogràfic que pateix Catalunya i les polítiques urgents per a fer-hi front (continuació)

302-00023/15

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'hivern demogràfic que pateix Catalunya i les polítiques urgents per a fer-hi front.

Començarem votant els punts 1, 3 i 5.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Tot seguit, votarem els punts 2, 4, 5.d, 5.e, 7 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 27 vots a favor i 2 abstencions.

Passem ara a votar els punts 5.a, 5.b i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 122 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

Votem tot seguit els punts 5.f, 6 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Votem, finalment, el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 109 vots en contra, 11 vots a favor i 15 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials (continuació)

302-00024/15

Passem tot seguit a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials.

Comencem votant de manera segregada el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 72 abstencions.

Votem tot seguit el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 66 vots en contra, 63 vots a favor i 6 abstencions.

Votem, a continuació, els punts 3.b i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Votarem, a continuació, el punt 3.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor i 67 vots en contra, cap abstenció.
Passem a votar ara el punt 5.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 24 en contra i 6 abstencions.
Votem, tot seguit, el punt 5.b.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 50 vots a favor i 13 abstencions.
Votem ara el punt número 6.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 94 vots a favor, 24 vots en contra i 17 abstencions.
Votarem, tot seguit, el punt número 8.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 30 vots en contra i 35 abstencions.
Votem a continuació el punt número 9.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 50 vots a favor, 33 en contra i 52 abstencions.
Finalment, votarem el punt número 10 de la moció.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació i la situació del mercat laboral (continuació)

302-00029/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació i la situació del mercat laboral.
Comencem votant el punt número 1.
S'inicia la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, 56 en contra i 2 abstencions.
Votem ara el punt número 2.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat acordat per 79 vots a favor, 41 en contra i 15 abstencions.
Votem, tot seguit, el punt número 3.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.
Passem ara a votar el punt 4.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.
Votarem, tot seguit, el punt 4.b.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.
I acabarem, votant el punt número 5.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets laborals (continuació)

302-00030/15

Finalment, procedirem a la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets laborals.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 13 vots en contra i 57 abstencions.

Votem, ara, el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 11 vots en contra i 4 abstencions.

A continuació, votarem de manera conjunta els punts 4.a 4.b, 5, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votarem, tot seguit, el punt 4.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les tres.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i un minut i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller d'Esports.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport

302-00025/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Presento aquesta moció subsegüent a la interpellació del passat Ple amb l'objectiu de redefinir i reorientar la política esportiva que està duent a terme aquesta conselleria. Diríem que, més que una política esportiva en si, és un exercici d'equilibri per mantenir-se en el poder.

En la interpellació va quedar clar, sense cap mena de dubte, que la direcció de la conselleria d'Esports ve determinada pel programa electoral d'Esquerra Republicana. Una conselleria d'Esports i un govern del PSC que en cap cas pretenen millorar el sector ni molt menys servir els esportistes, clubs i federacions. Vostès, senyors del PSC, estan disposats a substituir la selecció espanyola, o –no sé si ho saben– això és el que van signar amb Esquerra Republicana. Són autèntics professionals, vostès, de fer el que calgui per mantenir-se en el poder. Tot això demostra que la conselleria d'Esports va ser creada únicament i exclusivament perquè el PSC acontenti Esquerra Republicana, s'assumeixin com a pròpies les seves pretensions i vesteixin de, com vostès diuen, canvi d'opinió, la traïció als seus votants. Però encara són a temps, diputats del PSC, d'esmenar i de corregir tot això.

A vostès els han votat per passar pàgina del procés, o això deien vostès en campanya, i no per convertir-se en el partit sobiranista de Catalunya. I si no és així, i si resulta que jo estic totalment equivocat, els convido a que ho demostrin i votin a favor de tots els punts de la nostra moció. Però em temo que vostès, com sempre, deuen preferir les exigències dels seus socis d'investidura abans que complir amb el seu programa electoral o respectar les promeses fetes als votants, inclús del seu propi criteri. Perquè, en poc més de cinc mesos, vostès hauran passat de posar pantalles gegants per veure la selecció espanyola als municipis on governen, i inclús d'enfundar-se la bandera i taral·lejar l'himne d'Espanya per celebrar els gols, a obrir una oficina per a la internacionalització de les seleccions catalanes. Quin canvi, senyors del PSC!

Els demanem que recuperin l'esperit que tenien fa tan sols cinc mesos i que el Govern no posi en marxa l'oficina per a la internacionalització de les seleccions. En lloc d'això, els proposem que destinin els cent mil euros que va anunciar el conseller per a l'esport base, i que els inverteixin on realment fa falta, que és en els clubs, en les federacions i en la millora de les instal·lacions. Decideixin, senyors del PSC, si, com els deia, vostès prefereixen ser el partit sobiranista de Catalunya o el partit que venia a passar pàgina del procés. Si es decanten per lo segon, els convido també que donin suport a la nostra proposta perquè la selecció espanyola de qualsevol disciplina vingui a Catalunya.

Com saben, perquè ho vam veure als carrers i places de totes les ciutats, hi ha una gran majoria de catalans a qui ens agrada la selecció espanyola. I no ens agrada perquè siguem menys catalans, sinó perquè l'esport és una passió que transcendeix ideologies. Per tant, volem que la selecció vingui a Catalunya, perquè també ens pertany a tots els catalans. Nosaltres sí que ens creiem sense complexos que la conselleria d'Esports ha de ser el motor per aconseguir les millores que el sector necessita, per això portem propostes en positiu que impacten directament en el sector esportiu i en tota la ciutadania.

L'esport ha de ser el vehicle a través del qual aconseguim una població més sana. Patim un greu problema de salut mental i sabem que l'esport és l'eina més potent que tenim per prevenir trastorns com la depressió o l'ansietat, que tant estan afectant, sobretot, els joves. Per això ens hem de prendre seriosament la política esportiva de Catalunya. Si tots estem d'acord, hem de treballar conjuntament per fomentar la pràctica esportiva i que l'esport sigui accessible per a tothom. Per això demanem a la resta de grups que recolzin la nostra proposta d'impulsar una bonificació del tram autonòmic de l'IRPF a la despesa esportiva. És una proposta consensuada amb els principals agents que conformen el sector esportiu català. Suposaria que moltes famílies tinguin accés a que els seus fills puguin fer l'activitat esportiva que els agrada i que les persones amb rendes més baixes, que són les que més pateixen els problemes de salut mental, tinguin la possibilitat de fer esport.

Acabo, president. En definitiva, treballem pels interessos del conjunt de la ciutadania i dediquem els recursos públics que són de tots i per a tots en allò realment necessari.

Moltes gràcies.

El president

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació tenen la paraula els diversos grups parlamentaris per fixar llur posició. En primer terme, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputats, diputades. En primer lloc, vull felicitar-nos: que al Parlament de Catalunya es parli d'esport sempre és una bona notícia. Personalment he dedicat tota la meva vida a l'esport, concretament a la gimnàstica rítmica, primer com a gimnasta professional, després com a entrenadora i actualment com a directiva del Club Rítmica Vilafranca i el Club Rítmica Sant Sadurní. Per tant, em fa especial il·lusió fer costat al sector esportiu des d'aquest faristol; des de Junts sempre ho hem fet, perquè entenem que l'esport no és només esport, sinó que és cultura, és salut, és economia, és integració, és cohesió social, és solidaritat, però també és fer país. I sí, senyors del Partit Popular, també és fer país i, per tant, és fer Catalunya.

Els catalans hem fet gran el nostre país des de l'esport. Hem esdevingut referent esportiu mundial i ara no hi renunciarem pas, tot al contrari. Des de Junts volem aconseguir el reconeixement internacional de tots els nostres esportistes, clubs i federacions. La fita de poder representar Catalunya esportivament arreu del món és una prioritat per a nosaltres. Treballarem i dedicarem els recursos necessaris perquè les federacions esportives catalanes siguin membres de ple dret de les seves respectives federacions internacionals. I tinguin clar, senyors del Partit Popular, que a part de l'ambició nacional, l'estima i la simbologia, el fet de tenir seleccions oficials comporta un sentiment de pertinença a través de l'esport. I no només això, sinó que també aporta la professionalització del sector. Per tant, és una clara aposta pel talent i per la tecnificació. Sens cap dubte, és un gran benefici per a tots els esportistes, clubs i federacions.

Per tant –i crec que no esperaven una altra resposta per part del nostre grup parlamentari–, sí a la internacionalització de les seleccions esportives catalanes, i sens cap mena de dubte, sí a la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes i a totes aquelles entitats i associacions que donin suport a l'oficialització de les seleccions catalanes. A Junts sempre ens trobaran al costat de l'esport català i en català –sempre.

Com ja hem comentat, l'esport contribueix a la projecció de Catalunya, tant per la participació directa dels nostres esportistes en competicions internacionals com per l'organització de grans esdeveniments al nostre país. És per això que creiem que cal desenvolupar conjuntament amb el sector esportiu i el món local un pla estratègic de grans esdeveniments esportius internacionals perquè siguin organitzats a Catalunya i des de Catalunya.

El foment i la promoció de l'activitat física per a tothom és una de les nostres prioritats. Per això, des de Junts sempre hem defensat la necessitat d'impulsar algun tipus d'incentiu fiscal per a tots aquells que practiquin esport. Fins ara, Catalunya havia sigut capdavantera en aplicar aquest tipus de mesures, que són beneficioses tant per al sector com per a la ciutadania. I fins i tot ara mateix en això anem tard com a país.

Per altra banda, creiem que és de justícia –i aprofito que hi ha el conseller perquè ens torni a escoltar– incrementar el pressupost esportiu. Des de Junts sempre hem estat ambiciosos en aquest sentit i ja vam demanar que caldria doblar la dotació pressupostària. I és just fer-ho. I tant que sí! A Catalunya dediquem actualment només deu euros per habitant i any a les polítiques esportives, quan un país amb menys habitants que el nostre, com és el cas de Finlàndia, hi dedica 236 euros, és a dir, vint vegades més –vint vegades més, conseller–; l'hi vam dir ja el dia de la seva compareixença en comissió i l'hi tornem a repetir. Aquesta és la realitat que vivim al sector esportiu d'aquest país.

Malgrat tot, tornem a denunciar que el dèficit fiscal que patim any rere any al nostre país també afecta totes les polítiques i, *de facto*, a la pràctica de l'organització esportiva a Catalunya. Per tant, senyors del PP, més pressupost? Evidentment que sí; però acabar amb l'espoli fiscal, també.

I si parlem d'instal·lacions esportives, des de Junts sempre hem denunciat que tenim un dèficit important d'infraestructures i és imprescindible millorar els equipaments esportius. Així ho vam defensar la legislatura passada i així ho defensem aquesta legislatura. No podem permetre que els clubs, federacions o la mateixa ciutadania no pugui practicar activitat esportiva per la falta d'instal·lacions públiques. En aquest sentit, justament aquesta setmana el nostre grup parlamentari hem presentat una proposta de resolució per impulsar la construcció o la rehabilitació d'equipaments esportius arreu del país.

Per concloure, reiterar, doncs, el compromís de Junts per enfortir l'esport a Catalunya, perquè creiem en tota la seva potencialitat per al conjunt de la societat, i, alhora, manifestar que per nosaltres l'oficialitat de les seleccions esportives catalanes és una prioritat nacional de primer nivell.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Molt bona tarda. Moltes gràcies, president. Bona tarda, conseller. Mirin, ja m'agradaria, però el debat d'aquesta tarda no va d'esports; en tot cas, va de país. Perquè aquesta moció del Partit Popular no busca fer millores al sector esportiu. Tant de bo! Però no, no va d'això, ni tampoc de construir, de sumar o de defensar consensos que ja existeixen en aquesta cambra i en la nostra societat i al nostre país; sinó que va de negar la capacitat de l'esport català, va de negar la capacitat de tenir veu pròpia, de retallar també drets, d'uniformar identitats i limitar les ambicions de l'esport català, que hi són, existeixen i són moltes. Només cal fixar-se en els verbs que fan servir en alguns dels principals punts d'aquesta moció quan parlen de renunciar o d'eliminar. No podem estar més a les antípodes de la proposta que vostès aquesta tarda presenten.

Mirin, l'esport català és un dels pilars del nostre país i, com sempre recordem, és cohesió, és salut, és comunitat, és benestar, és educació. Per això té tanta força. I sí, també és una peça fonamental de la nostra identitat i un reflex del país que som com a Catalunya i del que volem ser. Un país que aposta per l'excel·lència, per la pluralitat i el reconeixement internacional també. I això no només és un desig de la diputada que ara els parla o del meu grup parlamentari, sinó que, a més a més, és un consens social, perquè, segons la mateixa enquesta del CEO, del Centre d'Estudis d'Opinió, dos de cada tres catalans defensen que les seleccions catalanes han de poder competir internacionalment. I, per tant, aquesta voluntat no és una qüestió ideològica, és una demanda transversal de la nostra societat, una demanda normal de qualsevol país normal, de qualsevol país que vol aspirar al màxim.

I, en aquesta línia, ens sentim profundament orgullosos i satisfets de l'acord al qual vam arribar amb el Govern de la Generalitat per a la creació de l'Oficina de les Seleccions Catalanes, amb l'objectiu de promoure la projecció i també el reconeixement internacional de l'esport català i de les federacions esportives catalanes. No només això, sinó que, a més a més, reconeixem i també posem en relleu el que aprova aquesta cambra, un consens existent també aquí en el Parlament de Catalunya, és que al debat de política general últim que vam celebrar es va aprovar una proposta per impulsar aquesta oficina i també per treballar per l'impuls de les seleccions esportives catalanes i per la seva projecció a nivell internacional, que va ser aprovada amb el vuitanta per cent d'aquesta cambra.

Per tant, quin és el problema que té el PP? Van en contra de la gran majoria d'aquesta cambra i de la nostra societat. No ens facin creure que no venen aquí a fer política i venen a parlar d'esport, o que no tenen ideologia, que se'ls veu molt clarament. I no només en aquesta proposta, sinó en moltes de les que fan, perquè voldrien desfer tot allò que ens defensa com a poble. Només saben prohibir, limitar,

eliminar, suprimir... Si l'esport català, com diem, amb la llengua catalana fan trontollar els fonaments del seu Estat, significa que han construït el seu Estat sobre l'esport català o sobre la nostra terra.

Altres territoris sense estat propi encara, com Gal·les o Escòcia, competeixen internacionalment amb normalitat. Per què aquí no? Què és el que els fa por? Què és el que els fa tanta al·lèrgia? Les seleccions catalanes no són una amenaça contra ningú, sinó l'expressió legítima de la nostra condició, també, de nació catalana, amb la màxima ambició, i també en l'esport. Volen que siguem imprescindibles, però invisibles.

I no facin trampa, tampoc, perquè venen aquí i contraposen que no s'ha d'invertir en les seleccions i sí que s'ha d'invertir en l'esport base. Els països normals ho fan tot: invertir en l'esport base, invertir en els equipaments, en els clubs, en les federacions i en la projecció també internacional. Perquè no demanem pas que no invertixin en les seleccions espanyoles, oi que no? Per tant, se'ls veu molt clarament per on van.

I, si volen, algun dia parlem, en aquest Parlament, dels reptes que també té el sector esportiu a nivell de Catalunya. Nosaltres no només en volem parlar, també demostrarem que ja hem fet i que volem seguir fent. Com quan, des de la passada legislatura, des del Govern d'Esquerra Republicana vam multiplicar per vuit els ajuts a clubs esportius o vam incrementar un seixanta-tres per cent els ajuts a les federacions, a més a més, activant les bestretes per poder començar les temporades amb garanties. O quan vam augmentar també un vint per cent els ajuts als consells esportius existents al nostre país, o vam quadruplicar els recursos per a l'esport femení i impulsar les inversions en els equipaments, amb una línia de subvencions que ja es va impulsar per als municipis de menys de dos mil habitants, per invertir en equipaments esportius d'aquells municipis, i amb una línia que vam deixar preparada, i que esperem que el Govern pugui impulsar al més aviat possible, per als municipis de més de dos mil habitants.

Per tant, s'ha fet i, evidentment, s'ha de seguir fent més pressupost, més recursos i més accions en pro de l'esport a Catalunya en general. Però, com els deia –i ara acaba, president–, aquesta no és una proposta que va en aquesta línia de reforçar l'esport català. No és una proposta esportiva. El PP, en podríem dir, no només té un problema amb les seleccions, té un problema amb Catalunya i amb tot allò que la representa.

Però mira, fixin-s'hi, des d'Esquerra Republicana, els republicans i les republicanes, els catalans i les catalanes, perquè hi ha molt consens, no renunciarem al nostre dret de ser presents al món ni a través de l'esport ni a través de cap àmbit. Perquè un país que no aposta pel seu talent, també l'esportiu, renunciï al seu futur i nosaltres no ho volem fer.

Per això avui diem «no» a aquesta moció que creiem que és regressiva, i «sí» al dret de les seleccions catalanes a competir internacionalment i «sí» a l'esport català, «sí» al futur d'un país que vol existir, competir i guanyar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidente. Señor consejero, el deporte no es simplemente actividad física, ocio o entretenimiento. El deporte es salud, es educación, es comunidad. Pero el deporte también es pertenencia, una herramienta clave para la cohesión social y una palanca imprescindible para la vertebración nacional. Con esta moción que hoy se somete a votación, abordamos una cuestión que para VOX entendemos fundamental: reforzar la práctica deportiva como motor de la unidad, del bienestar y de la fortaleza de todos los catalanes.

Como decía, el deporte es salud. El mundo moderno ha condenado a la sociedad al sedentarismo. Los oficios físicos han sido sustituidos por jornadas eternas frente a una pantalla. Nuestros niños, que deberían estar corriendo en los parques jugando al fútbol o construyendo cabañas, pasan horas atrapados entre la tecnología y entre la desconexión social que fomentan las dinámicas urbanas. Y eso tiene consecuencias que son realmente alarmantes. En el año 2023, el treinta y cuatro por ciento, es decir, 560.000 niños en Cataluña entre seis y doce años sufrían problemas de sobrepeso, un problema que afecta especialmente a las familias más humildes, donde las extraescolares o la asistencia a clubes deportivos son un lujo inalcanzable, ya sea por cuestiones económicas o por cuestiones horarias de organización de las familias.

Y no solo hablamos de salud física, sino que también hablamos de salud mental. El sedentarismo fomenta el aislamiento, la depresión, la falta de objetivos y, en los casos más trágicos, tiene una relación directa con el suicidio, que se ha convertido ya en la primera causa de muerte entre los jóvenes. Por lo tanto, es urgente devolver el deporte a las aulas, a los barrios, a los pueblos. Necesitamos que cada rincón de Cataluña tenga acceso a instalaciones modernas y a actividades asequibles, porque el deporte no solo construye cuerpos sanos, que lo hace, sino también mentes fuertes y equilibradas, capaces de enfrentarse a los retos que nos presenta la vida con determinación y con esperanza.

Pero el deporte no solo es una cuestión de salud individual, también es una cuestión colectiva. Es un catalizador de valores sociales. Cuando un niño se pone la camiseta de su equipo, de su barrio, de su pueblo, deja de importar su clase social y sus diferencias. En ese momento adquiere el sentido de pertenencia. El deporte enseña el respeto, esfuerzo, sacrificio, trabajo en equipo. Y estos son los valores que forjan sociedades fuertes y unidas.

Y aquí quiero ser muy claro. El deporte no es solo una herramienta de cohesión social, sino también una palanca para la vertebración nacional. Cuando la selección española de fútbol ganó la Eurocopa, España entera salió a la calle, de Girona a Cádiz, de Barcelona a Madrid. La emoción era compartida. Y en Cataluña, asociaciones como Barcelona con la Selección organizaron jornadas deportivas que sacaron a la calle a cientos de jóvenes de todo tipo, unidos bajo unos mismos colores, bajo una misma bandera.

Y esto, señores diputados, es lo que los separatistas no pueden soportar, que los jóvenes (*alguns aplaudiments*) de Girona, de Barcelona, de Tarragona, de Lérida se emocionen, vibren y celebren con la selección nacional, con la bandera de España. Ese gol, ese triunfo, incluso esa derrota, no pertenecen a una parte del territorio, sino que son orgullo de toda la nación.

Por eso es inadmisibles que se utilice el deporte para dividirnos. Los deportistas no compiten para hacerles a ustedes la campaña electoral ni para fomentar determinados intereses políticos. No podemos, por eso, aceptar de ninguna forma que se desvíen recursos públicos a la internacionalización política de las selecciones catalanas, sobre todo mientras los clubes muchas veces luchan por sobrevivir, por la falta de ejecución presupuestaria de este y de los pasados gobiernos.

Por ello, la prioridad debe ser clara: modernizar las instalaciones, apoyar a los clubes deportistas de base, garantizar que tengan lo necesario para desarrollar su talento. Y permítanme un ejemplo. Dos jóvenes catalanas ganaron recientemente las medallas de oro y de bronce en patinaje. ¿Saben cómo llegaron a la competición que se celebró en Colombia? Pagándose ellas solas el pasaje de avión. ¿Y saben qué ocurrió cuando regresaron? Que tuvieron que entregar los uniformes con los que habían competido con nuestro país. Esto es inaceptable; que nuestros deportistas –que son orgullo de Cataluña, sí, y también de España– tengan que pasar por humillaciones como esta es una vergüenza que no debe repetirse.

Por eso desde VOX decimos que sí al deporte como motor de unidad, de salud, de orgullo nacional; un deporte que no divida, que una; un deporte que sea accesible

para todos los catalanes, vivan donde vivan; un deporte que inspire, que fortalezca y que nos recuerde que Cataluña también participa en esta gran nación con sus estu-
pendos deportistas.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, conselleres... Avui el PP ens fa una proposta que, lluny de respondre a criteris tècnics o a una avaluació objectiva de l'impacte i la rellevància de la competició esportiva, el que prioritza és la presència de la selecció espanyola com a element determinant, oblidant la transcendència inherent a l'esdeveniment en si mateix només pel fet de contraposar-la. Aquesta proposta evidencia una manca d'autonomia en la definició de les prioritats esportives catalanes i revela una dependència simbòlica respecte a estructures esportives estatals.

Serà important, tal com deixàvem ja entreveure en la Comissió d'Esports del mes de setembre, replantejar els criteris que vertebrin la política esportiva catalana, impulsant una estratègia pròpia que ubiqui en primer terme la projecció internacional de l'esport català i la promoció de les seves seleccions. Per tant, el que cal és que el Parlament abordi la qüestió des d'una dimensió estratègica, analitzant les oportunitats de Catalunya per acollir i participar en competicions internacionals de primer nivell, amb independència de la presència o no de la selecció espanyola.

L'objectiu ha de ser situar l'esport català a l'elit mundial aprofitant el seu potencial per a la generació d'un impacte econòmic positiu, la creació de riquesa i la projecció d'una imatge de país dinàmic, innovador i cohesionat. En definitiva, la participació de la selecció espanyola no pot constituir un criteri exclusiu ni determinant en la decisió d'acollir esdeveniments esportius a Catalunya. Cal aspirar a organitzar i participar en les competicions més prestigioses amb la finalitat de maximitzar el seu retorn esportiu, econòmic i social, i contribuir així al desenvolupament d'un model esportiu propi basat en l'excel·lència, la innovació i la sostenibilitat.

Que el Baix Llobregat sigui seu del mundial de futbol del 2030, Cornellà i el Prat, és un exemple de que un esdeveniment com aquest no pot estar subrogat a la presència d'una o altra selecció o, *a sensu contrario*, la Ryder cup. De la mateixa manera, considerem que la voluntat d'internacionalitzar les seleccions catalanes neix del desig de representar l'esport català en l'àmbit esportiu internacional, generant oportunitats per a les esportistes catalanes i projectant així una imatge positiva de Catalunya al món. Renunciar a aquesta oficina és renunciar també a aquestes oportunitats.

I en la mateixa situació trobem el fet de deixar de subvencionar la plataforma Pro Seleccions Catalanes. Amb aquesta mesura, el PP vol silenciar i deslegitimar les veus que defensen la internacionalització de les seleccions catalanes. És la seva manera de criminalitzar la dissidència i atacar la llibertat d'expressió. La impossibilitat de Catalunya de competir en l'àmbit internacional constitueix, doncs, una anomalia que només es pot entendre des d'una perspectiva política centralista i uniformitzadora que nega la pluralitat nacional i cultural de l'Estat espanyol. La participació de Catalunya amb seleccions pròpies no va en detriment de ningú, sinó que enriqueix el panorama esportiu internacional i contribueix a la normalització d'un fet que ja és una realitat a molts altres països amb estructures plurinacionals. Es tracta, en definitiva, de fer justícia i de permetre que Catalunya, amb la seva tradició esportiva, pugui competir al màxim nivell possible.

En conclusió, la moció del PP representa una ingerència a l'autonomia esportiva catalana i un atac directe als principis plurinacionals. Des d'una perspectiva progressista, cal defensar el dret a la internacionalització de l'esport català, la llibertat

d'expressió i la capacitat de la societat civil per organitzar-se i defensar els seus propis interessos. L'esport ha de ser una eina de cohesió social i cal denunciar la seva instrumentalització. L'esport no hauria de ser utilitzat com a eina política per imposar una identitat nacional. Aquesta moció utilitza l'esport per promoure un sentiment d'espanyolitat, obviant la pluralitat i la diversitat de l'Estat espanyol i la realitat de Catalunya.

D'altra banda, pel que fa a les deduccions fiscals, creiem que tenen una eficiència més que dubtosa. No està demostrat que les deduccions fiscals siguin una eina capaç per promoure la pràctica esportiva. En aquest sentit, podrien proposar alternatives com la inversió en instal·lacions esportives públiques de la mà del món local –i per això votarem a favor del punt 7–; prioritzar l'esport de base; fomentar l'esport inclussiu promovent la pràctica esportiva entre col·lectius tradicionalment marginats, com ara persones amb discapacitat o persones migrants; impulsar decididament l'esport femení per augmentar la presència, visibilitat i reconeixement de les dones a tots els nivells: a la gestió de les entitats esportives, al lideratge i les professions esportives, a la creació de referents i a la promoció d'espais segurs per a la pràctica esportiva femenina.

En definitiva, com he dit, l'esport ha de ser una eina de cohesió social, no un instrument partidari i partidista de la política cunyadista popular. I, en tot cas, deu saber molt greu per a segons quines persones veure com «la Roja» celebra els seus èxits de la mà dels gols, per exemple, de Lamine Yamal o de Nico Williams.

Moltes gràcies a tothom.

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies president. Doncs aquesta moció del Partit Popular diferencia tres grans blocs. El primer, acabar amb les seleccions catalanes. El segon, promoure més macroesdeveniments esportius. I el tercer, que seria facilitar o promoure la pràctica esportiva per part del conjunt de la població.

Començo per la tercera, que és amb la que podem trobar punts en comú. Votarem a favor del darrer punt perquè..., sí, perquè cal millorar les instal·lacions esportives. Ens abstindrem en el sisè punt, perquè és inconcret. Nosaltres ja entenem que els clubs i les federacions necessiten finançament, però si vostès parlen d'incrementar el finançament, pensem que aquest ha d'anar destinat als municipis perquè el puguin repartir en el conjunt d'activitats extraescolars esportives, que són les que arriben al conjunt de la població, especialment a la canalla, que són els que ens permeten transmetre els valors que nosaltres pensem que són interessants, que no són només els de la competició, i, a més a més, que ens permet fer activitats inclusives.

I després votarem en contra del cinquè punt, perquè nosaltres som més partidàries de garantir la gratuïtat d'aquells serveis per a aquelles persones que els necessiten que no pas d'anar incidint via rebaixa d'impostos. Mirin, nosaltres pensem que l'accés a la pràctica esportiva per a gent que té una prescripció mèdica ha de ser gratuïta. Però aquí sempre xocarem amb vostès. L'accés als serveis públics requereix un finançament que hem d'aconseguir via repartiment de la riquesa, amb impostos a les grans fortunes, a les grans empreses, com, per exemple, el que es va votar ahir. I vostès, doncs, hi estan sempre sempre sempre en contra.

Respecte als altres punts de les dos altres qüestions, doncs, lògicament, votarem en contra de tots. I ja l'hi han dit, però jo ho repeteixo: si us plau, no preguin la gent per idiota, vull dir, evidentment que hi ha ideologia, està impregnada d'ideologia –la seva–, una ideologia totalment supremacista. Sí, nosaltres tenim la nostra ideologia, però no ens n'amaguem. No fem veure que és una cosa totalment asèptica, neutral.

No sé, vull dir que estan parlant de carregar-se la nostra selecció, que estan parlant de promoure macroesdeveniments que només tenen per objectiu enriquir aquests: les elits econòmiques, les grans fortunes. No se n'amaguin, és la seva ideologia, defensen-la.

I, evidentment, nosaltres no podem votar a favor de promoure competicions de la selecció espanyola, no només perquè no és la nostra, perquè no és el nostre himne, sinó perquè és una selecció que representa un estat, l'Estat espanyol, que és que t'obliga a participar, vulguis o no, a la seva selecció. De fet, a l'article 47 de la llei de l'esport s'afirma precisament això: «És obligació dels esportistes federats assistir a les convocatòries de les seleccions nacionals per a la participació en competicions internacionals o per a la seva preparació.» Tenim el cas de l'Oleguer Presas, a qui no van arribar a sancionar perquè el van obligar a disfressar-se amb el xandall de la selecció i participar, doncs, en un entrenament i després va poder marxar. Però és que, a més a més, és un estat, estem parlant d'un estat que ens nega el dret a ser representats per la nostra pròpia selecció. Per tant, lògicament, no votarem a favor de promoure una selecció d'un estat que ens nega el dret a tenir la nostra pròpia selecció.

I, per tant, aprofitem per reiterar tot el nostre suport a les seleccions esportives catalanes, a les seleccions catalanes. L'oficialitat de les nostres seleccions és una reivindicació legítima i necessària. El nostre poble, la nostra nació té dret a representar els seus equips en l'àmbit internacional, malgrat que actualment parlem només del principat. I, per tant, a tot el que té a veure amb aquesta defensa aferriada de la seva nació en un moment en el que ens continuen negant el nostre dret a existir i autodeterminar-nos, doncs, hi votarem totalment en contra.

I, després, hi ha tota la qüestió dels macroprojectes. Aquí reiterem el nostre rebuig a l'agenda de macroesdeveniments esportius, que només serveixen perquè uns quants s'enriqueixin a costa dels recursos públics; macroesdeveniments que no tenen a veure amb promoure l'esport de base i accessible per a tothom, que no beneficien la majoria de la població i que formen part d'un model basat en la turistificació massiva, en el monocultiu turístic i aguditza la crisi climàtica.

Podem posar com a exemple els jocs olímpics del Pirineu, plantejats en un context d'emergència climàtica, que és una total irresponsabilitat. Podem posar com a exemple la *Ryder cup*, que el consum de recursos hídrics, especulació urbanística... O l'exemple de la copa Amèrica, que tant els hi agrada: un gran frau, regat amb 58 milions d'euros públics –80 milions, segons les entitats–, basat en dades..., un esdeveniment regat amb diners públics en base a dades totalment falsejades, que només tenien un interès especulatiu, i que no va convèncer ni els veïns, no va convèncer els propis promotors, que han dit que o ho financen de manera privada o això és insostenible, i que, a més a més, ens ha costat una morterada: només la inauguració, 2,5 milions d'euros; 62.500 euros el minut, només la inauguració.

I, mirin, volem recordar que és vergonyós que aquest Parlament votés en contra que la sindicatura investigués tot aquest falsejament de dades. I ho van fer vostès, juntament amb el PSC i amb Junts per Catalunya.

El president

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Moltes d'entre tres mil i trenta mil euros per a aquells catalans que es neguin a competir i a ofrenar victòries o compartir derrotes amb les federacions de l'Estat espanyol. Un càstig exemplar que en el marc europeu només apliquen Espanya i Xipre; són capdavanters en repressió.

Aliança Catalana advoca per la plena oficialitat de les seleccions catalanes, perquè tots els esportistes catalans que ho desitgin puguin competir sota el seu paraigua, sense sancions. No seríem capdavanters, certament, perquè ja hi ha altres

nacions sense estat que competeixen amb seleccions nacionals pròpies: Escòcia, Gal·les... En realitat ens és igual ser els primers o els darrers, però volem ser-hi.

Com deuen comprendre, no som favorables a promocionar federacions estrangeres que priven centenars de catalans d'identificar-se públicament i internacionalment amb l'himne i la bandera pròpia. Catalunya té un potencial esportiu impressionant que l'Estat espanyol saqueja a conveniència per atribuir-se com a propis mèrits i èxits que no li pertocuen.

Cada cap de setmana milers d'infants, adolescents i pares circulen per la geografia catalana i participen en competicions esportives diverses. Cada vila i ciutat batalla per mantenir vius els seus clubs i ben dotats els seus equipaments. I fan miracles. Perquè en un context on les subvencions públiques són insuficients o inexistents i on els patrocinadors cada cop costen més de convèncer, mantenir-se actiu esdevé gairebé una gesta. Aquí és on cal la intervenció de les institucions. Aquí és on cal invertir els recursos i esmerçar els esforços.

Però l'espanyolisme això no ho entén. En comptes de socórrer els clubs i entitats esportives, tant les professionals com les amateurs, el Govern espanyol es dedica a facturar-los les quotes de seguretat social per a entrenadors i col·laboradors que altruïstament dediquen hores a formar nous talents; una càrrega que amb prou feines poden assumir.

Privar el món de sentir *Els segadors* i de contemplar les quatre barres dalt del podi no impedirà que el nostre poble continuï exigint allò que per dret li pertoca. Catalunya és la nació dels nostres avantpassats i serà l'estat dels nostres fills, peti qui peti i s'hi oposi qui s'hi oposi.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Mesa, consellers, consellera, diputats, diputades, treballadors i treballadores, bona tarda a tothom. L'esport és una eina fonamental per a la cohesió social, el benestar físic i mental i la projecció internacional de Catalunya. Per això és essencial plantejar-nos diverses qüestions clau de les que es parla en aquesta ocasió. Els punts que fan referència a les seleccions esportives, tant espanyoles com catalanes, posen l'accent en la resta. «Resta» com a signe matemàtic; és a dir, posen l'accent en l'exclusió. I les eleccions donen visibilitat i fomenten l'esport i el turisme esportiu, que és un dels punts a potenciar des de la nova conselleria. I nosaltres, des del Grup Socialistes i Units per Avançar, com a grup que donem suport al Govern, estem a favor de totes les seleccions i de que els nostres esportistes puguin accedir a aquestes.

Catalunya és una terra amb una rica tradició esportiva i amb esportistes d'alt nivell que ens representen arreu del món. És natural que molts d'aquests atletes vulguin competir sota la bandera catalana, per reforçar la identitat pròpia i projectar el talent esportiu del país a escala internacional. Alhora, és innegable que la selecció espanyola ofereix un marc competitiu de gran visibilitat que també beneficia els nostres esportistes. Fer compatibles ambdues seleccions no ha de ser vist com una divisió, sinó com una oportunitat d'enriquir el nostre patrimoni esportiu.

I concretem aquesta compatibilitat en quatre punts fonamentals. El primer seria la diversificació de l'oportunitat esportiva, que això suposarà més espais de representació. La coexistència de dues seleccions permet que més esportistes puguin competir en esdeveniments internacionals, ampliant les seves oportunitats.

Segon: comptar amb una selecció catalana permet destacar la identitat pròpia, projectar el talent del territori i promoure una imatge positiva de Catalunya arreu del món.

Tercer: reconèixer la realitat plurinacional i pluricultural fomenta la convivència i el respecte entre les diferents identitats. Lluny de dividir, aquesta coexistència, pot

ser un exemple de col·laboració entre diferents sensibilitats, demostrant que es poden sumar esforços i garantir que esportistes amb diferents sentiments d'identitat nacional se sentin representats, evitant exclusions.

I quart: és evident que comportarà beneficis econòmics i d'infraestructures, perquè hi haurà més esdeveniments esportius al territori que faran més dinàmica l'economia local.

En definitiva, permetre que funcionin al mateix temps les seleccions esportives és una aposta per la diversitat, la inclusió i el progrés. La convivència és possible quan prevalen el respecte i els valors de cooperació. Una societat avançada és aquella capaç d'integrar les seves diferències en benefici de tothom.

La moció també fa referència a grans esdeveniments esportius, i nosaltres estem convençuts que aquests poden ser molt positius si respecten tres eixos fonamentals, que són: el retorn econòmic, un retorn social i que siguin, sobretot, sostenibles. És imprescindible que aquests esdeveniments generin un creixement econòmic real per a la ciutat que l'acull, que donin vida a sectors com el turisme, la restauració i el comerç local. No es tracta només de portar un espectacle esportiu, sinó de garantir que aquest deixi un retorn tangible.

Respecte al retorn social, els grans esdeveniments esportius han de fomentar la pràctica esportiva entre la població i, alhora, han de ser una oportunitat per crear llocs de treball, tant en la preparació com en la gestió de l'esdeveniment. No han d'arribar i marxar; cal que deixin una empremta positiva i duradora en el teixit social.

I, finalment, creiem fermament en la necessitat que siguin respectuosos amb el medi ambient. Només així podrem garantir que l'esport contribueixi a la preservació del nostre entorn, sense comprometre els recursos naturals del nostre territori.

La moció també parla d'incrementar el pressupost destinat a l'activitat física i l'esport. Invertir més en activitat física és una aposta segura per a la salut, el benestar i el futur del nostre país. L'esport és molt més que competició: és educació, és inclusió social i és desenvolupament econòmic. En aquest sentit, la nova conselleria és una esperança per posar en ordre i poder cohesionar totes les polítiques relacionades amb l'esport i l'activitat física, amb un increment pressupostari que ha de repercutir de forma positiva en el suport als clubs i entitats locals, que són la base de l'estructura esportiva del país, en la millora d'infraestructures i en la programació de programes d'esport escolar perquè ningú quedi fora de la pràctica esportiva.

Com a societat hem de reconèixer el valor transformador de l'esport i l'activitat física. Hem de garantir que tothom hi tingui accés. Només així podrem construir una Catalunya més sana, inclusiva i competitiva a escala global. I és per això que ens han votat i és per això que treballarem, senyors del PP.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'habitatge

302-00026/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, com la moció suposo que tots els grups l'han llegit, vaig a explicar-los una altra cosa que potser no han pogut veure aquests dies. Llargues cues per llogar un pis

de menys de mil euros a Gràcia. La immobiliària va anunciar l'habitatge a Idealista i va convocar tots els interessats a la mateixa franja horària. El pis té cinquanta metres quadrats i tres habitacions i es lloga per 923 euros al mes. La fórmula de visita oberta va generar caos a l'edifici i el treballador de l'agència va optar per cantar en veu alta els papers requerits, com ara les últimes nòmines o el contracte de feina. El pis encara està a mig reformar. S'ha ensenyat sense llum ni al menjador ni a dues habitacions, perquè la instal·lació elèctrica no està llesta i no hi entra llum natural.

Crec que estaria bé que per pensar en aquesta moció, per pensar què votarem avui, s'imaginessin un segon aquesta situació. S'imaginessin la competència descarada per aconseguir una cosa tan bàsica com casa teva. Mirar cada dia Idealista, Fotocasa, Habitacalia. Trobar un anunci d'un pis que no arriba als mil euros, anar allà i trobar-te amb una cua absoluta, i que s'hagi de cridar per demanar-te si portes la nòmina per poder aconseguir un lloc on viure.

A un parlament que s'ha posat tan nerviós simplement perquè havia dit que els lladres que més roben van amb «trajo» i corbata, no li sembla salvatge aquesta situació? No li sembla salvatge que haguem d'enfrontar-nos a cues per aconseguir un lloc una mica digne on viure? Perquè no em cal haver estat aquest dilluns en aquesta cua per saber què vol dir haver de fer cua i esperar, perquè moltíssima gent es passa la vida fent cua i esperant. Aquesta és la realitat de moltíssimes persones en la gimcana per viure que se'ns ha muntat en aquest país. Perquè no sabem quan hem de trucar per tenir hora al SEPE, intentant aconseguir una hora de cita; la cua esperant el teu torn per a l'atur, i veure que hi ha tanta i tanta gent que està fatal i preguntar-te si tu també estàs tan fatal. Perquè hi ha, a més, allà, més «segurates» que persones atenent-te. I les llistes d'espera al metge i l'angoixa de no saber què tens i no saber si entre tanta pressa els professionals podran trobar realment què et passa. I les llistes d'oposicions, per veure si aquest any sí que sí, de veritat, pots aconseguir la feina a prop de casa teva. O les entrevistes de feina, on ens torna a caure la realitat a sobre, on ets un número més en una llista infinita i, a més, si no agafes aquestes condicions, tranquil, que hi ha cent persones darrere teu. L'espera que et truquin, si sí o si no, perquè l'angoixa de no saber què passarà és «aplastant». Perquè la dreta en aquest país ens va retallar la sanitat i l'educació i se les va vendre al millor postor. Si no van vendre l'aire i no el van externalitzar va ser perquè no van trobar la manera.

I, per tant, l'únic que ens han deixat ara ja és esperar: esperar el tren, esperar la feina, esperar la cita del metge i ara també esperar a tenir un habitatge. La majoria vivim fent cua i esperant perquè hi hagi una petita minoria que pugui tenir passí VIP a la vida. Avui, que parlàvem de Port Aventura, suposo que s'ho poden imaginar. Perquè la vida és molt diferent si tens un passí VIP: un passí VIP per a l'escola privada, un passí VIP per al diploma del seu CEU San Pablo, un passí VIP per a la mútua i per a la sanitat, passí VIP per a les millors feines –que a vegades també es diuen portes giratòries– i, clar, passí VIP per a la casa, com l'àtic de luxe que li deien els empresaris a Ayuso no sabem a canvi de què, igual que no sabem qui és «M. Rajoy», perquè en aquest país no sabem gaire cosa. Perquè hi ha una minoria que hereta grans fortunes, patrimoni i un passí VIP que els val per a tot, al poble, la majoria, només ens queda la cua i l'espera i el mal d'esquena i el bruxisme de classe i l'ansietat de les nits; les cues de racionament dels aliments dels avis, les cues de l'atur dels pares, les nostres cues de la sanitat, de les «opos», de la feina, i ara, si no ho canviem des d'aquí, també les cues per tenir un lloc on viure.

I la pregunta és: què té aquest Parlament per oferir? Benaürats els que esperen, perquè ells seran recompensats? Benaürats els últims, perquè ells seran els primers? Esperar pels segles i els segles i amén? Esperar viure bé en un regne i un temps que mai és justament on ens trobem? Hi ha una minoria sobrerrepresentada en aquest Parlament, però avui tenim l'oportunitat de començar a acabar amb aquesta part de l'espera, començar a acabar amb la part d'aquesta angoixa, perquè mirar a Idealista buscant un cop de sort no sigui una rutina per a tanta i tanta gent; perquè fer negoci

amb les nostres cases ja no surti a compte, i perquè puguem viure als nostres barris i ciutats i no ens haguem de mudar cada cinc anys.

El president Illa va dir que no li tremolarien les cames per tocar els privilegis d'uns pocs. Doncs avui tenim l'oportunitat d'acabar amb el privilegi de fer un negoci salvatge amb una cosa tan essencial com és l'habitatge. Tenim l'oportunitat de començar a acabar amb el model hereu de les polítiques d'Aznar, de la bombolla immobiliària, del capital estranger jugant al Monopoly amb les nostres ciutats i amb el nostre país. I com? Doncs una cosa molt senzilla que han acostumat a fer sempre les esquerres, que és deixar de blindar el negoci de l'habitatge i començar a blindar l'habitatge com un dret; multant aquells que lloguen pisos en frau de llei per no haver de regular el preu i multant les plataformes digitals que els hi donen cobertura; sancionant els grans tenidors que no posen els pisos en lloguer per pressionar el mercat amb inspectors que assegurin que es compleix la llei i amb una campanya que ens informi dels nostres drets, perquè no pot ser que en aquest país sapiguem que *hacienda somos todos* però que no et poden apujar el lloguer per l'IPC; amb impostos per a aquells que compren estocs de pisos sencers, perquè a ningú li hauria de semblar bé que es comprin blocs sencers de pisos, perquè és obvi que ningú viu en tot un bloc; abaixant els preus del lloguer i fent que qui més pisos té més impostos hagi de pagar. Perquè si per als fons voltors i els grans tenidors el poble només som números, és important que aquest Parlament tingui clar que sàpiguen que són números que ja no els hi surten a compte. Aquesta és l'única manera de que l'habitatge deixi de ser un negoci.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Gràcies, diputada portaveu de la CUP en matèria d'habitatge. Bé, garantir el dret a l'habitatge com a dret fonamental és el repte que tenim aquest Parlament i tots els parlaments, en aquest cas el Parlament de Catalunya, i ha de ser i hauria de ser la prioritat absoluta del Govern de la Generalitat –aprofito també per saludar la consellera i els consellers que ens acompanyen. L'habitatge és la porta d'accés a tots els altres drets i és un pilar fonamental per garantir els drets de la ciutadania, i avui hem de reconèixer –ho hem de reconèixer– que aquest dret no és un dret que estigui garantit.

El dret a l'habitatge requereix moltes polítiques públiques. No hi ha una única política pública d'habitatge, sinó que hi han de confluïr unes quantes polítiques públiques en matèria d'habitatge. Malauradament, la Generalitat de Catalunya s'ha demostrat insuficient a l'hora d'abordar el repte de l'habitatge. Però nosaltres hem intentat esgotar totes les capacitats i competències de la Generalitat. I quan parlem de competències estem parlant d'aquells instruments que ens serveixen, que ens en dotem per poder donar resposta a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Però ens en falten unes quantes més, de competències. Per tant, faig una afirmació que no és menor: l'única manera de garantir el dret a l'habitatge és quan depèn únicament i exclusivament de Catalunya. Catalunya sempre s'ha avançat en les polítiques d'habitatge, i hauríem de tornar-nos a avançar en les polítiques d'habitatge, com hem fet en altres ocasions.

Per tal de garantir el dret a l'habitatge, en el meu entendre, cal que actuem en quatre eixos estratègics en el curt, en el mitjà i en el llarg termini. I aquests quatre eixos són, doncs, l'emergència residencial més immediata, ampliar el parc públic d'habitatge, garantir habitatges dignes –després en parlarem, d'habitatges dignes– i treure l'habitatge de la lògica del mercat. Avui la moció de la CUP va en aquesta

línia: treure l'habitatge de la lògica del mercat. I, per tant, és aquest paraigua normatiu que ha d'evitar que l'especular es converteixi en un dret, que és el que ha estat passant quan no s'ha fet res.

L'altre dia deia, també intervenint en una moció nostra, d'Esquerra Republicana, li deia al Govern –al Govern i al PSC– que han fet passes per reconèixer que l'habitatge és el repte, però n'han de fer unes quantes més. La moció de la CUP va en aquesta línia, però va també en la línia d'Esquerra Republicana quan plantejava, doncs, cobrir els forats de la llei estatal. La llei estatal no ens agrada –m'ho han sentit dir moltíssimes vegades–, però és l'instrument que tenim, perquè no en tenim un altre. Tenim una llei estatal de l'habitatge que va venir a suplir, foradada, la llei catalana, allà on nosaltres vam ser pioners, que és la llei de contenció de rendes. Però es va descuidar de coses que són bàsiques i prioritàries, com és un procediment sancionador. Perquè, clar, ara, no aplicar la llei de contenció de rendes, escapolir-se de la llei utilitzant mecanismes varis en frau de llei i que, per tant, és fer allò que no s'espera d'un ciutadà o ciutadana exemplar..., doncs no passa res.

Per tant, les esmenes que nosaltres hem plantejat a la CUP, onze esmenes, que n'han acceptat nou i una l'hem transaccionat, venen a millorar aquest text i venen també en la línia d'Esquerra Republicana cada vegada que hem plantejat interpel·lacions i mocions i modificacions legislatives en matèria d'habitatge. I venen també a començar a caminar en una línia determinada: que a aquells que compren per acumular i especular, doncs, els hi hauríem de dir alguna cosa. I legislativament vol dir que hem de fer coses. I el Parlament de Catalunya ha de ser i ha de tornar a ser pioner, perquè quan l'Estat no legisla i en té l'obligació... Catalunya té competències que les pot desplegar al màxim, i si l'Estat considera que ha de legislar, que faci llei de bases, que no envaeixi competències i que faci allò que toca fer i que fa anys i panys que no fa.

Per tant, ja saben la CUP que en gran part donarem suport a la majoria de les seves posicions en la moció, tot i que en alguna no ho farem, perquè també hi ha una part de toc de realitat. Tenim una llei que s'ha d'aplicar, però hem de defensar també a tot arreu i obligar l'Estat i el Govern de l'Estat, doncs, que aplique l'índex de referència de preus català, que és el més curós, és el que permet que abaixin encara més el preu del lloguer i és el que reequilibrarà de veritat el mercat de lloguer.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. També, per defensar les esmenes presentades, és el torn ara del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Consellera, consellers, molt bona tarda a tothom. Voldria, en primer lloc, posar en valor en aquest Parlament les interpel·lacions d'habitatge i, per tant, donar les gràcies a la Candidatura d'Unitat Popular per haver portat aquesta avui. És important que parlem d'habitatge constantment. És més, jo diria que és imprescindible, perquè, com tots ja hem anat dient –fa molts mesos que ho diem, fa anys que ho diem– en multitud d'ocasions, és un dels principals problemes de la ciutadania, si no el primer problema que té avui en dia: l'accés a l'habitatge. L'accés a un habitatge assequible; a un habitatge assequible, digne i adequat. I tenim, doncs, avui també l'oportunitat per explicar-nos, per explicar-nos tots, i també d'escoltar-nos. Molt important, que ens escoltem els uns als altres. Diputades i diputats, escoltem el que diuen els altres grups. On estem, cada grup? On som cadascú? Jo crec que avui, després, tindrem oportunitat de veure també on estem cadascú.

I tenim l'oportunitat de debatre. Debatre és important. Quan es debat, quan intentem contraposar les nostres posicions, aportem dades, aportem tesis, exposant, doncs, les diferents visions que tenim cadascú. Avui segur que en serem testimonis,

d'això, també. I podem fer propostes, tots els grups les podem fer, el Govern també. El Govern té l'oportunitat d'explicar quin és el seu rumb, quin és el camí que s'ha marcat i quin camí s'està seguint.

Un camí, diputades de la CUP, que, parlant concretament d'habitatge, ja veiem que no els agrada, el camí que té decidit el Govern. En la seva interpellació de fa quinze dies, diputada, ja va qüestionar el que, segons vostè, era la proposta estrella del Govern, que era la construcció de cinquanta mil habitatges amb data 2030. Entenem, doncs, que pensin que..., entenc que pensen que no cal construir habitatges. Però des del nostre grup pensem que estan totalment equivocats en que no cal construir habitatges, perquè les dades demogràfiques i les dades que tenim sobre la taula ens mostren que en els pròxims anys ens farà falta ocupar tots els habitatges buits que hi hagin, però també ens farà falta que hi hagi molt més habitatge per donar sortida a totes aquelles llars que es formaran. I això, diputades, no es fa de la nit al dia. Necessita una planificació.

Doncs, diputades de la CUP, no els deu estranyar que els digui que entre vostès i nosaltres..., el que representen vostès i el que representem nosaltres doncs és diferent. No tenim la mateixa visió de país, no tenim el mateix model de societat, diferim en moltes qüestions. Però també els hi haig de dir que és cert que estem aquí, tant vostès com nosaltres, per treballar i per contribuir a fer un país millor, on es respectin els drets de tota la ciutadania. I estic segura, diputada Laure, que podrem treballar plegades, com ho hem fet, encara que hagi sigut en un curt termini de temps, per escoltar-nos, debatre i trobar punts d'acord –n'estic segura.

Quant a la moció que avui ens ocupa, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hem presentat nou esmenes. Alguna ha estat desestimada, alguna ha estat acceptada, altres les hem transaccionat, inclús una amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, en tot cas, voldria agrair la predisposició de la diputada Laure Vega. I cregui'm que, per poder plantejar mesures realment efectives, diputada, cal l'aportació de tots els actors; no ho oblidí, això: de tots els actors. Tothom serà important en aquest debat.

Són moltes les qüestions que intervenen en l'àmbit de l'habitatge i diverses les qüestions que aborda la moció en què s'està treballant. I que també li haig de dir, no faltant a la veritat, que són moltes les qüestions que s'estan treballant des del Govern, però que no és des d'ara: també hem recollit molta feina de la que estava fent el Govern d'Esquerra Republicana. I el que plantegen en la moció..., doncs hi ha molt del treball que ja s'està fent i que recollíem de l'anterior Govern. I cregui'm quan li dic que, des del Grup Socialistes, donant suport al Govern de la Generalitat es compliran tots aquells acords que van permetre la investidura del president Illa, aquells acords que tenien molta matèria en habitatge i que van ser acords amb el Grup de Comuns i d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, bona tarda a tothom. Bé, des de Junts per Catalunya ja els hi avancem que votarem en contra de la moció que presenta la CUP per molts motius, però el principal és que les propostes que presenten no solucionen de cap manera el problema de l'habitatge, més aviat el que fan és complicar-lo. Les receptes de la CUP, les propostes d'aquesta moció estan basades en apriorismes ideològics. L'únic punt en què estem d'acord és en reconèixer les competències exclusives en matèria d'habitatge de la Generalitat; però és l'únic punt.

Si analitzem el text de la moció constataran una abundància de paraules com «denunciar», «sancionar», «desincentivar», «suspendre», «prohibir»... En un lèxic

així trobem poques solucions edificants, mai millor dit. Realment vostès creuen que tot això que plantegen és viable? De debò que creuen que servirà per ampliar l'oferta d'habitatge? Defensen un model que s'ha comprovat que és un fracàs –un fracàs molt gros. Demanen una taula amb els agents socials. El que necessitem és un gran acord de país que superi les alternances polítiques i on, juntament amb els agents socials, hi sigui també representat el món privat. Sense la col·laboració no podrem millorar aquesta situació. Tots hem vist, a més, propostes similars que han creat en aquests darrers temps un problema d'una inseguretat jurídica que impedeix que els propietaris, que són part de la solució, en vulguin formar part.

Per altra banda, en aquesta moció no veiem enlloc la preocupació sobre la necessitat de la disminució de la burocràcia; al revés, vostès aquí l'amplifiquen: normes, normes i més normes que no tenen un impacte efectiu en la creació dels seus habitatges.

Des de Junts tenim molt clar quines són les mesures concretes que cal endegar. La primera d'elles és l'ampliació del parc públic d'habitatge. Som a la cua d'Europa. A Catalunya tenim un 1,7 per cent d'habitatge públic, mentre que a Europa la mitjana és d'un nou per cent. Creiem, també, fermament que l'habitatge és un pilar de l'estat del benestar, com ho són l'educació i la salut, i això requereix legislació i polítiques en gran, lluny d'aquests debats purament ideològics on es pretén posar pressió i estigmatitzar els petits propietaris.

Cal retornar a la construcció d'habitatges d'iniciativa pública per garantir l'habitatge digne i assequible. I cal també posar focus en el finançament. Miri, nosaltres proposem 2.000 milions d'euros de partides per a ajuts d'habitatge i 1.000 milions d'euros per al finançament.

Del traspàs d'immobles de la Sareb de Catalunya no en direm res. Des de Junts ho hem reclamat, ho hem exigit de manera continuada. Per això hem presentat a Madrid una iniciativa on exigim que la Generalitat i les administracions locals tinguin la titularitat d'aquests immobles. Estem parlant de tretze mil habitatges disponibles de manera immediata, i de tres mil solars residencials i dotacionals on les administracions catalanes podrien aixecar i construir habitatge social. I vostès no en diuen res, d'això, oi?

Junts hem presentat també una bateria de mesures específiques i concretes en seu parlamentària, dues proposicions de llei, una sobre l'habitatge turístic i una altra per modificar la legislació i regular el lloguer de temporada i l'arrendament d'habitatges. També hem impulsat la creació d'una ponència parlamentària conjunta per a elaborar la llei d'habitatge de Catalunya.

En conseqüència, realment coincidim en la diagnosi, però no en les solucions, perquè partim de models absolutament contraposats. Les seves receptes ja saben que no funcionen, s'ha comprovat que no funcionen. A nosaltres el que realment ens sorprèn és que un partit que diu que és d'esquerres, que el seu fonament recau en la fortalesa de l'estat del benestar, vulgui fer caure tota la solució del dret fonamental de l'habitatge en els propietaris, quan la solució hauria d'estar per l'Administració pública.

Cal afrontar el problema des de l'arrel, cal impulsar el debat. Hem de seure, hem de parlar des del rigor, la necessitat també de posar en comú i de remar de manera conjunta, perquè els joves, i també els no tan joves, es mereixen que ens posem a treballar d'una manera resolutiva i eficient per tal de que l'habitatge no sigui un luxe, sinó un dret garantit.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya i té la paraula la diputada Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyores i senyors diputats, l'exposició que ens ha fet el grup de la CUP en aquest moment ens ha demostrat que viu en un deliri

d'esquerra radical que no té res a veure amb el que és la realitat. I aquesta irrealitat que avui ens ha plasmat, donant a entendre que tothom que té un pis o un habitatge està especulant, és una realitat contrària al que diuen tots els estudis i el que està dient tota la informació.

Jo aquest matí en la meua intervenció he deixat molt clar que a Catalunya, i especialment a tota l'àrea metropolitana de Barcelona, que és on es concentra el principal problema d'accés a l'habitatge, el 76,4 dels titulars d'habitatge solament tenen un habitatge, i els que en tenen cinc o més només són el 4,5 per cent del total. Aquesta és la realitat. El que passa, que vostès viuen en el seu món i no els interessa, suposo, res la realitat, perquè ignoren absolutament a tots els que han de proveir d'habitatge perquè precisament hi puguin haver lloguers. Sense la iniciativa privada, sense els propietaris privats –la majoria són petits propietaris– no hi pot haver cap tipus de lloguer, perquè la iniciativa pública no arriba al dos per cent i, per tant, estan disposant dels pisos dels privats per fer una política d'habitatge sense comptar amb ells.

Vostès no volen accedir ni facilitar l'accés a l'habitatge; vostès el que volen és acabar amb el propietari privat i volen anar en contra de la propietat privada. Aquesta és la seva voluntat. I només des d'aquesta perspectiva podem arribar a entendre les barbaritats i les visions tan arbitràries i incongruents que estan presentant en aquesta proposta.

Perquè, veritablement, vostès proposen solucions sense comptar amb la part que ho ha de resoldre. Vostès estan proposant intervenir el mercat encara més quan la intervenció que s'està fent està enfonsant l'oferta. Si s'enfonsa l'oferta, no hi haurà possibilitat d'accedir a un habitatge. Per tant, busquen perseguir en comptes d'incentivar, busquen castigar en comptes d'afavorir. I aquesta és una proposta que és absolutament contrària al que es necessita a Catalunya. I després, encara que ja s'ha enfonsat el mercat de lloguer estable, perquè l'intervencionisme està enfonsant el mercat, ara volen també enfonsar el mercat de temporada.

Jo aquest matí ho he explicat i la consellera, després, m'ha fet una intervenció, suposo que perquè no he tingut temps d'explicar-me amb la claredat que requeria. A veure, el lloguer de temporada no és un frau, el que és un frau és concatenar lloguers de temporada i sumar-los com si en fos un de temporal. Però que un titular d'un pis tingui un lloguer fix i que, per les condicions del mercat que vostès creen a l'hora d'intervindre, decideix retirar-lo i posar-lo a lloguer de temporada a uns altres perfils de persones, naturalment no fixes, sinó..., perquè són estudiants, perquè..., hi tenen tot el seu dret i no és un frau de llei. Fraude de llei és burlar una llei quan tens l'obligació de fer alguna cosa, però en aquest cas tens la llibertat, al teu pis, de fer el que tu consideris.

I és el que està passant. I per això està augmentant un cinquanta per cent el lloguer de temporada, perquè vostès estan asfixiant el propietari normal que vol estabilitat per garantir també el dret dels llogaters. És que s'han d'equilibrar aquests dos drets i el desequilibri fa que caigui l'oferta. I aquesta és la situació. I, per tant, el lloguer de temporada, que és un lloguer que a Barcelona i moltes ciutats es necessita perquè hi han escoles de negoci, hi han universitats que requereixen un lloguer temporal, resulta que ara si se'l carreguen també indirectament perjudicaran tot aquest sector.

Per tant, el Grup Popular què diu? Escolti'm una cosa, avui en dia hi ha l'oferta i la demanda, que és lo que regeix en el món. Quan no hi ha oferta i quan hi ha molta demanda, pugen els preus i vostès intervenen. I la petita millora de reducció de preus que aconsegueixen amb aquesta mesura no compensa tot el mal que estan causant dins de tot el que és l'oferta. I des d'aquesta perspectiva, el Partit Popular votarem en contra de tota la moció, perquè, escolti'm, el pilar sobre el que es sustenta aquesta moció és contrari al que avui en dia es necessita.

I, per tant, vostès aquí estan fent una persecució a la iniciativa privada, que són els que han de donar solució al problema d'habitatge. Perquè si no posen els seus

pisos a disposició de que es puguin llogar, ja em dirà vostè on anirà la gent, si la iniciativa pública no arriba. I per molt que vulguin construir, fins a tres o quatre anys no tindrem cap construcció feta, com a mínim. Tant de bo pugui ser menys, però la realitat és aquesta. I avui en dia el que hem de donar és una solució ràpida, una solució àgil, i el que han de fer és que els privats confiïn en el sistema perquè puguin posar el seu pis a disposició de la gent que el vol llogar i que tenen tot el dret de tenir aquesta estabilitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, bona tarda. Bé, els diputats de la CUP..., les seves propostes són una mostra més de la seva incapacitat per entendre què ha passat i què està passant a Catalunya en matèria d'habitatge. De fet, les mesures que ens presenten no van al problema de fons, que és la falta d'habitatge, no s'enfoquen a fomentar la construcció de noves llars ni a crear un entorn que sigui favorable, no?, per tal de que se'n puguin crear de noves. De fet, vostès s'estimen més optar per limitar l'accés a l'habitatge i per més intervenció que mai.

El que ens presenten té una càrrega ideològica important, una càrrega ideològica més que rebutja la col·laboració del sector privat, marginant així els agents immobiliaris com si fossin culpables de la situació de l'habitatge a Catalunya. I nosaltres considerem que aquesta exclusió no només és injusta, sinó que també és contraproduent, perquè senzillament, els hi agradi més o els hi agradi menys, és el mercat qui construeix habitatge i genera oferta. Per tant, estar penalitzant-lo constantment com fan vostès des de la CUP, doncs, és una cosa que només fa que reduir la inversió, cosa que empitjorarà encara molt més la falta d'habitatge.

De fet, el resultat de les seves propostes són un cercle viciós: menys inversió, menys construcció, menys oferta de lloguer i preus encara més elevats. I és que s'omplen la boca parlant de garantir l'accés a l'habitatge, però a la pràctica, de fet, les seves mesures no fan més que limitar l'oferta i perpetuar la pressió sobre els recursos habitacionals que a dia d'avui tenim disponibles.

Després, en la seva moció hi ha una incongruència, no?, perquè ens parlen de la promoció de legislació per revertir la situació a través de la mobilització de sòl públic, i, clar, ens trobem que aquí en el Parlament diuen una cosa, però després en municipis en diuen una altra. Hem pogut veure, per exemple, com la CUP, en diferents ajuntaments, ha posat pals a les rodes a projectes urbanístics..., en municipis amb alta demanda d'habitatge, i ha posat els pals a les rodes a projectes urbanístics que en aquells municipis haguessin generat habitatges assequibles per a moltes famílies. I podem parlar, doncs, de municipis on a l'actualitat tenen representació, com pot ser Sabadell, o en altres municipis que, d'ençà de les passades eleccions municipals del 2023, van perdre representació: Barcelona, Badalona, l'Hospitalet de Llobregat –bé, que ja no tenien representació fa ja dues legislatures–, o, per exemple, Terrassa. Què vull dir amb això? Doncs a veure si s'aclareixen, perquè aquí diuen una cosa, però després hi han municipis que en diuen una altra. I potser és alguna cosa també que els hauria de fer reflexionar: per què la CUP, d'ençà les passades eleccions municipals del 2023, ha perdut representació en més de trenta ajuntaments aquí, a Catalunya,

No obstant això, la postura que nosaltres tenim en aquest sentit és la d'una nova llei del sòl, una llei, doncs, que prioritzi la llibertat d'ús del sòl, sempre, lògicament, que no tingui una justificació clara de protecció, ja sigui per motius ambientals, paisatgístics, productius o inclús de defensa nacional. Però el que considerem i el que defensem és que tot aquell sòl que a dia d'avui està segrestat per administracions,

com podrien ser ajuntaments, que això ho veiem des del municipalisme, doncs que aquest sòl estigui a disposició.

I, en definitiva, tots parlen d'habitatge, no? Ens trobem aquí que tots els partits parlen d'habitatge, però realment no s'acaben aplicant les receptes que són necessàries per poder revertir aquesta situació. I necessitem mesures com les que proposem, per exemple, des del nostre Grup Parlamentari de VOX en el pla d'habitatge que tenim, que tenim unes mesures i un pla basat en uns principis molt, molt clars que considerem que han de ser l'eix de la política d'habitatge a Catalunya, com per exemple fomentar la construcció pública i privada amb un enfocament d'equitat territorial; alliberar sòl, menys lògicament el protegit; després, la seguretat jurídica tant dels propietaris que volen posar els seus habitatges al mercat de lloguer, com també dels promotors immobiliaris, perquè Catalunya no pot continuar amb aquesta deriva de seguir espantant la inversió. I és que cal augmentar l'oferta per tal de poder reduir els preus i poder respondre a aquesta forta demanda que tenim a dia d'avui a Catalunya.

Després, agilitzar els processos contra l'ocupació per tal de poder garantir un desallotjament immediat i protegir els propietaris, per tal de poder assegurar que puguin gaudir de la seva propietat sense por, inclús, doncs, posar-la en lloguer amb completa tranquil·litat, no? I, de fet, és que les polítiques que vostès sostenen no només han desprotegit els propietaris, sinó que també han desprotegit a totes aquelles famílies vulnerables i famílies no tan vulnerables que a dia d'avui tenen greus dificultats per poder accedir a un habitatge.

I, bé, per acabar, Catalunya necessita solucions realistes i efectives i, en aquest cas, no més populisme, com ens proposa la CUP, que el que provoca és perpetuar encara més el problema de l'habitatge.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Tornem a parlar d'habitatge i jo..., em perdonaran que comenci recordant una cosa que penso recordar cada vegada que parlem d'habitatge. Tenim ja una llei d'habitatge a Catalunya des de l'any 2007 –la tenim–; la tenim, i jo crec que tots l'hem de tenir al cap. I també hem de tenir al cap que, els darrers catorze anys, qui ha estat al capdavant de la Generalitat de Catalunya durant dotze anys i ha tingut les competències en habitatge ha sigut gent de Junts per Catalunya, abans anomenats Convergència i Unió. Crec que és una cosa que no podem oblidar. Perquè no serveix de res demanar les competències exclusives en habitatge a la Generalitat de Catalunya si no s'exerceixen. I des del seu grup no les han exercit mai. *(Alguns aplaudiments.)*

Quant ha crescut el parc d'habitatge públic en tot aquest temps? Quant ha crescut des que vostès han tingut aquesta responsabilitat? Un pla territorial sectorial d'habitatge que s'acaba d'aprovar i que s'hauria d'haver aprovat fa quinze anys i que no van fer re per fer-ho. Un objectiu d'habitatge assequible que havíem d'haver arribat el 2027 al quinze per cent, segons aquesta mateixa llei, i que ara mateix seguim en un dos per cent d'habitatge públic en aquest país. Per tant, menys parlar del que s'ha de fer i més retre comptes del que no s'ha fet durant aquests dotze anys des del seu partit.

És evident que hem de tenir la capacitat de fer més habitatge públic i d'aconseguir aquest quinze per cent d'habitatge assequible, i és una de les línies de treball que clarament té el Partit Socialista, ara al Govern, que nosaltres compartim en part. Compartim aquesta necessitat; la compartim i volem treballar quin és el model d'aquest habitatge, perquè el que no tornarem a validar és que sigui un model

d'aconseguir habitatge assequible i habitatge protegit, que el que faci sigui donar privilegis als propietaris privats. Col·laboració i cogestió quan calgui, però els privats al servei dels interessos públics i de les polítiques públiques i no al revés.

En aquesta moció que presenta avui el Grup de la CUP i que nosaltres també la volem agrair, hi ha molts dels punts que ja s'han debatut en aquest Parlament en aquesta legislatura i en la passada, hi ha molts dels punts que ja s'han aprovat. Alguns els vam presentar al debat de política general. Alguns els vam presentar en la moció que vam presentar també el mes octubre. Molts d'ells estan recollits als acords d'investidura.

Per tant, també està bé que, com a mínim des de les forces d'esquerrres d'aquest Parlament, fem l'exercici de, a més a més de fer mocions, que ens posem a treballar i aterrem aquestes idees i aterrem aquestes propostes. Perquè hi ha moltes coses que fa molt de temps que s'haurien d'haver fet i que no hem fet, com el registre de grans tenidors, que no està encara. No està en aquesta moció, però que també s'ha aprovat que s'ha de fer. Cada vegada, hem aprovat que s'ha de fer abans d'acabar l'any, abans del proper semestre, abans de... I que encara no tenim el registre de grans tenidors, que és una eina fonamental per desplegar la llei estatal d'habitatge i altres lleis que tenim a Catalunya, com la 24/2015, i que encara no tenim un registre de grans tenidors.

Cal tenir el règim sancionador? Sí. Però no només per això, sinó perquè cada vegada que fem una norma que pretén regular coses..., i, per exemple, regulem moltes coses del mercat, no només això. Hi han algunes coses de regulació del mercat que tant a Junts per Catalunya com al Partit Popular tampoc els hi han semblat tan malament, com posar un preu base a alguns productes bàsics quan hi ha un període d'inflació com el que hem tingut. El mercat no es regula sol. El mercat quan es regula sol és en funció dels interessos privats d'alguns. I es regula per a aquests alguns, no es regula per a la majoria.

I per això tenim un estat del benestar que es regula per garantir que el dret a l'habitatge que està en la Constitució s'ha d'aplicar per sobre d'aquesta autoregulació mística del mercat. Perquè el que va ser donar seguretat als llogaters, què va ser, la reforma de la LAU que va impulsar el Partit Popular i que va reduir a tres anys la durada dels contractes de lloguer? Això donava seguretat als llogaters, que cada tres anys els hi apujaven el preu i que està en la base de la inflació del lloguer que tenim, que cada tres anys es pogués apujar el preu d'un bé essencial, d'un bé bàsic per a moltes famílies, tal com volgués el seu propietari? No, això no és garantir el dret a l'habitatge. Això és garantir el dret al benefici i a l'especulació. I això és la política del Partit Popular i de Junts per Catalunya.

Però tenim una majoria d'esquerrres possible en aquesta legislatura per avançar en moltes de les coses que hi han en aquesta moció que avui s'aprovaran i en moltes de les que ja s'han aprovat. I ara el que cal, hi insisteixo molt, és que ens posem a treballar i que ho aterrem, que deixem de fer volar coloms i aterrem les coses. Volem un règim sancionador ja. Volem un equip d'inspecció ja. Volem el decret que regula el registre de grans tenidors i el volem ja. Volem intervenir en el frau de llei dels lloguers de temporada. Els lloguers de temporada de per si no són un frau. És el mal ús que es fa d'ells el que està perjudicant l'aplicació de la contenció de rendes.

Per tant, obviem tot allò que ens molesta tant dels que tenen un altre model de país i un altre model del dret a l'habitatge de la gent i treballem els que en compartim un gruix important.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I, en darrer lloc, per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Vostès no parlen de sancionar els ocupes ni els llogaters que fan l'agost sotsarrendant habitacions a compatriotes seus sense l'autorització ni coneixement del propietari. No parlen de perseguir els impagats de llum, gas i aigua que sovint acaben recaient injustament en el titular dels immobles. No, vostès parlen de sancionar propietaris. I ho fan perquè no creuen en el dret de la propietat privada, perquè no creuen en la cultura de l'esforç i del sacrifici que van practicar els nostres pares i avis i que els va permetre adquirir patrimoni per poder incrementar un xic les pensions míseres que l'Estat espanyol els hi ingressa.

Vostès defensen el dret de qualsevol a viure en un pis que no és seu i, a més a més, de manera indefinida i a costa d'un propietari que molts cops, a part de no poder cobrar la quota, es veu forçat a pagar les factures de consums gaudits per qui, amb desvergonyiment, li trasbalsa la vida. Els propietaris particulars han d'assumir personalment el fracàs de les seves polítiques d'habitatge? Han de pagar de la seva butxaca les dèries proimmigracionistes de quatre il·luminats que ens governen? És just això? Ho troben raonable?

A la moció ataquen les segones residències. Són incapaços d'anar a l'arrel del problema. L'arrel del problema no és el català que vol esbargir-se els caps de setmana a la costa, a la ciutat o a la muntanya. L'arrel del problema són els 126.000 immigrants que cada any arriben a Catalunya sense permís i sense planificació prèvia. Però, és clar, qualsevol en parla, d'això, eh? Qualsevol es presta a patir cordons sanitaris.

És preferible imposar més càrrega fiscal als propietaris i anar creant taules d'anàlisi i observatoris catalans on desenes d'endollats puguin fer deliberacions teòriques sense transcendència a costa dels contribuents catalans, oi? Ah, i sobretot que no hi participi pas ningú del sector immobiliari, no fos cas que ens duguessin la contrària. Són al·lèrgics al debat? Nosaltres no, ni al debat ni a la propietat privada.

El president

Gràcies, diputada. I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, sembla que s'ha tornat com el leitmotiv del dia que tenim models diferents. A mi m'hagués agradat que clarifiquessin quins models tenim, quin és el seu i quin és el que se suposa que estem defensant nosaltres. En quin país funciona el model que tenim aquí. Jo vull veure un exemple d'en quin país funciona el model que tenim aquí. Perquè a cap. Les propostes que nosaltres portem són les propostes que hi ha al nord d'Europa ara, les propostes de Viena, que van ser impostos i construcció d'habitatge públic. Sí, perquè nosaltres no ens hem posicionat mai en contra de que hi hagi un augment de l'estoc de l'habitatge públic. Lo que diem és que no pot ser l'única política a fer. O als Països Baixos, baixada de lloguers i prohibició de l'especulació. O a Catalunya als 30, quan es van recuperar els pisos que estaven a segons quines rendes massa altes.

Llavors, aquests no són els nostres models? Què passa? Que Europa ens agrada només per lo que ens interessa, però quan venim aquí amb propostes tampoc els hi valen. Doncs, home, a mi em sap una mica de greu que fem això des d'aquesta mena de fallàcia, la veritat.

Parlem de qui compra els pisos. Perquè a mi em fa molta gràcia que ens acusin a nosaltres d'estar en contra del dret a la propietat. Però si són les vostres polítiques les que no permeten que la gent estalviï i, per tant, pugui comprar-se un pis! Exactament, com se suposa que hem de poder comprar un pis si la meitat del nostre sou se'n va amb el lloguer? O sigui, exactament són vostès qui estan fent que en aquest país cada vegada hi hagi menys propietaris de pisos i més gent que ha d'estar pagant als fons voltors i als rendistes.

I aquí, a la dreta –tota–, sembla que se li ha oblidat que la meitat de les compres que s’han fet en els últims deu anys han sigut per a empreses i per a propietaris de més de vuit immobles. Així que no em parlin de la iaia i del poble català que se suposa que no pot pagar, perquè no són aquests. Són fons voltors. Un quinze per cent només d’aquestes compres eren estrangers no residents. No les persones que vostès volen dir que són els nostres enemics. No, no, estrangers no residents. Això és lo que acaben vostès defensant.

Així que, compte aquí quan parlem de posar-hi tots els actors, perquè això és lo que ens passa després. Quan governa la dreta i vol canviar la llei laboral, només compta la patronal. Quan volen retallar només compten amb la patronal. I, en canvi, quan arribem l’esquerra, perquè a mi no m’agrada repartir carnets a qui és d’esquerreres i qui no és d’esquerreres, perquè sempre ens deixem algú fora i, per tant, tothom que s’hi vulgui considerar, benvingut. Però llavors, quan hi és l’esquerra què fem? Seiem també la patronal? Doncs a mi em sembla que qui atempta contra un dret que està reconegut en totes les legislacions no hauria d’estar negociant a veure com el defensem. Quin greu!

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada, s’hauria de pronunciar sobre les esmenes.

Laura Fernández Vega

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l’oradora.) Moltes gràcies per les esmenes. Estaven molt bé. *(Rialles.)* Hem transaccionat totes les que podíem. De veritat, de veritat, ho sabem. Jo, fins a l’últim moment. Quina pena que no... *(L’oradora pronuncia uns mots inaudibles.)*

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d’aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-sisè de l’ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpell·lació al Govern sobre l’impuls de les polítiques de rehabilitació i l’aplicació de la Llei 11/2022, de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles

302-00027/15

El punt vint-i-cinquè de l’ordre del dia és la moció subsegüent a la interpell·lació al Govern sobre l’impuls de les polítiques de rehabilitació i l’aplicació de la Llei 11/2022 de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Mirin, es parla molt a Catalunya de si està trencada o està fracturada. Mirin, jo si crec que hi ha alguna cosa que fractura o parteix Catalunya és la diferència i la desigualtat, avui, entre qui és propietari d’un habitatge i qui és llogater o llogatera. Aquesta és la principal font de desigualtat que tenim avui a Catalunya.

Però no només. També hi ha una altra gran fractura que tenim avui al nostre país, que és entre barris de primera i barris que s’enfonsen. I d’això va aquesta moció. Tenim realment una segona emergència habitacional al país, que té a veure clarament amb, en aquest cas, l’estat del nostre parc d’habitatges en molts dels barris del nostre país. I vostès ho saben, per nosaltres l’habitatge és la principal prioritat del nostre grup parlamentari, de Comuns, també perquè és la principal prioritat dels ciutadans i ciutadanes del país.

I nosaltres tenim clarament quatre línies d'actuació. La primera –en parlàvem ara–: posar límits a qui entén l'habitatge no com un dret, sinó com un negoci. En segon lloc, evidentment, augmentar el parc públic de lloguer social a Catalunya. Ho dèiem, tenim –ho deia la nostra companya Susanna Segovia– una llei del dret a l'habitatge vigent a Catalunya que diu que –vigent des del 2007– hauríem de tindre ja el 2027 el quinze per cent del parc públic de lloguer, i és evident que no hi arribarem.

En tercer lloc, crec que també hem de posar límits a aquells sectors que impac-ten directament en el preu de l'habitatge. I aquí, evidentment, hi té a veure el turisme. Ens agrada que ens visitin, però, evidentment, el que no volem és que ens expul-sin dels nostres barris i de les nostres «vivendes».

I, finalment, també, i per nosaltres segurament és una de les polítiques més obli-dades, però que té més impacte en les polítiques d'habitatge del nostre país, que té a veure amb la rehabilitació i, evidentment, té a veure amb l'estat dels nostres barris. I d'això, com deia, va la nostra moció.

En el nostre acord d'investidura situàvem també la rehabilitació i, evidentment, també la llei de barris com a dues grans prioritats. I, per tant, aquí tenim un gran objectiu de país que és, en primer lloc, fer un salt qualitatiu i també quantitatiu en les polítiques de rehabilitació al nostre país. Ens hem fixat l'objectiu de rehabilitar 150.000 habitatges en set anys. I per això també és fonamental canviar i reorientar com es fa la política de rehabilitació al nostre país.

Sabem –i ho hem parlat també, i ho sap també la consellera– que moltes de les polítiques públiques que fem en la rehabilitació no arriben precisament a qui més les necessita, perquè no hi pot fer front, perquè no té la capacitat o fins i tot perquè van orientades als dèficits estructurals que té la «vivenda» o que té l'habitatge en el nostre país.

I, evidentment, també creiem que l'Administració ha d'intervenir d'ofici, es-pecialment en aquells barris i en aquells municipis en què la pròpia configuració d'aquests, ja sigui per la propietat, per les dificultats, pels nivells de renda, no permet a les comunitats o fins i tot als veïns i veïnes intervenir per iniciativa pròpia. I aquí podem parlar de moltes realitats diferents: des de Barcelona, Bages, Maresme, des del centre històric de Lleida, des del centre històric de Manresa, des de barris de Ba-dalona, que hem vist com s'enfonsen «vivendes»: Salut, Llefià, Sant Crist. També a Terrassa, per exemple –també. O a Sabadell, en el barri de Can Puiggener. Podríem parlar també del centre històric de Vic. És a dir, tenim, evidentment... Molts barris de Vic, potser no el centre històric. Però, en tot cas, sí que en aquest cas el centre històric de Lleida –tinc aquí l'exalcaldessa, no se m'enfadi. Però, en tot cas, a Vic sí que hauríem d'intervenir. En tot cas, estem d'acord en això.

I, per tant, crec que aquí és fonamental..., com dèiem, tenim un pilar, que és la rehabilitació, però també tenim un altre pilar que per nosaltres és fonamental, que és la llei de barris. La llei de barris, no? –en aquest cas també l'actualització de la llei de barris que es va fer en la Llei 11/2022, la llei coneguda com a «llei de barris verds», que va impulsar el nostre grup parlamentari–, que volem que entronqui, evi-dentment, amb la que ha estat segurament una de les lleis més paradigmàtiques que ha sortit d'aquest Parlament i segurament més recordades per la ciutadania, que és la llei de barris de Pasqual Maragall.

I aquí nosaltres volem també, clarament, que tingui una ambició de país, que si-gui un projecte de país, que ens permeti arribar a molts barris del nostre país i, per tant, que tinguem l'ambició de que el 2025 ja comencem amb una convocatòria, que el 2026, que el 2027 tinguem un pla plurianual que ens permeti arribar com a mínim a vint barris a nivell de cada any.

I finalment, evidentment, també afrontar altres dèficits que té avui el país, com, per exemple, fruit també de l'envelliment que patim, que és l'accessibilitat. I, per tant, també una de les polítiques que nosaltres reclamem al Govern és que garantei-xi que el nostre parc d'habitatge, que és molt antic, també permeti que aquella gent

més gran pugui accedir al seu habitatge, amb una línia d'ajuts concreta pel que fa, per exemple, al tema dels ascensors.

En definitiva, com deia, les polítiques d'habitatge avui a Catalunya també passen per la rehabilitació i per l'impuls d'una nova llei de barris al nostre país.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha quatre grups que han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyores conselleres, consellera Paneque... Senyor Cid, sembla una broma que siguin vostès –vostès–, els Comuns, abans Iniciativa per Catalunya –feia referència abans com es deien altres; vostès, Iniciativa per Catalunya–, que presentin aquesta moció. L'hi dic amb tot el respecte: és que sembla un acudit que siguin vostès els que ens vulguin avui aquí portar les receptes per a l'habitatge.

Miri, vostès fan bandera de la política d'habitatge realment a Barcelona i a Catalunya? Vostès? Vostès tenen ara la solució màgica? Perquè abans deia, doncs, que hi han altres que han governat Catalunya durant catorze anys i ara, doncs... Bé, i potser no li falta raó, però vostès que estan governant a Espanya des de fa sis anys i que han governat, malauradament, la ciutat de Barcelona durant vuit anys i s'han carregat el mercat de l'habitatge, vostès ens porten avui aquí la solució? És que sembla una broma, senyor Cid –sembla una broma.

La senyora Colau, amb les seves nefastes polítiques d'habitatge –nefastes–, doncs va destruir completament el mercat de l'habitatge a Barcelona –completament. I vostès avui ens porten aquí les receptes? I què han fet a Barcelona? El 2015 va prometre crear vuit mil places..., pisos –perdó–, pisos de lloguer social, vuit mil en quatre anys. I què va fer? En vuit anys no va arribar ni a tres mil, senyor Cid. (*Veus de fons.*) No! No, no, no, no! No diguin coses que no són. Aquesta és la veritat, senyor Cid. I venen avui aquí a donar-nos lliçons del que han fet uns, el que no han fet, el que fa la dreta, la no sé què. Escolti'm, vostès ens venen a donar lliçons? Sincerament, sembla una broma.

Miri, no es pot lligar tot, com diu en aquesta moció, al parc públic de «vivenda». No pot ser i vostès ho saben. No ens enganyem, la iniciativa privada és fonamental i la col·laboració publicoprivada és fonamental. L'hi ha dit la meva companya Esteller avui, aquest dematí i aquesta tarda: «La col·laboració publicoprivada és fonamental.» En l'habitatge públic no arribem ni al dos per cent. Escolti'm, no ens enganyin. Menteixen, senyor Cid –menteixen–, quan diuen que tenen solucions per acabar amb el problema de l'habitatge. Perquè vostès s'entesten a protegir l'ocupa –vostès s'entesten a protegir l'ocupa– i a acabar amb el propietari. Perquè nosaltres pensem que cal protegir el propietari i acabar amb l'ocupa.

Miri, el Partit Popular defensem la propietat privada, defensem la llibertat del mercat, defensem el foment de la inversió en el sector immobiliari i defensem la creació d'un mercat equilibrat que beneficiï tant els propietaris com els llogaters.

Entrant en la moció, permeti'm que li digui que algun punt sí que el votarem a favor, perquè diu poca cosa. Però el primer punt, per exemple, m'agradaria que l'expliqués una mica millor, perquè a part de mal redactat, diu: «Rehabilitar 150.000 habitatges, prioritzant els habitatges buits...» «Habitatges buits»? Però tenen un propietari, no? Per buits que estiguin, tenen un propietari. Llavors, diu: «Per incorporar-los al parc d'habitatge protegit.» És a dir, d'això se'n diu expropiació o, si no, que algú m'ho expliqui. O sigui, vostès volen expropiar. El que passa és que aquesta paraula sona, diguem-ne, molt grandiloqüent i potser no l'han volgut o no han estat capaços d'escriure-la. Però volen expropiar 150.000 habitatges. Això és el que diu el primer punt, eh? Simplement, senyor Cid, una barbaritat. Però parlin clar, no facin aquest joc de paraules que al final, doncs, no s'entén res, no?

Després, clar, fan moltes..., els punts de la moció: incrementar el pressupost destinat a polítiques de rehabilitació. Bé, volen incrementar molts pressupostos, eh? Veurem ara a la negociació que vostès faran amb el Govern de Catalunya, amb el Partit Socialistes..., veurem realment totes aquestes partides pressupostàries que volen i tots aquests ajuts que diu la moció. Doncs en farem nosaltres un seguiment, evidentment. Estarem molt atents i amatents per veure si realment tot això que avui proposen i tal, que queda tan maco sobre el paper, a veure si vostès realment són capaços d'incorporar-ho.

I nosaltres hem presentat una esmena modesta –modesta–, i jo estic convençuda de que vostès no poden fer res més que acceptar-la, perquè és una esmena, doncs, que parla d'incrementar fins a 40 milions d'euros la dotació del programa pressupostari de barris i nuclis antics, que té com a missió aconseguir una millora de la qualitat urbana i unes condicions de vida equiparables arreu de Catalunya. Quantitat, xifra, senyor Cid, que estava precisament en els pressupostos que vostès hi van donar suport l'any 2020 i, per tant, estic convençuda de que avui vostès no poden fer res més que donar suport a l'esmena, acceptar l'esmena del Partit Popular.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Molt bé; gràcies, president. Conselleres, diputats i diputats..., i diputades –perdó. En aquesta moció, com deia el senyor Cid, es parla de dos blocs. Hi ha un bloc en el qual es parla de l'aplicació de la llei de millorament urbà i ambiental i social, que és el que coneixem com la llei de barris. I l'altre bloc, que parla de l'impuls de la rehabilitació. Òbviament, creiem que són dos parts separades. I crec que ho hem d'exposar així, perquè la llei de barris, per dir-ho d'alguna forma, té molts més punts. I crec que sí que és important en aquesta cambra tornar-los a posar en relleu, perquè justament la llei que vàrem aprovar l'anterior legislatura ens parla de transformacions físiques, de la transició ecològica i de l'acció sociocomunitària que hem de fer per poder renovar els barris, que vol dir reimpulsar determinats barris, perquè tenen diferents aspectes que hem de poder treballar.

Per tant, aquí es contempla la creació del fons de recuperació urbana. I aquí, senyor Cid, em permetrà, perquè crec que ha sigut poc ambiciós: vostè, en el discurs, ha parlat molt d'ambició i d'intentar «apretar» fort, però a l'hora de parlar de la moció ens quedem en un punt en el qual diem «treballar per a una major disponibilitat pressupostària que faci possible reforçar...» Per tant, ens quedem bastant a les becerroles del que podria ser «apretar» i intentar condicionar fort el que ha de ser la rehabilitació.

Dir també que, en aquest cas, es parla en la llei de barris del partenariat publico-comunitari, que creiem que és molt important a l'hora de poder afrontar renovacions de barris, rehabilitacions de barris, molt més enllà del que és simplement l'obra, del que són les pedres, del que és, en aquest cas, els habitatges, que és una de les novetats d'aquesta llei. Per tant, aquest partenariat ha de ser un element important que aglutini el conjunt d'agents a l'entorn del barri per poder fer aquesta transformació, com deia, en aquests tres àmbits.

Ja li avanço que votarem a favor de pràcticament tota la moció; només ens absindrem en aquest punt que li deia, perquè crec que acceptar aquesta esmena del PSC és una petita rebaixa, un pèl massa forta en aquest aspecte.

Nosaltres, com a Junts per Catalunya, vàrem presentar també fa pocs dies vint-i-cinc mesures en l'àmbit de l'habitatge, i algunes d'elles, doncs, fan referència a l'àmbit de la rehabilitació. Vostès parlen de 150.000 habitatges; nosaltres parlàvem de 25.000 a l'any.

Però sí que creiem, i hi hem de fer especial èmfasi, que això ho hem de fer conjuntament. No ho pot fer només la Generalitat, sinó que ho han de poder fer també els ajuntaments, han de poder influir perquè es rehabilitin habitatges. I això vol dir també –i ho diem a les mesures de Junts per Catalunya– intentar treballar que hi puguin haver accions i mesures fiscals que des dels ajuntaments es puguin impulsar per fer atractiva la rehabilitació, perquè si no fem atractiva la rehabilitació als propietaris dels habitatges no aconseguirem que aquests habitatges surtin al mercat i, per tant, que puguin complir la seva funció.

Per tant, aquesta feina s'ha de poder fer amb la Generalitat, amb els ajuntaments i també, en aquest cas, amb els privats, que és un element per poder fer aflorar el màxim d'habitatge.

I nosaltres, diputada del Partit Popular, som els que hem introduït l'esmena aquesta de començar pels habitatges buits, perquè si realment el que volem és que els altres s'omplin el que necessitem és poder treballar..., que tots aquells habitatges buits puguin sortir al mercat i es pugui fer aquesta política.

En les mesures de Junts per Catalunya parlem de dues figures: parlem del *promotor* social i parlem també del *propietari* social, que són persones que tenen una ferma voluntat de voler col·laborar amb l'Administració, de voler tindre aquest sentiment de que l'habitatge ha de poder servir perquè hi visquin persones, i ells en són propietaris i en volen treure un rendiment. I això és molt normal, però també, doncs, ha de poder servir de col·laborador, en aquest cas, de l'Administració. Per tant, no són expropiacions, el que s'ha de fer, sinó que el que s'ha de fer és aconseguir que els propietaris, també, i els promotors tinguin aquest esperit de voler transformar.

En aquest sentit, nosaltres també voldríem destacar un altre element clau, i és l'element de que es parla sempre, òbviament: de grans polígons d'habitatges, de grans barris, d'enormes transformacions, però també voldríem fer especial èmfasi en les petites transformacions, en les petites rehabilitacions en molts municipis de Catalunya, perquè rehabilitar un bloc d'habitatges, rehabilitar les cases velles que hi han al mig del casc antic d'un poble és un element que transforma aquell municipi. I, per tant, no podem perdre el nord de pensar només sempre en grans barris que tenen un impacte molt gran, sinó que hem de pensar també que de mica en mica s'omple la pica, quan vas fent aquest equilibri territorial en el conjunt del país, veient que un bloc, dos blocs, tres blocs al final fan una suma molt important. Però és que, a més a més, arren la gent al territori –arren la gent– i, per tant, aquesta integració en el conjunt del país és el que ens fa, en aquest cas, molt més equilibrats.

Per tant, com deia, nosaltres votarem a favor del conjunt dels punts, però ens en faltaria un, també, que hem de tenir plegats, que és reduir la burocràcia, i aconseguir tots plegats que, si reduïm els papers, també ho posarem més fàcil.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Diputades, diputats... Rehabilitar és garantir habitatges dignes, ho deia abans. Garantir el dret a l'habitatge passa necessàriament també per garantir l'accés a un habitatge digne. La situació actual d'emergència habitacional és a causa també d'un dèficit estructural per manca d'inversió i polítiques públiques errònies, polítiques d'habitatge errònies que hem patit en aquest país des de dècades. Abans algú apuntava que no s'havia fet prou, quan ells havien sigut responsables de les polítiques públiques d'habitatge dels darrers, diria, trenta anys, i que també s'han de revertir, també trencant una obsessió malaltissa, que sempre ha sigut la de construir i construir i construir sense preocupar-se del parc d'habitatge preexistent.

Gairebé el quaranta per cent del parc d'habitatge de Catalunya té més de cinquanta anys d'edat, és a dir, té una antiguitat que supera els cinquanta anys. Aquesta situació provoca habitatges i edificis envellits i que no són accessibles, i comporta també, a més a més, despesa energètica desmesurada, i/o fins i tot pot donar situacions d'infrahabitatge. Està passant, eh?, passegin-se per alguns barris del nostre país, d'algunes de les importants ciutats del nostre país i de pobles en els que es produeix aquesta situació.

Per tant, és necessari disposar de línies estratègiques per rehabilitar el parc d'habitatges existent amb l'objectiu de garantir el dret a un habitatge digne, l'accessibilitat i també la transformació verda del país davant de l'emergència climàtica –això no és menor.

Ara per ara, la principal eina que hem tingut aquests darrers anys, doncs, ha sigut..., o ha basculat al voltant dels fons europeus, els Next Generation, amb unes xifres que han rondat els 480 milions d'euros per a la rehabilitació energètica i amb dificultats importants d'accés a aquests fons, perquè no podien cobrir..., gran part de les persones que hi podien accedir no podien cobrir la part que és obligatòria que cadascú ha de cobrir. I per això també en aquell moment el Govern de la Generalitat va intentar una línia de subvencions. Però, en tot cas, diria que segurament no acabarem aquests 480 milions, i això –deixin-me que ho digui, no?– demostra també un fracàs col·lectiu.

I parlar d'habitatges saludables és també parlar de l'erradicació de l'amiant al parc residencial, però també a l'industrial, del nostre país, on especialment és present en els barris construïts a partir dels anys cinquanta del segle passat. En aquest tema hem posat fil a l'agulla. Ha entrat ja la llei per erradicar l'amiant a Catalunya, és ja al Parlament i comença la seva tramitació parlamentària, que esperem que sigui ràpida, urgent, i que, per tant, donem solució a aquesta qüestió. Llei gestada pel Govern republicà i que, en definitiva, el nou Govern ha assumit.

Amb relació a la moció, donarem suport a la moció presentada pel Grup de Comuns. I també dir que hem presentat dues esmenes d'addició que han estat acceptades. Les dues tenen a veure amb la necessitat de fer factible que les coses passin. L'extensió de l'IVA superreduït a qualsevol obra vinculada a la rehabilitació d'habitatges; la fiscalitat és un element importantíssim a l'hora d'incidir en les polítiques públiques, i hem de buscar també aquest tipus d'incentius perquè acabi passant allò que volem que passi. I, a més a més, una altra esmena, que va vinculada també a feina iniciada en l'anterior legislatura amb relació a l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya, amb el desenvolupament d'un visor, d'una web que doni, que expliqui, que ens ensenyi, tal com es va fer també amb l'amiant, doncs, el mapa real del país, el mapa real dels habitatges del nostre país.

I deixin-me que apunti cap a on hauríem d'anar, de futur: la necessitat que la inspecció tècnica d'edificis sigui l'eina de coneixement i possible acció. L'ITE ha de ser pública i universal, amb un mapa obert i comú per a la ciutadania, per a les administracions, per als constructors i els tècnics, perquè això posarà de manifest la qualitat també de les inspeccions, però, al mateix temps, aquestes seran millors.

I, a futur, doncs, també cal revisar i reformular el decret d'habitabilitat per donar solució a les mancances dels habitatges que han posat de manifest disfuncions en la salut física, mental i percepció de benestar i salut dels seus habitants. Caldrà reformular la cèdula d'habitabilitat segons el grau de rehabilitació o de regeneració de l'edifici assolit, a la vegada que caldrà promoure mitjançant la fiscalitat –IVA reduït n'és un exemple, podríem posar sobre la taula d'altres qüestions–..., i també l'accés al crèdit per poder dur a terme aquestes millores i, per tant, que el... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –i acabo, president.

Per tant, aquesta moció és un mandat explícit al Govern de la Generalitat perquè comenci a treballar aquesta urgència. Continua, en tot cas, amb la feina anteriorment iniciada.

I deixi'm, president, dos segons. Com a consellera, vaig donar les claus en dos barris diferents de la capital del país i d'una ciutat del costat, que és Badalona –Barcelona i Badalona. En el barri de Sant Roc, Badalona, vint-i-nou anys després de quan s'havia d'haver produït la regeneració total dels edificis d'aquell barri –vint-i-nou anys després. És indecent. Vaig demanar disculpes pels governs que m'havien precedit, perquè és indecent. Vint-i-nou anys hem tardat en rehabilitar els edificis indignes, insalubres, etcètera. El segon...

El president

Ha d'acabar, diputada.

Ester Capella i Farré

...i acabo, president–, el Polvorí, de Sants, vint-i-tres anys després. Doncs posem-nos-hi.

Gràcies. Gràcies, president.

El president

I, en darrer lloc, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Bona tarda, president. Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputades i diputats, gràcies pel seguiment d'aquest punt de l'ordre del dia que ens toca, i ja es fa feixuc, una mica, a aquestes hores de la tarda.

Estem, en aquesta moció presentada pel Grup En Comú –que li agraïm la seva presentació–, en un altre capítol en matèria d'habitatge, en aquest cas la rehabilitació i millora dels barris i de les edificacions. Una problemàtica molt necessària que també entomem seriosament des del Partit Socialistes i Units per Avançar.

L'habitatge, com s'ha dit, és un pilar fonamental, i afirmo inclús que és un dret fonamental. El dret fonamental..., que també coincideixo amb l'exconsellera Ester Capella en el sentit de que és un dret fonamental, perquè l'article 10 de la Constitució incorpora tots els tractats internacionals. En aquest sentit, els tractats internacionals, com la carta de drets humans, com el pacte internacional pels drets econòmics, els drets humans, etcètera, la Declaració universal dels drets humans, defineixen que el dret a l'habitatge és un dret fonamental de forma explícita i contundent. I inclús té incidència en moltes vessants, no? Perquè, si ho recorden, si segueixen els mitjans de comunicació, fa pocs dies els docents i professors d'aquí de Catalunya, en diferents poblacions, vinculaven aquest dret a l'habitatge..., i deien que un nen sense una llar no pot aprendre a volar. És a dir, la llar és més que simplement una propietat; és més perquè afecta la dignitat de les persones, afecta el desenvolupament personal i familiar, la intimitat, la salut, la vida.

Cal actuar. I estic personalment molt content que es presenti aquest tipus de mocions, perquè estic molt agraït que, en aquesta temàtica, la sensibilitat que està tenint el Govern està sent molt sincera, molt ficar-se en una actuació ordenada i un anar per feina. En tan poc –tres mesos que portem– ja s'han fet moltes mesures i s'han encaminat en aquest sentit moltes matèries. No oblidem que en la primera reunió del Consell Executiu es va dotar ja el comissionat de barris, es va portar a terme precisament aquesta mesura –molt important–, i se'l va dotar i donar l'eina de dissenyar, implementar i avaluar actuacions de lluita contra la segregació urbana, se li van afegir els reptes d'emergència climàtica, se li va dir de planificar, impulsar i coordinar programes, i una sèrie de mesures que té el comissionat que està treballant, i, per tant, això tindrà ben d'hora una repercussió immediata.

Em volia referir al Partit Popular, que en diverses intervencions al llarg del dia, i és usual, diu que el mercat actua amb criteris d'oferta i demanda. Els criteris d'oferta i demanda també actuaven fa cent anys en el mercat laboral, igual, però no per això s'ha de deixar de regular, intervenir o ordenar. En aquest sentit, els hi recordo

–i, si cal, cal llegir-ho dos o tres vegades– l'article 47 de la Constitució espanyola: encomana específicament als poders públics el fet d'intervenir, ordenar, regular amb polítiques actives per afavorir aquest dret de l'habitatge. Per tant, no diguin que deixant-ho en mans del mercat serà suficient.

Per acabar, els vull fer reflexionar... Nosaltres, particularment, a tota la moció, com és obvi, hi votarem a favor, però els hi vull reflexionar que l'any que ve es compliran quaranta-set anys precisament de l'article 47 de la Constitució espanyola. Quaranta-set anys, com la pel·lícula que vostès ja han anomenat, *El 47*, en què..., allà (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) una gran mentida... –ja acabo, president, disculpi–, la gran mentida que es deia de que un autobús no podia pujar a Torre Baró, aquesta gran mentida va ser desmentida. I nosaltres demostrarem en els anys que vindran que la gran mentida de que l'oferta i la demanda simplement, com a criteri d'actuació..., no pot ser. I, per tant, vindrà una regulació de l'habitatge. Serà la que donarà fruit a aquests drets.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn per a aquells grups parlamentaris que no han presentat esmenes. En primer terme, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Andrés Bello Sanz

Muchas gracias, presidente. Señores *consellers*, señores diputados, buenas tardes a todos. Cada año existe un mayor número de barrios degradados en Catalunya. Son lugares en los que la vida se hace cada día más difícil para los ciudadanos catalanes.

Las viviendas envejecen sin que haya apoyo por parte de la Generalitat para hacerlas más cómodas y habitables. Fenómenos como la okupación y el aumento de la delincuencia hacen más difícil la convivencia. Nuestros jóvenes no quieren estar pendientes cada día de su seguridad y no quieren que sus hijos vivan y crezcan en un lugar así. La llegada de una inmigración masiva y descontrolada está haciendo que estos barrios pierdan su identidad, y más parece que en lugar de hallarnos en un país europeo nos encontremos en otro continente.

El resultado de todo esto es que los ciudadanos españoles van abandonando estos barrios, pues, en cuanto pueden. Nuestros compatriotas buscan cambiar de barrio o de municipio en busca de un barrio, una vivienda, un lugar en el que se puedan sentir seguros, se sigan las maneras de vida occidental y puedan reconocerlo como propio. Desgraciadamente, esta es la situación de muchos barrios de Catalunya, y todo indica que la cosa va a ir a peor.

Y ante la degradación de estos barrios en proceso de conversión en guetos nuestros políticos gobernantes aprobaron no hace mucho una nueva ley de barrios, ley que, lejos de ocuparse de los problemas de deterioro, de envejecimiento, de degradación, de delincuencia y pérdida de su identidad, nos habla de transición ecológica, emergencia climática, infraestructura verde, economía circular o equidad de género. Nuestros compatriotas tienen que abandonar el barrio donde nacieron y vivieron toda su vida porque la vida allí es insostenible, y nuestros políticos les hablan de un mundo feliz..., pero en el que les robarán hasta la bicicleta. (*Aplaudiments.*)

Las preocupaciones de nuestros políticos están cada vez más lejos de los problemas de los ciudadanos catalanes. Así, podemos ver que el nuevo Gobierno socialista ha tomado, como primera gran medida de ejecución de esta ley de barrios tan bonita y tan feliz..., han tomado una medida fiel a sus costumbres, las costumbres de los socialistas: han creado la figura del Comisionado para el impulso de las políticas de mejora urbana, ambiental y social de los barrios y las villas; no lo repito porque es muy largo, ¿eh?, pero resumo: es un nuevo chiringuito a cuyo frente, claro está, han colocado a otro socialista.

Si de veritat se quiere mejorar la vida en nuestros barrios degradados, desde VOX les decimos lo que hay que hacer. Lo primero es adoptar medidas legales, policiales y judiciales para combatir la inseguridad, la okupación, la inmigración ilegal y todos los problemas que han alterado la convivencia. Y, en segundo lugar, obviamente, un apoyo decidido de las administraciones públicas, poniendo dinero para mejorar la calidad de vida, la calidad de las viviendas y de los servicios públicos.

Buen ejemplo de ello son las viviendas sin ascensor que se han comentado, ¿no? Los que hemos vivido muchos años en viviendas sin ascensor sabemos los graves problemas que esto supone para nuestros mayores y personas con dificultades de movilidad, a las que se condena a no poder salir de casa. Desde VOX nos parece que una de las mejores acciones que debe llevar a cabo la Generalitat es dotar a todas las viviendas de un ascensor. Pero para esto no son necesarias nuevas leyes, no son necesarios nuevos chiringuitos donde colocar a más socialistas, sino dotar de presupuesto, abrir una convocatoria de ayudas y construir e instalar los ascensores. Si se quiere hacer, no es tan difícil.

Muchas gracias.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bona tarda a tothom. Seré breu. No hem presentat esmenes perquè, de fet, les compartim, doncs, les propostes que ens presenten avui amb aquesta moció el Grup de Comuns. Sí que és veritat que, acceptant alguna esmena..., per exemple, la de Junts, que no dic que sigui dolenta, eh?, sinó que fa que el punt no s'acabi d'interpretar bé, i els que el volen mal interpretar, com el PP, el mal interpreten o el reinterpreten o com li vulguin dir. Però sí que és veritat que amb la incorporació de «prioritzant els habitatges buits» el text no acaba de quallar, però entenem perfectament en la línia que va, i també entenem que es prioritzi la rehabilitació d'aquests habitatges buits.

Per tant, dir que, en general, aquesta moció..., bé, hi votarem a tot a favor. Sí que és veritat que és poc concreta, que després al que s'haurà de fer un seguiment, i estricte, és al Govern perquè es compleixi tot el que es diu aquí, perquè, si no, ens podem trobar com ha passat altres vegades, que s'aproven propostes que són molt ben intencionades i que realment tindran, espero, una majoria clara en aquest Parlament, però que després, no?, a l'hora de desplegar-les o a nivell pressupostari, no siguin una realitat, com ja ha passat altres vegades –quan parlem de la llei de barris del 2004, que recordem que tampoc no es va executar al cent per cent, al final va acabar bastant malament i només se'n va executar un vuitanta-quatre per cent. Aquesta vegada el que hem..., hem de fiscalitzar perquè s'executi al cent per cent, fins que tot el país, els nostres municipis i els nostres barris, siguin de pobles o de ciutats, estiguin al nivell que mereixen els nostres veïns i veïnes.

L'únic que sí que també volia comentar..., que sempre parlen de «durant els pròxims set anys», no?, i a vegades... Bé, al final estem en una legislatura que és evident que no durarà set anys, i, d'alguna manera, doncs, fem favors a l'equip de govern. Perquè segurament..., nosaltres esperem que no governi l'actual equip de govern, sinó que puguem governar nosaltres, i, evidentment, posar els set anys és com fer volar coloms, perquè poder no hi sereu vosaltres, no hi serà l'actual Govern, poder n'hi haurà un altre, no sabem què passarà. I, per tant, això descafeïna una mica, en aquest sentit, la moció, perquè el pròxim Govern que vingui, que no sabem qui serà, no té per què seguir aquestes polítiques. I, de fet, massa sovint passa que parlem d'inversions milionàries fins al 2030, no?, o d'aquí a set anys, i, bé, la realitat és que la legislatura dura quatre anys i ens hem de centrar en aquesta legislatura, sí que sempre

pensant en el 2030 o el 2050, però les polítiques que aquí aprovem i que defensem pensem que han de ser dintre de la legislatura, perquè, si no, al Govern li és molt fàcil dir: «Sí, els propers set anys, oh i tant!», no?, perquè no hi ha cap garantia que siguin ells qui les hagin d'executar o que les executin.

També dir que la col·laboració aquesta que sempre n'acaba parlant la dreta, en aquest cas en parlava el PP, però sempre en parlen tota la dreta i l'extrema dreta..., al final quan llegeixen aquesta moció s'espanten, perquè aquí es parla de lo públic, de fer un parc d'habitatge que sigui públic, que sigui per a la ciutadania, i ells sempre parlen d'aquesta col·laboració publicoprivada, que al final el que volen dir és que destinem diners públics cap al sector privat i que els beneficis que en tregui el sector privat se n'aniran a les seves butxaques. I, que sàpiga jo, el rendisme no és un sector productiu; en tot cas, és una sangonera per a la classe treballadora, no? Que la gent va a treballar la seva jornada laboral per sous bastant miserables i que acaba pagant el cinquanta per cent del seu sou en aquest sector privat que, a sobre, vostès sempre volen que vagi regat amb diner públic. Doncs no, el diner públic ha d'anar per garantir habitatge social per a la ciutadania, i no pas perquè els rendistes com vostès es «forrin» a costa de la suor dels treballadors i les treballadores.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, en darrera instància, té la paraula, en representació del Grup Mixt, la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. És una llàstima que els que han redactat aquesta moció no demanin perdó per tots els problemes que han causat en l'habitatge. Pretenen oferir solucions quan el problema són vostès i les seves polítiques. Ignoren que part de les causes principals de la degradació urbana i de l'empitjorament de la convivència de molts barris és la mala gestió, que ha portat a fer que sigui impossible viure-hi amb seguretat. El que realment necessitem és posar ordre al que ja tenim, rehabilitar els cascs antics de les nostres ciutats i pobles. Quina vergonya veure'ls abandonats mentre plantegen nous projectes sense aprofitar els que ja tenim!

És escandalós que es destinin 65 milions d'euros per comprar 450 pisos a entitats bancàries per a lloguers socials. Per beneficiar qui? Ho sabem perfectament, a qui acabaran anant a parar aquests pisos, perquè aquest és el problema que ningú vol veure: la majoria dels ajuts de lloguer van destinats a immigrants que perfectament podrien treballar, mentre els joves han de marxar del país perquè no es poden pagar un habitatge ni de compra ni de lloguer.

Com podem parlar de millorar els barris sense tenir en compte els molts problemes que hi ha, que són conseqüència d'una immigració sense integració? La massificació dels serveis, la saturació de les escoles, l'augment de la inseguretat, la degradació de l'espai públic, en molts casos tenen un origen clar: la manca de control efectiu de les polítiques migratòries. Però, per descomptat, d'això no se'n parla, no interessa; és millor mirar cap a una altra banda.

I el més graciós de tot plegat és que al punt sisè de la seva moció parlen dels pisos de Can Coromina, de Manlleu, uns pisos que tots els manlleuencs saben els problemes d'inseguretat, ocupació i violència que pateixen. Catalunya no pot continuar sent un país que beneficia aquestes polítiques. S'han d'establir mesures que assegurin que els ajuts i els pisos rehabilitats van als joves que, tot i treballar, no se'ls poden pagar.

Per tal d'ajudar a incentivar la compra d'habitatges, Aliança Catalana aposta per eliminar l'impost de transmissions patrimonials en «vivendes» de segona mà i en la compra del primer habitatge, i millorar l'oferta en els pisos de lloguer. *(Veus de fons.)* Puc parlar, o continua vostè?

EL president

Si us plau, no facin converses entre vostès.

Rosa Maria Soberana Bonet

Això no ho aconseguirem si limitem els preus amb les lleis que provoquen la reducció de l'oferta, sinó oferint seguretat i cobertura als propietaris. Per aquest motiu tombarem la llei de limitació dels preus de lloguer. Ho hem fet a l'Ajuntament de Ripoll i ho farem allà on governem en el futur.

Com podem parlar de millorar els barris sense tenir en compte que molts dels problemes que s'hi viuen són conseqüència d'una immigració sense integració? La massificació dels serveis, la saturació de les escoles, l'augment de la inseguretat i la degradació de l'espai públic tenen, en molts casos, el mateix objectiu.

Catalunya es mereix barris dignes, segurs. Catalunya necessita prioritzar els seus fills i els seus joves, els seus barris. Aliança Catalana no és la solució, és més; si Aliança Catalana no existís, l'hauríem d'inventar per aixoplugar-se del seu engany.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor David Cid i Colomer. I els recordo que aquest és un torn que serveix preferentment per pronunciar-se sobre les esmenes, no preferentment per fer una rèplica. Senyor Cid, té la paraula.

David Cid Colomer

Gràcies, president. M'ha agradat molt el «preferentment». En tot cas, jo volia posicionar-me sobre l'esmena del PP.

No acceptarem la seva esmena, entre altres coses perquè nosaltres no acceptarem cap lliçó del Partit Popular sobre habitatge. Miri, vostès són el partit dels grans tenidors, són el partit dels fons voltor, són el partit de qui es vol «forrar» amb l'habitatge i són el partit de les constructores d'aquest país. No hi ha ni una sola constructora d'aquest país que no hagi entregat un sobret ple d'euros a dirigents del seu partit per finançar-los (*remor de veus i aplaudiments*). Això és el que ha passat en aquest país...

El president

Si us plau, senyor diputat...

David Cid Colomer

..i el que han fet les constructores. I els hi diré més...

El president

Senyor diputat, si us plau. Senyor diputat...

David Cid Colomer

President, si jo estic parlant sobre les esmenes. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, el Reglament del Parlament estableix que no es pot ofendre de manera directa a d'altres membres d'aquest Parlament.

David Cid Colomer

Sentència ferma. Sentència ferma de condemna del Partit Popular com a responsable de la Gürtel. Si els hi va costar una moció de censura... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci. Deixin parlar el diputat.

David Cid Colomer

La van votar vostès i tot...

El president

Vinga.

David Cid Colomer

El seu model ja sabem quin és, és el de la senyora Ayuso i el senyor Almeida, que bàsicament és que la gent no es pot pagar l'habitatge i, en canvi (*persisteix la remor de veus*), la senyora Ayuso...

El president

Silenci, si us plau.

David Cid Colomer

...viu en un pis regalat que el paguen, evidentment, les comissions de la clínica Quirón. Això és el seu model d'habitatge, i tant! Per tant, no acceptarem cap lliçó del Partit Popular, cap lliçó del Partit Popular en habitatge.

I miri, 40 milions per a la rehabilitació? Si això no és res! Si la consellera sap que nosaltres no acceptarem menys del que hi havia a la llei de barris. Que no tenen ni idea del que hi havia a la llei de barris al pressupost. Fan propostes que..., no tenen ni idea del que és habitatge.

En tot cas, com deia el «preferentment», agrair les esmenes del Partit Socialistes, també d'Esquerra Republicana i, evidentment, també de Junts per Catalunya. Si es descuida, senyor Saldoni..., el PP és tan de dretes que a vostè l'acusen de voler expropiar pisos, i si se n'assabenten en aquest cas el senyor Canadell i el senyor Batet quasi l'excomuniquen. (*Rialles.*)

El president

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya

302-00028/15

I, efectivament, el punt vint-i-sisè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia. És presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Va, que ja és l'última moció d'aquest Ple, i, naturalment, una moció d'Esquerra Republicana, i per parlar de la situació de l'Administració de justícia, i és derivada de la interpellació que vam fer al conseller de Justícia.

I en aquesta moció el que hem volgut fer és reflectir el model d'Esquerra Republicana, una administració de justícia àgil, propera, feminista, restaurativa, en català, per a tothom. Una moció, val a dir, tot i que em posicionaré a les esmenes en el següent torn, en que hem tingut esmenes de Junts, de la CUP, de Comuns, del PSC i també del PP. I vull agrair el to amb el que hem pogut parlar amb els diputats i diputades, perquè no es tracta només de millorar aquesta moció, sinó de millorar el servei de l'Administració de justícia del nostre país.

I seguidament parlaré d'alguns punts de la moció. El primer d'ells era reivindicar l'Administració de justícia com un servei públic, essencial, imprescindible, de primer ordre, garant de drets i llibertats i àgil. També volíem..., i era una demanda que fem i que esperem que avui pugui ser aprovada, que era incrementar el pressupost destinat a l'àmbit de Justícia fins a arribar al 2,5 per cent del pressupost total de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2025. És l'hora de la justícia.

També un altre punt imprescindible és el català. El català ja sabem que gairebé és inexistent en l'àmbit de la justícia. Per això hem incorporat un seguit de propostes

perquè el català tingui un ús normal, com és el pla de foment de l'ús de la llengua catalana, i també que el català sigui un requisit i no un mèrit.

També apostem per la creació de més òrgans judicials, més de cinquanta unitats judicials. És necessari i imprescindible. I ja fa uns dies que es feia l'anunci per part del conseller de Justícia d'aquest acord amb el Ministeri de Justícia i l'Ajuntament de Barcelona d'aquests quatre nous jutjats penals a Barcelona. Està molt bé, però l'Administració de justícia a Catalunya és molt més que Barcelona i molt més que l'àmbit penal. Catalunya és més, com deia, que Barcelona i més jurisdiccions. Calen jutjats de primera instància, d'instrucció, de primera instància i instrucció, penals, socials, mercantils, però també no només a Barcelona, com deia, sinó a Badalona, a Sant Boi, a Arenys de Mar, a Figueres, a Reus, a Vic, a Lleida, a tot arreu. Per tant, hem de continuar treballant perquè això sigui possible.

També parlàvem del cobriment de les baixes del tercer i el quart torns i sobre l'anomenada «multireincidència», que tant en parlem. Nosaltres..., com vaig dir, espero que avui pugui ser aprovat aquest punt. Cal abordar el fenomen de la reincidència de forma transversal, tenint en compte múltiples factors, com són les condicions socioeconòmiques, els problemes d'accés a l'habitatge, la precarietat laboral. Cal defugir el punitivisme i apostar per més recursos per a l'Administració de justícia.

També apostem per una perspectiva de gènere, per més feminització i més mitjans sobretot per als jutjats de violència sobre la dona. Cal avançar en la resolució adequada de conflictes, en la mediació i altres mecanismes. També parlem del torn d'ofici: exigim el traspàs de les taxes que recapta l'Estat espanyol, i que han de revertir, precisament, a Catalunya en l'assistència jurídica gratuïta i el torn d'ofici.

Més beques per a opositors. Com vam dir, que cap persona a Catalunya no pugui fer unes oposicions perquè no es pot permetre econòmicament fer aquest procés.

I, com deia a l'inici, algunes esmenes –que després em posicionaré–..., sí que voldria fer esment d'algunes que hi hem arribat amb Junts per Catalunya. I és que, davant d'un fet..., era evident que no podíem obviar, com deia, un fet tan greu, que eren els acords de la Junta de Seguretat de Catalunya del passat 5 de desembre. I el que volem fer és defensar la policia integral de Catalunya davant de les ingerències il·legítimes del Gobierno de España amb el sistema del 112, que comporta la incorporació de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional. Aquest és un fet que comporta clarament un retrocés en les competències que tenim a Catalunya i que no permetrem.

I, per últim, un agraïment a tots els diputats amb qui he pogut treballar, però també, i especialment, als professionals que fan cada dia una gran tasca, als treballadors i treballadores de l'Administració de justícia, als lletrats i procuradors, especialment els del torn d'ofici, perquè sense ells no seria possible. I, com vaig dir, una altra forma de fer justícia és possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha cinc grups parlamentaris que han presentat esmenes en aquesta moció. I per poder-les defensar té la paraula, en primera instància, el diputat senyor Andrés García Berrio, del Grup Parlamentari Comuns.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Aquesta moció que s'ha presentat des d'Esquerra Republicana de Catalunya és una moció necessària que ve a plantejar moltes de les qüestions que compartim en aquest sentit amb el seu partit. Pensem que la justícia és un servei públic de primer ordre, i sabem que està travessant un moment amb moltes dificultats.

Hi ha una situació des de ja fa massa temps als diferents operadors del sistema de justícia, que necessiten que treballem de manera clara i decidida per assolir millores que repercutiran directament a la ciutadania. Calen millores i també cal, com diu la moció, millorar el pressupost en aquesta matèria.

També hi ha una qüestió bastant crítica o molt crítica en relació amb el català. Els advocats i advocades que treballem en el sistema de justícia tenim molt clar que costa molt trobar maneres d'expressar-se de manera clara, adequada..., i de trobar un ús lògic i adequat del català en el sistema de justícia. Són, per tant, adients les mesures que s'han plantejat.

Tenim molts reptes. La nova llei d'eficiència a la justícia ens genera molts reptes en relació amb la mediació, i és necessari posar-hi mitjans. I tenim un repte molt gran per davant per fer que sigui realment un servei i un sistema que vagi de manera adequada i que també pugui ser gratuït per a aquelles persones que ho necessiten.

Així mateix, en relació amb els jutjats, estem totalment d'acord en que calen nous jutjats. De fet, se plantegen almenys cinquanta òrgans judicials –hi ha hagut la notícia. Pensem que és una bona notícia que hi hagin quatre jutjats penals nous a Barcelona. Sabem quina és la situació. Pensem que el marc hauria de ser molt més ampli. Pensem que els problemes de la justícia penal són molt amplis, i nosaltres hem plantejat una esmena vinculada amb la situació dels jutjats de violència.

Pensem –i crec que és una evidència– que falten mitjans, que estan molt col·lapsats en un dels punts fonamentals del sistema de prevenció de les violències masclistes. Per això, de cara als propers passos que pugui fer el Govern en negociació amb la resta d'actors, sí que pensem que és clau que se posi el focus en aquesta realitat molt concreta, que ens ho demanen directament els funcionaris d'aquests jutjats. Evidentment, hi han moltes altres jurisdiccions, molts altres elements, però nosaltres sí que volem marcar clarament aquesta prioritat.

En relació amb la justícia gratuïta, jo crec que hi ha un consens molt gran en que era necessari donar un pas endavant en la millora de les condicions econòmiques amb les que treballen, amb molt esforç, els advocats i advocades d'ofici. S'han anunciat passos. S'han de veure, també, els pressupostos. Nosaltres serem exigents, perquè pensem que hi havia des de ja fa massa anys un problema molt greu. I és que no pot ser que exigim a la gent que treballi i faci judicis penals cobrant una quantitat que..., no arriba a guanyar, si fa una bona defensa, ni cinc euros l'hora.

Jo crec que hi ha una qüestió de fons molt important. S'han anunciat passos en aquest sentit que pensem que són correctes i que, d'alguna manera, també tenen a veure amb els acords d'investidura. I, en aquest sentit, hi volem aprofundir, pensem que encara hi ha marge de millora.

Així mateix, i en relació amb la reincidència, crec que és una molt bona notícia el plantejament i el marc que incorpora aquesta moció, el qual el compartim totalment, no? El concepte de multireincidència no quadrava amb el de multidetingut, que és reincidència... O sigui, estem d'acord en que s'ha de treballar la reincidència. Estem d'acord en que s'ha de veure quina manera és la millor per fer-ho, i no només..., i no pot ser ampliant les penes, com s'ha plantejat, sinó que pensem que és clau que hi hagin més jutjats per poder garantir que es facin més ràpid, perquè també això beneficia la persona que ha de no tornar a cometre delictes i poder-se reinserir, d'alguna manera. I, a més a més, pensem que hi guanyen també les víctimes; llavors, és una prioritat.

Cal reduir els tempos de la justícia, perquè serà millor per a tothom, i no tenir solucions punitivistes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda de nou. Coincidim amb la intervenció anterior que pensem que aquesta és una moció que el que busca és un consens en el model de justícia que es defensarà des d'aquest Parlament, i és des d'aquest esperit de consens des del que

l'hem treballada. Busquem quin és el model que volem impulsar tots plegats, tot i que sabem que el dret no ha estat mai pensat com un instrument d'emancipació dels més febles, sinó al contrari, que reflecteix els interessos dels més dominants. Tot i això, el que busquem és aquest punt de consens en el que totes estiguem d'acord i, per tant, des d'aquí treballem.

Si ho pregunteu a qualsevol, el consens està clar: tenim una justícia lenta i que parla espanyol, i el que necessitem és una justícia amb mitjans i que parli català. L'oficialitat de la llengua no és completa si no es pot exercir en la pluralitat dels àmbits, i a la justícia no es pot exercir, i, per tant, no podem dir que la nostra llengua sigui oficial. El 93,2 per cent de les sentències judicials s'han fet en espanyol a Catalunya. Per tant, els punts d'aquesta moció que van en aquest sentit a nosaltres ens sembla que són molt positius.

Que sigui en català i, com deia, que tingui els mitjans per poder sortir del col·lapse estructural en el que es troba ara. A vegades pensem que hi ha una manca de voluntat de que es resolgui aquest col·lapse estructural, perquè les passes que s'han fet..., és que veiem que s'avança molt poc. Sí que ens han anunciat ara aquests quatre nous jutjats de lo penal, però, com molt bé s'ha dit abans, ni és un problema únic de la ciutat de Barcelona ni és un problema només de la jurisdicció penal, perquè afecta molts altres àmbits.

Que no es resolgui aquest col·lapse de la justícia, a qui perjudica? Doncs al treballador que posa una demanda laboral i que s'assenyala el judici d'aquí a dos anys i no veu una solució al seu problema diari. A qui beneficia aquest col·lapse? Doncs a les causes de corrupció que mai arriben a judici, perquè són tan voluminoses que hi ha pocs recursos i no s'acaben mai d'aclarir. De manera general, a qui perjudica sempre aquest col·lapse és als més febles.

De la reincidència, que hi ha un punt només per parlar d'aquest tema, nosaltres estem d'acord en com s'aborda des de la moció, parlar de que és un problema que s'ha d'abordar de manera transversal, defugir el punitivisme i apostar per posar més recursos. Creiem que en un estat que té un dels codis penals més durs a nivell europeu no cal ni que inventem lleis noves per solucionar-ho, sinó que posem mitjans per complir les que ja tenim. I creiem que és un error reclamar que sigui només la policia i una sola resposta..., que sigui el Codi penal i les sancions qui ataquin i qui resolgui aquesta pluralitat de fenòmens que hi ha al darrere de la reincidència.

Com que la moció apunta, en aquest sentit global, a posar recursos, a apostar pel català, a crear els òrgans judicials necessaris, a abordar la reincidència d'una manera transversal, a cobrir vacants de jutges i magistrats en general, nosaltres aquesta moció la votarem a favor.

També creiem que cal una crítica profunda no només a les coses que s'han fet fins ara amb la justícia, sinó també a les que no s'han fet. I una de les grans oblidades és tot el tema de la digitalització en el món de la justícia, on encara estem parlant amb fax –ara m'adono que tenim aquí el conseller... És un gran oblidat també a la moció, però entenem que ja és una aposta de la conselleria i, per tant, no cal que en parlem, perquè crec que és un consens donat per fet, que hem d'avançar en aquest tema i que es faran les passes necessàries.

Nosaltres hem presentat una esmena en el sentit d'apostar per la justícia gratuïta, perquè a qui atén és a les persones que no tenen recursos econòmics. I el que hem d'assegurar és que aquestes persones es puguin valer de professionals que estiguin degudament retribuïts.

I en aquest moment el col·lectiu apunta que el que caldria per tenir una dotació que dignifiqui el torn d'ofici és gairebé el quàdruple del que ara mateix el conseller va anunciar que aportarien per al proper mandat. S'ha fet un anunci de que s'hi afegiran 8 milions d'euros més a partir del gener del 2025 si hi han pressupostos. La nostra esmena va en el sentit de que aquesta dotació es pugui anar repetint per complir l'objectiu aquest dels 24 milions d'euros que són necessaris per dignificar les condicions laborals.

Per últim, hi ha aquest punt transaccionat amb Junts que també el votarem a favor, l'últim punt, perquè creiem que per primera vegada en la història la Generalitat ha cedit ni que sigui una part d'una competència ja aconseguida. Ho hem fet sense negociar-la, cedint-la directament a una petició de Grande-Marlaska. Creiem que perdem un mitjà a cada bugada i que cal recuperar la sobirania de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I, a continuació, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Diputats... Quan me van donar, des de la secretaria del grup, la moció perquè me la mirés, quan portava ja tres o quatre punts vaig haver de tornar al començament per assegurar-me de que era d'Esquerra Republicana. Perquè, escolti'm, qui ha governat la conselleria de Justícia durant els últims nou anys –nou anys–, excepte –perdó– un petit període d'un any i escaig que hi va estar una consellera de Junts, va ser Esquerra Republicana. Escolti'm, per què no van incrementar el pressupost de la conselleria?

Miri, potser el conseller, com estan vostès una mica de noces amb el Govern esperant a veure si hi ha aquest pressupost..., potser l'altre dia, quan va fer la interpellació, no li va explicar lo que realment vivim als jutjats. I, ho repeteixo, la responsabilitat és seva, eh? Vostès han governat la justícia a Catalunya, l'Administració de Justícia a Catalunya, durant els últims nou..., vuit anys.

Mirin, ho deia ara la companya. «Vostès reben faxos?», li vaig dir en la compareixença a la comissió. Vostès reben faxos? Quants anys fa que no reben un fax? Doncs jo cada setmana en rebo, dels jutjats, perquè em notifiquen en fax –em notifiquen en fax. Això és la gestió d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els atestats. Sap com van, els atestats? Els atestats els mossos els fan a l'ordinador, els imprimeixen i els porten al jutjat en paper. El paper..., obre el sobre i els entra a l'ordinador. I ara, que volem modernitzar una forma de comunicació amb la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, perquè és... No és cap cessió de competències, escolti, que per cedir competències fa falta una norma jurídica. (*Veus de fons.*) Que no és cap cessió de competències. És simplement modernitzar la relació entre cossos policials que estan perfectament establerts a Catalunya i que tenen les seves competències establertes a la llei. És simplement integrar-los en un sistema perquè no ho hagin de fer, em penso que ho va dir la consellera, per telèfon. Què volen, també? Que els hi enviïn un fax a la Guàrdia Civil i a la Policia Nacional? Amb un fax?

Llavors, miri, la justícia –la justícia– és un desastre. Hi intentem entrar els advocats i no aconseguim mai arribar a on volem buscar els procediments. L'expedient electrònic judicial pràcticament és inexistent. A penal..., anem amb els papers, encara, en els procediments penals. Aquest és el resultat de vuit anys de govern d'Esquerra Republicana.

Les videoconferències. Miri, la setmana passada vaig suspendre un judici perquè no anava la videoconferència. La major part dels judicis es suspenden perquè no funciona el sistema de videoconferència. Sap com escoltem les videoconferències als jutjats? Saben com ho escoltem? Amb una caixeta així que és un altaveu posat sota la taula del jutge, i allí hem d'escoltar lo que parlen a l'altre costat. Això, a més, vulnera el dret a la defensa, perquè no ens n'assabentem. Doncs això és la realitat diària dels nou anys..., dels vuit anys de govern a la conselleria d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

Bé, cinquanta jutjats, fan falta. Clar que fan falta cinquanta jutjats. I per què no els van demanar quan estaven a la conselleria de Justícia? Per què no els van demanar? (*Veus de fons.*) Però, escolti'm, vull dir... Demanar al jutjat té un tràmit...

El president

Senyora Capella, no és un diàleg entre vostè i el diputat Huguet.

Pere Lluís Huguet Tous

Ara reivindiquen el torn d'ofici. Porto trenta anys..., vaig deixar el torn d'ofici quan vaig entrar de diputat. Trenta anys al torn d'ofici, per vocació de servei. I vostès van congelar les retribucions dels advocats del torn d'ofici. (*Veus de fons.*) Van estar congelades. Llavors, ara reivindiquen el torn d'ofici? Escoltin, no.

I, després, presentem dos esmenes –i ja quasi no em queda temps. Presentem dos esmenes. Escolti'm, una esmena era simplement introduir..., de «reincidència» a «multireincidència», perquè la reincidència és un concepte jurídic regulat a l'article 22 del Codi penal. La multireincidència és un fenomen que s'està produint en el nostre..., i en aquests moments estem treballant per intentar..., quines són les solucions a la multireincidència.

Però, com era una esmena del PP, no ho podem canviar i posar... A la pròpia diputada, a més, se li ha escapat aquí «multireincidència». (*Veus de fons.*) No, no, ha dit «multireincidència». Està al diari de sessions. I després ha rectificat i ha dit «reincidència», simplement perquè era una esmena del PP.

Miri, nosaltres no som com vostès. Nosaltres votarem a favor alguns dels seus punts perquè nosaltres no som sectaris, no som com vostès. Nosaltres treballem pel benefici dels ciutadans catalans. I, per tant, ja li anuncio que una part de la seva moció la votarem a favor per molt que sigui d'Esquerra Republicana.

Nosaltres busquem fer política útil i que tiri endavant..., i que d'una vegada per totes hi hagi pressupostos per a la justícia. Li votarem a favor l'increment del 2,5 per cent dels pressupostos del Departament de Justícia, i votarem a favor també algunes de les parts de la seva esmena. Perquè volem fer política útil per beneficiar l'Administració de justícia i beneficiar els ciutadans catalans.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats... Diputada Balsera, tot i ser l'última moció de la tarda, sempre és un bon moment per parlar del Departament de Justícia. I és que la lentitud de la justícia té conseqüències molt negatives en les problemàtiques que dia a dia tractem aquí al Parlament i que tenen una incidència directa per a la ciutadania.

Podem parlar de seguretat, de multireincidència, de l'habitatge, dels ciberdelictes, del reconeixement de deutes i la seva execució –que fa que tremolin empreses i autònoms– o de la demora en la resolució de divorcis, contenciosos, més quan hi ha fills menors.

Nosaltres tenim molt clar que tenir una administració de justícia moderna, àgil i efectiva és la millor garantia de tenir una societat més justa, més igualitària i, sobretot, més lliure. I, en aquesta línia, l'any passat des de Junts vam presentar una moció sobre la gestió del Departament de Justícia que recollia molts dels punts que avui es reproduïen quasi literalment a la seva moció. Un fet curiós –ja em permetrà..., no seré tan efusiva com el diputat del PP– tenint en compte que vostès van tenir aquesta responsabilitat i que no van complir gran part d'aquests punts.

Per tant, nosaltres defensàvem i defensem una millora de les condicions en què treballen els advocats d'ofici; fomentar l'ús del català no només en els escrits, sinó crear un mòdul que fomenti també el català oral, que es facin les visites en català, perquè no només hem de llegir demandes, sinó que cal que a les sales de vistes el sentim parlar, perquè recordem que les xifres no són bones: un 6,8 per cent de

sentències en català, i un setanta-nou per cent de les sol·licituds de demandes de documentació judicial en català són ignorades.

Demanem també que els advocats que exerceixen en partits judicials que tenen un abast supracomarcal puguin cobrar el quilometratge quan s'han de desplaçar a fer assistències a comissaria. No pot ser que un advocat que viu a Esterri d'Àneu, per posar-ne un exemple, s'hagi de desplaçar fins a la comissaria del Pont de Suert, que suposa, entre anar i tornar, tres hores, més el temps de l'assistència, i que per tota aquesta feina cobri setanta-set euros. Ben just per pagar el gasoil, si m'ho permeten.

Doncs bé, des del PSC se'ns ha comentat que aquest tema del quilometratge ja fa temps que està resolt i que sí que es cobra. Jo voldria aclarir que no és així, que el que es cobra és quan es va d'un partit judicial a un altre, quan has d'anar, per exemple, a l'Audiència Provincial, però dintre el partit judicial no es cobra cap quilometratge.

Del tema de la *multireincidència*, quan Junts vam posar aquest problema sobre la taula l'any passat, des del seu grup se'ns va acusar d'extrema dreta, de racistes, de vincular-ho amb immigració i de no sé quantes coses més. Per tant, celebrem que hagin entès que tenim un problema que cal abordar i que mirant cap a una altra banda i amb la sensació d'impunitat que hi ha avui en dia als carrers de Catalunya, doncs, no resoldrem res (*alguns aplaudiments*). Perquè el que calen són reformes legislatives, cal treballar molt amb la prevenció, però també cal enviar un missatge clar a la ciutadania, que és que qui la fa la paga.

I és per això que en aquest punt ens abstindrem, no perquè Junts no estigui a favor de la lluita contra la multireincidència –tot el contrari, l'hem liderat aquí al Parlament de Catalunya i l'hem liderat a Madrid–, sinó perquè el seu model té poc a veure amb el nostre.

Respecte de l'esmena que feia la CUP, que demanava dos hores per arribar a comissaria, estàvem d'acord en votar a favor, però amb la transacció que s'ha fet del punt *b* farem una abstenció.

Volem deixar clar que no hi ha termini màxim per atendre una víctima a la comissaria –només faltaria–, que cal destinar-hi tot el temps que sigui necessari, però el temps del que disposa un advocat per arribar a comissaria sí que és important. Actualment tenim un petit desgavell: la llei diu que tenim una hora, la instrucció dels Mossos d'Esquadra parla d'una hora i una circular del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya diu que hi han tres hores.

Bé, coneixent la realitat territorial que té Catalunya, deuen entendre que una hora..., en molts partits judicials és pràcticament impossible, més quan et poden trucar a qualsevol hora; ni dormint amb el *traje* posat arribaríem a la comissaria que se'ns requereix. Per tant, crec que cal trobar un equilibri entre que la víctima s'hagi d'esperar el mínim possible a la comissaria..., però que sigui viable que l'advocat pugui personar-se en aquesta comissaria en qualsevol moment del dia en un temps determinat.

Hem transaccionat també l'esmena perquè es reverteixin els acords presos a la Junta de Seguretat que impliquen un retrocés en les competències –sí, és un retrocés, sobretot en els ports i aeroports– (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i per demanar la reversió de la integració al 112.

Acabo, president. Moltes gràcies. I espero que seguim treballant tots plegats per millorar dia a dia la situació de la justícia de Catalunya, perquè encara hi ha molt marge de millora i, tot i que és una gran notícia, només amb cinc jutjats més no l'arreglarem.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Finalment, per presentar les esmenes, té la paraula la diputada senyora Lúcia Ferré i Ferré, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Lídia Ferré Ferré

Gràcies, president. Conseller, conselleres, diputats, diputades... Diputada Balseira, en primer lloc, mostrar-li lo nostre agraïment per haver presentat esta moció amb relació a la situació de l'Administració de justícia, perquè realment és un tema que en aquest hemicicle no acostuma a parlar-se'n molt sovint.

Evidentment, la justícia és un pilar de la nostra societat, la garant del nostre dret a la tutela judicial efectiva i, per tant, pilar de la democràcia i garant de la pau social. Malauradament, any rere any les enquestes de funcionament de l'Administració sempre deixen la justícia en molt mal lloc, no? Llavors, això és així perquè la justícia, evidentment, impacta directament en la vida de tots nosaltres, en el nostre dia a dia. Per tant, hi estem d'acord, s'ha de donar la volta a la situació.

El nostre grup parlamentari comparteix en gran mesura la diagnosi, com ja li va dir el conseller en la interpellació que vostè li va fer al Ple passat. I, des del Govern, saben vostès que s'està treballant des del minut zero per revertir aquesta situació. Vostès han proposat fins a dotze mesures en la moció, que la majoria els hi votarem a favor, només ens abstindrem en una. I també els volem agrair les esmenes que ens han acceptat.

Realment nos trobem davant d'una carrera de fons en què les mesures previstes i el seu desenvolupament realment conformen tot un pla de legislatura, que, amb l'entrada en vigor de la llei orgànica en matèria d'eficiència del servei públic de justícia, doncs, suposarà un canvi de paradigma i nos portarà a l'Administració de justícia que sempre parlem, del segle XXI, no? Hem de poder gestionar amb major eficiència, hi estem d'acord. Amb aquesta llei nos trobarem davant d'una justícia més àgil, més propera i adaptada a les noves tecnologies.

També estem d'acord que s'ha d'incrementar el pressupost en un 2,5 per cent, que vostès anomenen, i aquí sí que els demanem la seua implicació perquè nos ajuden a aprovar els pressupostos i poder fer realitat aquest increment.

Quant a l'ús del català, des del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica saben vostès que hi ha el ferm compromís de promoure l'ús del català en tots los seus àmbits d'actuació, bé siga en l'Administració de justícia, en l'execució penal o en la integritat de la diversitat religiosa. Per tant, també coincidim en que s'ha d'instar el Govern espanyol a modificar la *ley orgánica del poder judicial* per tal que la llengua catalana, doncs, sigui un requisit i no un mèrit per a tot el personal que treballa a l'Administració de justícia de Catalunya. També estem a favor de crear cinquanta noves unitats judicials.

Quant al fenomen de la reincidència, nos emplacem a continuar treballant en este fenomen, perquè, com vostès bé apunten, té diferents causes i orígens, i, malgrat que el de la multireincidència ja ha estat abordat, aquí hi han altres causes que també les hem de continuar treballant.

Quant a implantar tècniques extrajudicials de conflictes, hi ha un avantprojecte de prevenció, gestió i resolució de conflictes que està en procés de tramitació. En estos moments s'està fent la valoració de les observacions presentades en la fase d'informació pública i, un cop valorades, doncs, se continuarà amb la seva tramitació per a l'aprovació de l'avantprojecte de llei per part del Govern.

Quant a la perspectiva de gènere, també hi estem d'acord. Actualment els nous equipaments judicials se dissenyen garantint circuits separats per a agressor i víctimes convertint-los en espais segurs, i tant des de l'observatori català de les violències masclistes com des del CEJFE, doncs, s'està treballant en la formació en perspectiva de gènere a l'Administració de justícia, sobretot en formació per evitar la revictimització, no? Hem de posar especial atenció a tot el tema de per què es deneguen tantes ordres de protecció aquí a Catalunya. Ja hi ha un estudi conclòs, però, bé, hi hem de continuar treballant.

Bé, en l'únic que nos abstindrem és en el tema de les baixes. Vostès demanaven una setmana; naltres, un mes. Això no ho diem nosaltres; hi ha una ordre de justícia

que diu, a l'article 11.5, que és el termini d'un mes. Per això nosaltres no ho diem, ens hi abstenim.

I, bé, quant als altres grups, els hi votarem a favor algunes de les propostes que han fet, en d'altres ens abstindrem. Però, un cop més, agrair a la diputada la seua predisposició i negociació que hem tingut. I a tota la resta de grups parlamentaris, doncs, emplaçar-los a continuar treballant en aquest sentit propositiu que han tingut avui aquí; es nota que tothom és advocat, tothom coneix el torn d'ofici i tothom patim les conseqüències del funcionament de l'Administració de justícia. Però, bé, crec que està molt bé acabar amb aquest to agradable aquest Ple, eh?

Moltes gràcies a tothom. Bona tarda.

El president

A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no han presentat esmenes a la moció. I, en primer lloc, per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca i Mercé, en representació del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Conseller, diputats... Bé..., la primera cuestión que nos causa sorpresa en esta moción presentada por Esquerra Republicana, a la que le podríamos aplicar la doctrina de los propios actos no solamente porque nos podríamos remitir al octubre de 2017, sino porque en muchas de estas cuestiones que plantea ellos fueron responsables y tuvieron responsabilidad en cuanto a la gobernabilidad –formaban parte de este Gobierno de la Generalitat–, por lo tanto, puede exigirse una responsabilidad por su actuación dentro el ámbito de la justicia...

Pues bien, como he dicho, nos causa cierta también impresión el hecho, además, añadido de que empieza con una declaración de magníficas y buenas intenciones en las cuales ustedes presentan una aparente preocupación sobre la situación de la Administración de justicia en Catalunya, cuestión que sin duda compartimos, cuando nos dicen con bonitas palabras –que seguidamente transcribo–: «reivindicar la Administración de justicia como un servicio público esencial, de calidad e imprescindible, un servicio de primer orden que garantice la igualdad de oportunidades, garante de derechos y libertades, ágil, cercano a la ciudadanía». Vamos, ¿dónde hay que firmar, que firmamos todos?

Pero, claro, luego, como no podía ser de otra manera, ustedes acaban de estropearlo porque les sale ya el sesgo ideológico, con taimadas pero bien calculadas expresiones, cuando ustedes piden que se salvaguarden, de cara a la justicia, los derechos lingüísticos. Hace un momento la representante de Esquerra Republicana hablaba del uso de la lengua; ahora nos hablan aquí de derechos lingüísticos, que son cosas absolutamente diferentes. Uso de la lengua catalana en el ámbito de la justicia..., no tenemos ningún problema, pero diferente es el tema de derechos lingüísticos. O sea que, en primer lugar, quítense la empanada mental que ustedes tienen sobre este tema.

Miren ustedes, los derechos lingüísticos de los catalanes en el ámbito de la justicia se encuentran salvaguardados desde hace años. Yo, en el ejercicio de la profesión, jamás he tenido ningún inconveniente en cuanto al tema lingüístico dentro del ámbito tanto del turno oficio como en el ámbito de la justicia en general. Y lo digo con conocimiento de causa por los años que he estado ejerciendo, y sigo ejerciendo, la abogacía.

La gent és lliure d'expressar-se en un jutjat tant en català com en castellà. A ningú, ni pares ni testimonis ni pèrits, se'ls hi nega el poder parlar en una sala en les llengües oficials que desitgin o en que millor s'expressin per defensar els seus interessos. Els advocats som lliures de presentar escrits en qualsevol de les nostres llengües oficials. Y todos –y digo todas las personas que he mencionado– lo hacen en el ejercicio de un derecho fundamental, que es el ejercicio del derecho de su libertad.

Porque en el mundo real (*aplaudiments*), que parece que no es el suyo, la gente sabe que las lenguas están para comunicarse y no para enfrentarse, y que, hablando del uso de la lengua, son las personas las que hablan las lenguas y no los territorios.

Su moción utiliza la lengua catalana como la piedra angular del nacionalismo. Volvemos al sectarismo, puesto que se prioriza el tema lingüístico sobre el verdadero objeto de la moción, que debería ser la situación de la Administración de justicia en Cataluña, como bien pone en su encabezamiento. Existen gravísimos problemas que azotan la justicia en Cataluña, muchos de ellos por falta de dotaciones presupuestarias, sobre los que la Generalitat, no lo olvidemos, tiene transferidas las competencias.

Garantizar el buen estado de nuestra Administración de justicia requiere abandonar tentaciones ideológicas y sectarismos, como ustedes hacen. He oído ya que añaden la soberanía, que si la Guardia Civil, que si el 091 y que si los hombres de Harrelson, ¿eh? Entonces... (*Alguns aplaudiments.*)

Lo que quiero decirles es que, para centrarse a resolver los problemas, hay que centrarse en los problemas que son concretos y aquellos que vamos a solucionar, puesto que es claro que lo mismo que se dice en el derecho, como en la justicia..., todo lo que no son efectos es literatura. Centrémonos en una administración de justicia de calidad que resuelva eficazmente caso por caso, pues no hay más justicia que la justicia del caso concreto, y esta, como hemos repetido en diferentes ocasiones, no es más que el resultado de una valoración de los hechos regida por la prudencia y de una aplicación de la ley presidida por la equidad.

Centrémonos en resolver los problemas que afectan a la justicia de verdad, una justicia lenta y colapsada, plazas judiciales vacantes, con fugas masivas de jueces y letrados de la Administración de justicia, tendencia deficitaria para la planta judicial en Cataluña, vacantes de las plazas de letrados de la Administración de justicia, cronificación del problema de inestabilidad y formación del personal. Durante el año 2023, por ejemplo, no se ha desplegado el modelo de la oficina judicial y falta implementación de los expedientes digitales y las tecnologías de información y comunicación.

Centrémonos en buscar soluciones al colapso judicial, que se reflejó tanto, por ejemplo, en el informe de la sindicatura de *greuges* como también en la memoria, la reciente memoria, del Tribunal Superior de Justicia. Colapso judicial que, sí, afecta además directamente al principio de tutela judicial efectiva, puesto que cuando la justicia es lenta deja de ser justicia.

Para finalizar, la mejor manera de preocuparse ustedes por la situación de la Administración de justicia en Cataluña es precisamente que sean ustedes los primeros en dar ejemplo: cumplan las leyes y las resoluciones judiciales. Porque dar ejemplo no es la principal manera de influir sobre los demás, sino que es la única manera.

No hablen, pues, de evitar la judicialización de los conflictos ni arremetan contra los jueces con anglicismos como *lawfare* ante cualquier decisión judicial que les sea incómoda para sus intereses. Cumplan las leyes y las sentencias y, si no, aténganse a las consecuencias.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en darrer lloc, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

És difícil votar en contra d'una moció més simbòlica que efectiva que reclama el dret dels catalanoparlants a poder declarar en la pròpia llengua davant dels tribunals. Malgrat tenir governs presumptament catalanistes durant quaranta anys, no s'ha garantit el dret de declarar en català perquè, malgrat que la llei ho permet, sovint no hi ha traductors a disposició dels afectats. No s'ha aconseguit tampoc que les sentències es redactin en català: ni el set per cent es mecanografien en la nostra llengua, i vuit de cada deu peticions per rebre la documentació judicial en català es desatenen.

Si no l'exigim com a requisit lingüístic obligatori als treballadors de l'Administració de justícia, mai capgirarem aquest desgavell. Als jutjats, igual que a la majoria de serveis de titularitat estatal i no tan estatal presents a casa nostra, es vulneren recurrentment els drets lingüístics dels catalans. I no botzinis, perquè els de «¿qué pone en tu DNI?» t'etziben a veure què vols, si ser atès en català o tenir bons metges i jutges, com si quan els espanyols, els italians, els anglesos o els alemanys van a l'ambulatori o van als tribunals se'ls hi demanés que triïn entre una cosa o l'altra.

Compartim la idea que tothom té dret a defensa; el que ja no compartim és que tothom tingui dret a defensa gratuïta. Per això Aliança Catalana propugna que tots aquells delinqüents condemnats en ferm que hagin fet ús d'advocat d'ofici paguin amb treball el cost que han generat a la societat. A veure si, a més a més de patir les seves agressions, violacions o robatoris, haurem de pagar-ne la defensa.

L'altre dia em va fer molta gràcia el senyor Espadaler, perquè deia que l'anterior Govern havia augmentat la dotació de Mossos d'Esquadra amb més agents i que ell ara, doncs, augmentaria el nombre de tribunals. Seguint aquesta dinàmica, el proper Govern, que si Déu vol serà el d'Aliança Catalana, haurà de construir més presons. A això ens han abocat les polítiques immigracionistes suïcides del Govern espanyol, al col·lapse.

I saben com es resol, això? Deportant a qui no ha vingut a guanyar-se la vida, sinó a complicar la vida dels catalans. El fenomen de la multireincidència no s'ha d'abordar de forma transversal, com diu Esquerra a la moció; s'ha d'abordar amb un bitllet de tornada cap a casa. Ras i curt. Fins que no entenguin això, no ens en sortirem.

El president

Gràcies, diputada. A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Abans ja m'he posicionat una mica. Donar les gràcies a Junts, CUP, Comuns i PSC pel to i per les esmenes presentades.

Però, si m'ho permeten, vull dedicar aquests minuts al diputat del PP. Ahir vam parlar i no estava enfadat, avui ha sortit aquí i s'ha enfadat moltíssim. Però deixi'm que li faci uns comentaris. El pressupost destinat a justícia quan governava Esquerra Republicana ha sigut el més alt, que era el 2,4 per cent. I és que quan governen les esquerres es destina més pressupost a l'àmbit de justícia, perquè el considerem un servei públic de primer ordre.

I totes les peticions que vostè feia..., li vull recordar que vostè ha sigut diputat a Madrid, president del Consell de l'Advocacia Catalana, és a dir, ha tingut molts espais per reivindicar el torn d'ofici i altres coses. Per tant, els seus companys de Madrid..., vostè deurà estar encantat d'exigir el traspàs de taxes de l'Estat espanyol cap a Catalunya que s'han de destinar per assistència jurídica gratuïta i torn d'ofici. Per tant, ens emplacem a parlar amb els companys de Madrid. (*Aplaudiments.*)

I, bé, és que la moció no ha agradat ni a la dreta ni a l'extrema dreta espanyola, però veig que alguns punts tampoc a l'extrema dreta catalana.

I miri, senyora Orriols, la llei és igual per a tothom, independentment del seu origen. És que per a vostè segurament jo, que em dic Ana amb una ena, que soc del barri de Singuerlín, de Santa Coloma de Gramenet –per cert, bressol de la immersió–, filla de mare *andaluza* i pare *extremeño*..., segurament per a vostè jo tampoc soc catalana. Però, sap què? Que la Catalunya pura és enemiga de la Catalunya plena.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substantiades aquesta tarda, que són els punts 23, 24, 25 i 26 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport (continuació)

302-00025/15

Comencem amb el punt número 23 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 61 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a votar els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 109 vots en contra, 26 a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Tot seguit votarem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'habitatge (continuació)

302-00026/15

Passem ara a votar la moció que consta en el punt 24 de l'ordre del dia. És la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'habitatge.

Comencem votant de manera conjunta els punts 1, 2.e, 4.a, 4.b, 7.a, 7.b, 8, 13, 14, 16.b i 16.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 104 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votarem tot seguit la capçalera del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 72 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Votem ara de manera conjunta els punts 2.a, 2.c, 5, 6.b, 16.c i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 63 vots en contra, 30 vots a favor i 42 abstencions.

També votarem de manera conjunta els punts 2.b, 2.f, 3, 9, 10, 11, 12 i 16.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Votem tot seguit al punt 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 83 vots en contra, 10 vots a favor i 42 abstencions.

Votarem a continuació el punt 6.a bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 63 vots en contra, 24 vots a favor i 48 abstencions.

Votarem tot seguit el punt 6.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 63 vots en contra, 30 vots a favor i 42 abstencions.

Votem el punt 7.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 125 vots en contra, 10 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de les polítiques de rehabilitació i l'aplicació de la Llei 11/2022, de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles (continuació)

302-00027/15

Passem a la votació del punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de les polítiques de rehabilitació i l'aplicació de la Llei 11/2022, de millorament urbà, ambiental i social dels barris i viles.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 19 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 2 en contra i 11 abstencions.

Votem a continuació el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 13 vots en contra i 15 abstencions.

Votarem ara conjuntament els punts 5 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 133 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Votem a continuació el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 85 vots a favor, cap vot en contra i 50 abstencions.

Votarem conjuntament els punts 7 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem tot seguit, també de manera conjunta, els punts 8 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya (continuació)

302-00028/15

Passem ara, si els trons ens ho permeten, a votar el punt vint-i-sisè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya.

Votarem conjuntament els punts 1 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

També votarem de manera conjunta els punts 2 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 en contra i 35 abstencions.

Ara votarem, de manera conjunta, els punts 6 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem tot seguit el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 7 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Votem a continuació el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

A continuació votarem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 15 en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 13.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Tot seguit votarem el punt 13.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 87 vots a favor, 2 vots en contra i 46 abstencions.
Votem el punt 14.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt 14.b.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.
Procedim ara a votar el punt 14.c.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt 14.d.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 56 vots a favor, 26 vots en contra i 52 abstencions.
Ara votarem el punt 14.e.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.
Votem tot seguit el punt 14.f.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.
Votem tot seguit el punt 14.g.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.
I, finalment, votarem el punt 14.h.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 61 vots a favor i 6 abstencions.
Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i sis minuts.